

Tả Ninh

Chọc phải người
đàn ông hào sắc

Editor: Thủy Trúo

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

CHỌC PHẢI NGƯỜI ĐÀN ÔNG HÁO SẮC

Tả Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Hoàng cung Đa Lệ

Mỗi buổi sáng, Cố Mạt Lệ đều rời giường trước sáu giờ, bắt đầu một ngày bận rộn.

Cùng làm việc với cô là một cô gái, cô ấy là bạn cùng phòng với cô, cô ấy tên là Mai Địch cũng giống như cô đều là người hầu của hoàng cung Đa Lệ.

Mai Địch và Cố Mạt Lệ là hai nữ người hầu duy nhất của hoàng thất, Cố Mạt Lệ đến từ Đài Loan, Mai Địch đến từ Thượng Hải.

Bộ họ tóc đen, da vàng ở chung với người Phương Tây trong rất kỳ lạ, lại thêm hai người đều vô cùng xinh xắn và lanh lợi, Mai Địch cao 1m58, còn Cố Mạt Lệ cao có 1m54 đứng chung một chỗ với người cao 1m7, hai người giống như chưa trưởng thành, nhỏ bé yếu đuối.

Nhưng trên thực tế, Mai Địch vào hai tháng trước đã bước qua tuổi hai mươi mốt, mà Cố Mạt Lệ lớn hơn cô ấy bảy tháng, sắp tới sinh nhật lần thứ hai hai, hai người đều đã trưởng thành.

Hai người đang cẩn thận phơi mền, để làm cho chúng mau khô.

Thì có một người đi tới, lúc này anh lặng lẽ đứng sau lưng bọn họ, hai tay ôm ngực, quan sát bọn họ .

Hai người đang chú tâm vào công việc nên không phát hiện, cho đến khi có một bàn tay vỗ lên mũi của Mai Dịch.

"A." Mai Dịch giật mình kêu một tiếng, vội vàng quay lưng về phía sau.

Khắc sâu vào tầm mắt của Mai Dịch, là một gương mặt cực kỳ đẹp trai, cười rất tà tứ (cười không đúng đắn).

Mái tóc dài màu vàng óng ánh, tròng mắt màu xanh sâu thẳm, sống mũi thẳng, cánh môi mỏng trong rất hấp dẫn

Gương mặt như thế này, trong cung tổng cộng có hai người, hai người có dáng dấp giống nhau như đúc, ngay cả chiều cao, thể trọng cơ hồ không kém nhau bao nhiêu.

Nhưng Mai Dịch liền lập tức biết được thân phận của người đàn ông trước mặt này ai.

"Tứ điện hạ, anh." Bởi vì trong hai người bọn họ, chỉ có tứ vương tử, mới có thể thấy cô, là sỡ mũi của cô.

"Mai Dịch, cái mũi của em đúng là cực phẩm, vừa mềm lại vừa vĩnh." Kiệt Tư La ranh mãnh nhìn Mai Dịch, vừa nói vừa ngất mũi của cô, "Để cho ta sờ đi, ta còn sờ chưa đủ!"

"Điện hạ, anh. Anh. Anh đừng bày ra bộ dáng như vậy." Mai Dịch đỏ mặt, giãy dụa cái mũi, ý đồ tránh né bàn tay của anh đang đặt lên mũi cô.

"Tránh cái gì mà tránh? Để cho ta sờ mấy cái, cô cũng không mất miếng thịt nào." Kiệt Tư La đang nói chuyện với Mai Dịch, nhưng ánh mắt của anh lại nhìn Cổ Mạt Lệ.

Cố Mạt Lị nghe tiếng kêu sợ hãi của Mai Địch, theo bản năng quay về phía sau nhìn cô ấy, khi thấy Kiệt Tư La, liền lập tức quay lại làm tiếp công việc của mình, trên mặt cô không toát lên vẻ ngạc nhiên.

Mai Địch bất đắc dĩ nói: "Tứ điện hạ, Mai Địch còn có việc, van cầu anh không cần trêu Mai Địch nữa, có được hay không?" Mai Địch tiếp tục giãy dụa cái mông, hy vọng có thể đem bàn tay anh đẩy ra.

"Mai Địch, em thật hẹp hòi, cái mông của em tốt như vậy, đều không cho người ta sờ."

Kiệt Tư La mất hứng, mặt suy sụp, "Thôi, nơi này không thú vị nữa, ta đi về phòng luyện đàn đây." Nói xong, anh cất rời đi.

Khi đi tới bên cạnh Cố Mạt Lị anh cố ý thả chậm tốc độ, ở bên tai cô, dùng giọng nói nói đủ một mình cô nghe: "Buổi tối trước khi ngủ, em không cần khóa cửa."

Sau khi Kiệt Tư La rời đi, Mai Địch mở miệng oán trách: "Tứ điện hạ quả thật háo sắc, mỗi lần gặp tôi đều bóp mông của tôi, không biết những người ái mộ anh ta, có biết anh ta có sở thích đó hay không, nếu biết chắc sẽ không còn mê anh ta như vậy nữa."

Kiệt Tư La đánh đàn Piano nghe rất hay, rất tự nhiên, trên toàn thế giới đều có người ủng hộ anh, đặc biệt là phái nữ ủng hộ anh rất nhiều.

Kiệt Tư La không chỉ đánh đàn Piano rất xuất sắc, mà dáng dấp của anh ta cũng rất đẹp trai, những người phụ nữ mê anh ta, cũng là đều tất nhiên.

Mai Địch nhìn Cố Mạt Lị, cô nghi ngờ nói: "Kỳ lạ thật, trong cung có nhiều người hầu nữ như vậy, cơ hồ đều bị anh ta đùa giỡn qua, riêng chỉ có bạn, ít nhất là ở trước mặt người khác, sẽ không đụng vào bạn, đây là vì cái gì?"

Cố Mạt Lệ đối với nghi ngờ của cô ấy, từ chối cho ý kiến, vẫn tiếp tục làm công việc của mình.

Thấy dây phơi đồ đã đầy, cô đi tới sợi dây khác.

"Chẳng lẽ. Hì Hì, Tứ điện hạ đùa giỡn bạn ở sau lưng của chúng tôi, cho nên chúng tôi mới không thấy phải không?"

Cố Mạt Lệ ngừng tay, nhìn Mai Địch, vẻ mặt khẽ biến, "Bạn không cần nói lung tung!"

Mai Địch cười nói: "Tôi đùa thôi mà." Cô lại cau mày tiếp tục suy đoán, "Hay là nói. Tứ điện hạ không có hứng thú với bạn?"

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô liền lập tức loại trừ khả năng này.

Mạt Lệ so với cô nhỏ nhắn hơn, nhưng cô ấy cũng có lời có lờm, uyển chuyển thướt tha, tuy không bằng những người phụ nữ chuyên đi phóng điện lung tung, nhưng cô ấy cũng rất có mị lực, nhìn thế nào cũng thấy không thiếu đàn ông tiến tới. Huống chi anh ta là một siêu cấp háo sắc, tất cả những người hầu nữ anh ta đều đụng qua, chỉ không đụng một mình Mạt Lệ?

Mại Địch tìm đủ mọi nguyên nhân, đều không có kết quả, cuối cùng cô ném chúng ra sau đầu, bắt ta vào làm công việc.

Dem tất cả đồ đạc đều phơi xong, Cố Mạt Lệ đi tới phòng của nhị công chúa Tắc Bố Lệ Na, khẽ gõ cửa, bên trong có tiếng trả lời, cô mới nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Trong phòng, Tắc Bố Lệ Na đang nhàn nhã ngồi trên chiếc ghế salon màu trắng gạo, thưởng thức tách cà phê vừa mới pha xong, thấy Cố Mạt Lệ đi vào, cô cười hỏi: "Có chuyện tìm ta?"

Bộ dáng Cố Mạt Lị muốn nói lại thôi, "Tôi. Cái đó."

"Có chuyện gì cứ nói thẳng, không cần ấp a ấp úng?" Tắc Bố Lệ Na nhú mày, mím môi, mặt rất hứng thú nhìn cô.

Mặt Cố Mạt Lị đỏ lên, "Được. Lần trước. Cô, cô đưa thuốc. Cho tôi."

Tắc Bố Lệ Na chặn lại lời nói của cô, "Lần trước ta đưa thuốc cho cô, cô uống xong rồi, đúng không?" Trên thực tế, từ khi Cố Mạt Lị đi vào, cô đã biết cô ấy muốn gì rồi.

"Ừ." Cố Mạt Lị ngượng ngùng gật đầu

Tắc Bố Lệ Na để tách cà phê xuống, cô quay người qua bên cạnh, nói với người đàn ông cực kỳ đẹp trai nhưng rất lạnh lùng: "Cù Diên, đi vào phòng ngủ của ta lấy một bình thuốc nhỏ màu trắng tới đây."

Người đàn ông lạnh lùng đi theo bên người Tắc Bố Lệ Na vừa bảo vệ cô vừa là chân chạy vặt của cô, khi Cố Mạt Lị đi vào hoàng thất làm người hầu, thì bên cạnh nhị công chúa đã có hẳn ta rồi.

Cố Mạt Lị lần đầu tiên gặp hẳn ta, đã thấy hẳn ta rất lạnh lùng, làm cho cô cực kỳ sợ hãi, Đại Vương Tử mặc dù rất lạnh, rất ngẫu, nhưng ít ra người hầu ở bên cạnh hẳn cũng thấy chút ấm áp.

Vậy mà người này vĩnh viễn đều lạnh băng, mặt không chút thay đổi, hẳn năm nay đã ba mươi một tuổi, cô biết hẳn cũng được mười năm rồi, hẳn vẫn lạnh lùng như xưa, cô chưa bao giờ thấy hẳn cười, cô hoài nghi có phải hay không hẳn không biết cười.

Cù Diên nghe theo mệnh lệnh của Tắc Bố Lệ Na, lập tức đi vào phòng ngủ cô, không tới hai phút liền trở lại, đem một bình nhỏ màu trắng đưa cho Tắc Bố Lệ Na, Tắc Bố Lệ Na cầm nó đưa cho Cố Mạt Lị.

"Cầm lấy đi."

Cố Mạt Lị cầm lấy cái bình, "Cám ơn Nhị công chúa."

"Không cần cám ơn, vẫn là câu nói kia, uống hết tới tùm ta, không cần khách khí hoặc xin lỗi." Tắc Bố Lệ Na nháy mắt mấy cái với Cố Mạt Lị, trên mặt nở nụ cười.

Cố Mạt Lị ừ một tiếng, không biết nói những gì, mặt lại càng đỏ hơn.

"Còn có chuyện khác sao?" Tắc Bố Lệ Na nhìn cô.

"Không có. Không có, Mạt Lị đi xuống."

Tắc Bố Lệ Na gật đầu, bưng tách cà phê lên, lại bắt đầu thưởng thức.

Cù Diên rất lạnh lùng, nhưng nấu cà phê uống rất ngon, không đắng, không chát, vào miệng rất thơm, mùi thơm rất lâu!

Tắc Bố Lệ Na vừa uống lại vừa khen ở trong lòng.

Cố Mạt Lị, xoay người rời đi, trong tay cô cầm chặt lọ thuốc.

Buổi tối, mười giờ ba mươi phút.

Bên trong hoàng cung yên tĩnh, tất cả mọi người đều đã nghỉ ngơi, chỉ có một nhóm người ở bên ngoài tuần tra.

Ánh trăng sáng tỏ, hoa chập chờn lay động.

Đột nhiên, có một bóng dáng màu đen giống mãnh báo, nhanh chóng đi ra, tới một cánh cửa màu trắng, anh móc chìa khóa vạm vỡ trong túi áo, thuận thực mở cửa.

Nhìn một vòng, trong nhà không có ai.

Sau đó anh đi tới trước ngăn tủ, kéo ra một ngăn kéo, nhìn một đồng bình lớn nhỏ trong hộp tìm một cái bình nhỏ.

Mở nắp bình ra, đổ một ít thuốc lên tay.

Anh đóng ngăn kéo lại, rời khỏi phòng, khóa kĩ cửa, tựa như chưa có người bước vào.

Sau đó, anh đi ra tòa thành, xuyên qua vườn hoa, tránh hộ về tuần tra, biến mất trong màn đêm đen kịt.

Cố Mạt Lị và Mai Địch làm việc hết một ngày, hai người trở lại phòng, rửa mặt rồi lên giường đi ngủ.

Họ đang tiến vào mộng đẹp, thì có một bóng dáng màu đen rón ra rón rén tiến vào phòng.

Đây là một gian phòng rộng 30m², vật dụng trang trí không nhiều lắm, chỉ có hai cái giường đặt hai bên góc, kế bên có hai cái tủ gỗ.

Cửa phòng hướng về phía tây, đối diện có một cái cửa sổ nhỏ, trên bệ cửa sổ đặt một chậu hoa hồng chớm nở, hướng đông nam đặt một khay trà cổ, phía Đông Bắc đặt một cái TV LCD.

Mặc dù gian phòng hết sức đơn sơ, nhưng lại sạch sẽ, làm cho người ta cực kỳ thoải mái.

Bóng đen đi tới giường của Mai Địch, đút thuốc cho cô ấy uống, lại bước đến bên giường Cố Mạt Lị.

Anh đứng bên giường Cố Mạt Lị hồi lâu, nhìn cô ngọt ngào ngủ, anh không tự chủ sờ lên gương mặt cô, xúc cảm mềm mại làm cho lòng anh lâng lâng.

Sau đó, anh liền cởi hết quần áo trên người mình.

Cởi xong, anh vén lên một góc chăn mỏng trên người Mạt Lị, rồi nhanh chóng leo lên giường của cô.

Giường đơn bởi vì sức nặng của hai người, bỗng nhiên lún xuống, anh cuối người đè lên trên người cô, đầu tiên là mỉm cười nhìn cô, từ trán xuống cằm, ánh mắt anh nhu tình cơ hồ muốn chảy ra nước, sau mới hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, dùng đầu lưỡi liếm quanh môi cô.

Hai cái tay tham lam của anh tiến vào áo ngủ mỏng manh của cô, cầm đôi gò bồng đảo của cô nhào nặn.

Lúc này, Cố Mạt Lị đang ngủ say, cô tự nhiên không mặc áo lót, cứ như vậy không hề đề phòng bị bị anh vuốt ve.

Áo ngủ của cô mềm mại, trên quần áo trang trí đường viền và nơ con bướm nhìn cô giống như một đứa trẻ, chọc người trù mẫn.

Đồ ngủ của cô là nhị công chúa mua, cô ấy mặc hơn một tháng không thích nữa, chuyển giao cho cô.

Tắc Bố Lệ Na đưa bộ đồ ngủ này cho Cố Mạt Lị, Cố Mạt Lị rất yêu thích nó, mỗi đêm đều mặc. Có lẽ Lace (viền tơ), nơ con bướm làm cho người phụ nữ có sức hấp dẫn, làm cho anh không thể kháng cự được.

Bóng đen cách lớp áo ngủ nắm hai nụ anh đào, chậm chạp lôi kéo, xoáy vặn.

Cố Mạt Lị hừ một tiếng, thân thể nhịn không được lắc lư, vẫn tiếp tục ngủ.

Còn không tỉnh? Bóng đen tăng thêm sức lôi kéo, dùng miệng ngậm vành tai cô, liếm trong lỗ tai cô, ý đồ làm cô thức tỉnh.

Trong giấc mộng Cố Mạt Lị cảm thấy thân thể mình nóng lên, thật là nóng, tai cô truyền đến cảm giác tê dại.

Cô theo bản năng đưa ra cái lưỡi thơm tho, liếm liếm đôi môi khô khốc, đột nhiên, đầu lưỡi của mình bị ngậm chặt, cảm giác tê liệt càng thêm rõ ràng.

Cô nghi hoặc mở mắt ra, mượn ánh trăng ở ngoài cửa sổ nhìn vào phòng, cô nhìn thấy một người đàn ông nằm trên người mình, mà người đàn ông này đang hôn môi của cô, đem đầu lưỡi của cô đưa vào trong miệng anh, dùng sức mút.

Bóng đen nhìn thấy Cố Mạt Lị mở mắt ra, giống như là trừng phạt anh cắn lưỡi cô một cái, sau đó mới rời đi đôi môi của cô, "Tiểu Mạt nhi của anh, em không nghe lời, ban ngày anh nói với em không cần đóng cửa phòng, em biết rồi sao còn phạm phải?"

Anh dời đôi môi xuống ngực của cô, "Anh nên trừng phạt em thế nào đây?" Cách lớp áo ngủ, miệng anh mở ra, anh đưa miệng qua bên phải ngực cô cắn.

"Ách." Từ cổ họng Cố Mạt Lị bật ra một tiếng rên rỉ.

Tay của anh trượt xuống bắp đùi của cô, vén quần ngủ lên, kéo cao tới tận eo. Đôi chân thon dài, cân xứng, cô mặc một cái quần lót màu vàng nhạt che lại khu vườn rùng rậm.

Anh tách hai đùi cô ra, ngón tay sờ vào khe lõm.

"Ừ." Thân thể Cố Mạt Lị nhịn không được run lên, đáng thương nói: "Mạt Lị. Mạt Lị biết sai rồi, về sau không dám phạm nữa, cầu xin. Van ngài tha cho Mạt Lị."

Anh vẫn xoa năm khe lõm, cười nói: "Không nghe lời sẽ bị trừng phạt, em hiểu rất rõ đi, bây giờ hối hận không còn kịp nữa rồi." Dứt lời, anh lột quần lót cô xuống, tách hai chân cô ra.

"Tứ. Tứ điện hạ." Trái tim Cố Mạt Lị cuồng loạn, giọng nói điềm đạm đáng yêu kêu tên anh, bị anh nhìn thấy, làm cho cô cực kì xấu hổ.

Tay Kiệt Tư La đè lên hạt đậu đỏ của cô, tay còn lại, vươn móng tay gãi lên xung quang cửa động của cô.

"A. Ừ." Cố Mạt Lị nức nở, ở phía dưới hoàn toàn tê dại, rất nhanh chảy ra chất lỏng ẩm ướt.

Kiệt Tư La vươn một ngón tay vào bên trong cửa động của cô, khi ngón tay của anh bị thấm ướt hoàn toàn, anh cười cười.

Tiểu Mạt Nhi của anh, luôn là như vậy, chỉ cần anh trêu đùa, sẽ nhiệt tình như lửa.

Kiệt Tư La nhìn thành quả của mình, "Em đem cửa phòng khóa lại, nếu như anh không phải có chìa khóa vạn năng, thì cũng chỉ có thể leo cửa sổ vào rồi?"

Anh dùng vật cứng rắn của anh để vào cửa động của cô, "Em hi vọng anh trừng phạt em như thế nào? Anh làm như vậy em có thích hay không?" Anh chậm rãi xâm nhập vào trong cơ thể cô.

Thân thể Cố Mạt Lị run lên, thở hổn hển nói: "Điện hạ. Tha cho Mạt Lị đi, Mạt Lị biết sai rồi, cầu xin. Cầu xin Điện hạ khai ân!" Đôi mắt trong trẻo của cô tràn ra một tầng nước mắt.

Thật ra Kiệt Tư La không phải lần đầu tiên tiến vào phòng của cô, làm như bây giờ với cô.

Cô chưa bao giờ để cửa cho anh.

Cô làm như vậy, anh cũng sẽ có phương pháp tiến vào, anh nói như vậy, chẳng qua là muốn đùa bỡn với thân thể của cô mà thôi.

Không mở cửa cho anh, cô cũng sợ, nhưng nếu như không khóa cửa, sẽ làm cho Mai Dịch sinh nghi.

Một khi cô ấy nghi ngờ, cô cũng không biết phải giải thích làm sao.

Kiệt Tư La nhìn cô cười, "Tha em? Vậy không được." Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng "Xuy", anh liền đem phân thân của mình xâm nhập hơn một nửa vào trong cơ thể cô.

Cổ Mạt Lị bị anh xâm nhập vào, làm cho toàn thân cô không nhận được .

Mặc dù thân thể của cô mấy năm nay đều bị anh xâm nhập, nhưng cho tới bây giờ cô không thể nào thích ứng được vật cực đại của anh, khi anh cắm vào cô, cô vẫn cảm thấy toàn thân khó chịu.

Đóa hoa của cô rất nhỏ, chặt đến làm cho người ta khó tin, mỗi lần anh ở bên trong cô, anh hận không được đắm chìm trong khoái cảm.

Hai tay anh nắm chặt eo nhỏ của cô, anh ưỡn thắt lưng, dùng sức vùi sâu vào trong thân thể cô.

"A." Đau quá! Dù đã được làm dịu trước, cô vẫn cảm thấy hạ thân tê dại, đau đớn.

Phân thân Kiệt Tư La rút ra, rồi lập tức cắm trở về, bụng của Mạt Lị liền nhô lên giống như bánh bao.

Thật ra thì Mai Dịch nói không sai, tứ diện hạ quả thật ở sau lưng của mọi người đùa bỡn cô, cho nên người khác mới chưa từng thấy qua, về

phần tại sao anh đặc biệt làm như vậy với cô, cô cũng không biết.

Bởi vì, anh đối với ai cũng ăn đậu hũ, nên không sợ bị người nhìn thấy. Chỉ riêng với cô, anh muốn cô là của riêng mình anh, mãnh liệt hung hăng muốn cô một lần rồi lại một lần, cho nên khi người khác không nhìn thấy anh mới xuống tay với cô.

Liên thí dụ như giờ phút này.

Kiệt Tư La từ khi ra đời tới nay, liền đùa giỡn với các cô gái, anh đùa giỡn họ, chỉ là thuần túy xem phản ứng sợ hãi, đáng yêu của họ.

Nhưng người anh muốn đùa giỡn cả đời, không biết nhàm chán, cũng chỉ có một mình tiểu Mạt nhi của anh mà thôi.

Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Mạt Li, đem hai chân của cô để trên vai mình, làm cho anh tiến vào càng sâu hơn.

Mỗi một lần đút vào, mang theo sự rung động.

Ánh trăng chiếu rọi lên hai người đang quấn quýt nhau, làm cho hai người càng thêm mờ ảo.

Ánh mắt Kiệt Tư La nhìn dung nhan kiều diễm của Cố Mạt Li, anh vĩnh viễn sẽ không quên, mười năm trước anh lần đầu tiên gặp cô.

Khi đó, cô mười hai tuổi, là một trong số người ở mà hoàng cung thuê để làm vườn. Trong nhiều người như vậy, cô nhỏ nhắn trợn lẩn vào trong đám đông, nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy cô.

Cô giống như một khối nam châm, hấp dẫn sự chú ý của anh.

Ngay từ lúc cô mười hai tuổi, anh không chỉ yêu sự hồn nhiên của cô mà yêu luôn thân thể cô, nhưng anh biết cô còn quá nhỏ, không phải là thời điểm thích hợp để ra tay.

Vì vậy, anh liền bắt đầu yên lặng bảo vệ cô, chờ đợi cô lớn lên.

Mỗi khi anh thấy bóng hình xinh đẹp bận rộn của cô, anh kích động muốn điên cuồng áp đảo cô ngay lập tức.

Cho đến sáu năm sau, sinh nhật mười tám tuổi của cô, sự chờ đợi của anh đã tới cực hạn, cô có thể ví như là cây ăn quả đã đến độ trưởng thành cần người cung cấp, thì anh đã hết khả năng nhẫn nhịn nữa rồi, anh đã ao ước cô từ rất lâu.

Đến bây giờ anh mới cảm thấy thật khó tin, anh thế nhưng lại đối với một cô gái mười hai tuổi vừa thấy đã yêu, khi đó cô căn bản là một đứa bé, còn trẻ trung và non nớt.

Vậy mà, chính anh còn không tin tưởng vào mình? Đây không phải là sở thích của anh!

CHỌC PHẢI NGƯỜI ĐÀN ÔNG HÁO SẮC

Tả Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Cố Mạt Lệ không kiềm chế được, dưới sự luật động của anh mà phát ra thanh âm rên rỉ mê người.

Kiệt Tư La nhìn đóa hoa của cô đã tới cực hạn, dững đạo của cô nhỏ hẹp, làm cho anh cực kì sung sướng.

Cố Mạt Lệ cảm thấy nửa người dưới của cô hoàn toàn bị lấp đầy, đau đớn xen lẫn khoái cảm, đánh thẳng vào giác quan mẫn cảm của cô.

"Ừ." Càng lúc tiếng ngậm nga của cô càng lớn, cô đã không còn khống chế được thanh âm của chính mình.

Đôi mắt cô nửa khép nửa mở, đầu cô liên tục lắc lư, trong lúc lơ đãng, cô nhìn đến chiếc giường cách đó không xa, cô nhìn thấy Mai Địch đang nằm, cô lập tức biến sắc, "Không, không cần. Không cần cử động nữa. Mai địch, Mai Địch cô ấy ở đây."

Toàn thân cô bao trùm trong khoái cảm, ý loạn tình mê, nhất thời làm cho cô quên mất trong phòng còn có một người đang tồn tại.

Mai Địch nằm ngủ đối diện với cô, điều này làm cho cô bối rối, nếu bọn họ phát ra âm thanh làm cho Mai Địch nghe được vậy thì càng phiền to.

Nhưng Kiệt Tư La vẫn luật động không ngừng, trái ngược với những gì cô nói anh càng gia tăng tốc độ nhanh hơn.

Cô vội vàng dùng tay che miệng mình lại, tránh cho mình phát ra tiếng vang ngoài ý muốn.

Vậy mà, Kiệt Tư La lại lấy tay che miệng của cô ra, "Em muốn kêu liền kêu, không cần che."

Anh lại cười nịnh nọt nói với cô: "Anh đã dứt thuốc cho Mai Địch, cô ấy tuyệt đối sẽ ngủ tới sáng, mặt trời lên cao cô ấy cũng chưa tỉnh lại, cho nên, anh và em không cần bận tâm tới cô ấy, muốn làm gì thì chúng ta cứ tận tình làm."

Hai mắt Cố Mạt Lị trừng lớn, "Điện hạ. Ngài. Ngài lại dứt thuốc cho Mai Địch hả?"

Anh thế nhưng lại dứt thuốc ngủ cho Mai Địch! Đây rốt cuộc là lần thứ mấy rồi hả?

"Nếu không thì sao đây?" Kiệt Tư La hoàn toàn không quan tâm, "Chẳng lẽ em lại muốn cho cô ấy đứng ở bên cạnh quan sát chúng ta ân ái à?"

Anh "yêu" tiểu Mạt nhi bao nhiêu năm, thì anh dứt thuốc cho Mai Địch bấy nhiêu năm, bằng không cô ở trong phòng ngủ cùng với một người khác, anh làm sao không có chút kiên kị muốn làm gì thì làm?

Về việc cho Mai Địch ăn thuốc ngủ, chính là anh ăn trộm thuốc trong phòng thí nghiệm của em trai anh Bát điện hạ.

Thật ra thì, anh cũng muốn quan minh chính đại đi lấy thuốc, nhưng mà em trai anh lại hỏi lí do anh dùng thuốc. Nếu anh không nói, nhất định sẽ bị tên kia cầm chân, nếu anh nói ra, không tới hai ngày, dưới cái miệng

rộng của em trai anh tin tức này sẽ truyền đi khắp nơi, làm cho ai ai cũng biết, lúc đó anh không phiền chết mới là lạ.

Thay vì như thế, anh trực tiếp đi trộm là tốt nhất, thần không biết quỷ không hay, so với đi ra ngoài cung mua thuốc thì càng ổn thỏa hơn.

Cho dù Kiệt Tư La không quan tâm, nhưng Cố Mạt Lị vẫn cực kì lo lắng.

Không biết anh cho Mai Địch ăn thuốc, có thể hay không sinh ra tác dụng phụ, vậy thân thể của cô ấy có ảnh hưởng gì không? Cô rất lo lắng cho bạn mình.

Nếu không phải Tứ điện hạ ban đêm người vắng vẻ mới tới gian phòng của cô, cùng với cô ân ái, thì chắc chắn Mai Địch sẽ không bị móm thuốc.

Tâm tính Cố Mạt Lị thiện lương làm cho cô sinh ra cảm giác ấy nấy với Mai Địch, bởi vì cô ấy bị móm thuốc, nguyên nhân là xuất phát từ cô, mặc dù đó không phải là điều mà cô mong muốn.

Kiệt Tư La hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, hạ thể mãnh liệt ra vào, anh luật động mãnh liệt ngay cả chiếc giường cũng phát ra tiếng.

Quần lót của cô đang mắc ở trên cổ chân trái, theo luật động của anh làm cho nó cũng lay động.

Anh đem áo quần áo của cô cởi ra, thân thể Cố Mạt Lị không một mảnh vải che thân hiển hiện trước mắt anh, làm cho anh lóa mắt.

Hơi thở của cô hỗn hển.

Vật cực đại giữa hai chân Kiệt Tư La đâm vào bên trong của cô, hai tay anh mân mê đôi nhũ hoa của cô.

Hoặc Mỗ Tư chế thuốc uy lực kinh người, một chút bột cũng đủ làm cho Mai Địch ngủ say tới bảy giờ sáng hôm sau, một mảnh viên thuốc có thể làm cho cô ngủ mê mang nhiều ngày.

Anh nhớ lần đầu tiên anh móm thuốc cho cô ấy, anh chưa biết được công dụng của nó, anh cho cô ấy uống hết một viên thuốc, kết quả Mai Địch ngủ mê mang, làm cho Cố Mạt Lị lo lắng không thôi, mời bác sĩ đến chữa trị cho cô ấy, tra xét hơn nửa ngày lại không có bất kỳ kết luận nào, cô không thể làm gì khác hơn là ngày ngày truyền dịch cho cô ấy, để tránh cho cô ấy nhiều ngày ngủ mê mang, thân thể sẽ chịu không nổi.

Tám ngày sau, Mai Địch tỉnh lại, thân thể cũng không hề một tia khó chịu hoặc di chứng nào, kể từ sau chuyện đó anh liền rút ra kinh nghiệm.

Kiệt Tư La thông qua chuyện này, nắm giữ được lượng thuốc, anh vẫn đút thuốc cho Mai Địch, nhưng lại không làm cho cô ấy ngủ mê mang nữa.

Mặc dù Cố Mạt Lị hết sức nhẫn nại làm cho chính mình không phát ra âm thanh nào, nhưng cô vẫn không thể nào tránh được khoái cảm mãnh liệt, cô tự động luật động theo quy luật của anh, khó giữ được làm cho lời nói ra khỏi miệng: "A. Thật sâu. Ừ. A."

Kiệt Tư La nắm hai chân của cô để trên vai anh kéo xuống, hạ thấp xuống, ép sát vào bộ ngực của cô.

Tiếp theo, anh đột nhiên đem phân thân của mình rút ra hoàn toàn.

Phân thân của anh to và dài, dính đầy chất lỏng trong suốt, ở dưới ánh trắng tạo cho người ta cảm giác diêm dúa, lẳng lơ và tà mị.

Chỉ trong chốc lát, anh liền cắm sâu vào trong hoa huyết của cô.

"Ách." Toàn thân Cố Mạt Lị run rẩy dữ dội, cô bắt đầu ngọa nguyệt, nhanh chóng nuốt lấy phân thân của anh.

Kiệt Tư La thoải mái găm nhẹ, anh liền lập tức bắt đầu thế tiến công.

Nghe qua thật khó tin, người Cố Mạt Lệ nhỏ nhắn mềm mại như vậy, thân thể của cô mảnh mai non nớt, nhưng cô không tầm thường chút nào, làm cho anh cực kì thỏa mãn.

Anh cũng không rõ anh ở cùng người phụ nữ khác họ có mang lại cảm giác này cho anh không, bởi vì anh là người đàn ông đầu tiên của cô, mà cô cũng là người phụ nữ đầu tiên của anh, nhưng theo trực giác của anh cho biết, họ không thể nào mang lại khoái cảm cho anh như cô.

Tiểu Mạt nhi của anh không người phụ nữ nào có thể thay thế được, chắc anh sẽ không thoải mái khi ở cùng người phụ nữ khác.

Kiệt Tư La sợ rằng đời này anh cũng sẽ không quên được cô, vào thời điểm bốn năm trước khi anh lần đầu tiên đi vào trong cơ thể của cô, hoa huyết của cô ướt át và ấm áp, cắn chặt phân thân của anh, mang cho anh sự sung sướng tột cùng.

Mặc dù lúc ấy anh đã làm đủ hết mọi tiền diễn, nhưng cô thật sự quá nhỏ bé. Khi anh đi vào làm cho cô cực kì đau đớn, nhưng đều đó lại càng khơi gợi sự chiến đấu trong anh, anh không kiềm chế được làm cô đau, anh tận tình rong đuối trong cơ thể cô.

Sau đó, anh nhìn thấy cô khóc, anh yêu thương hôn lên cánh môi khe rung của cô, trong lòng dâng lên sự tự trách, nhưng anh không hối hận khi thân cận với cô.

Bởi vì, bất cứ giá nào, sớm hay muộn anh cũng sẽ đụng vào cô!

Hai chân Cố Mạt Lệ bị ép vô cùng khó chịu.

Chất lỏng ấm ướt trong cơ thể cô từ từ chảy ra, mỗi một lần phân thân của anh cắm vào rút ra, đều làm cho cô khoái cảm tột cùng.

Kiệt Tư La đem hai chân của cô để ở bên eo mình, phân thân của anh càng hung hăng đi vào trong cơ thể cô.

Bình thường anh là người chuyên đi đùa bỡn phụ nữ, nhưng trên thực tế anh lại người đàn ông truyền thống nhất, không phải là người phụ nữ anh yêu, anh sẽ không thân mật cùng cô, anh chỉ có thể làm chuyện này với người anh yêu nhất.

Cho dù anh tưởng niệm thân thể của Cố Mạt Lị nhưng anh vẫn kiên nhẫn đợi cho đến khi cô đủ 18 tuổi, lúc đó anh mới bắt đầu hành động, anh vẫn sẽ trưng cầu ý kiến của cô.

"Tiểu Mạt nhi của anh, anh nghĩ muốn em, em có nguyện ý giao chính mình cho anh không?" Anh còn nhớ rõ ngày đó khi cô vào phòng của anh quét dọn, anh ôm cô từ phía sau, câu nói đầu tiên là anh nói như vậy với cô.

Anh thậm chí không có nghĩ qua, nếu như lúc ấy Cố Mạt Lị không muốn, anh kế tiếp nên làm cái gì, cường ép cô sao, đây không phải là không có khả năng, nhưng anh vẫn không muốn sử dụng bạo lực với cô.

Cũng may, cô chỉ tim đập loạn nhịp, liền gật đầu đồng ý với anh.

Câu trả lời của cô làm anh rất hài lòng, nhưng trong lòng anh lại nảy sinh ra một nghi vấn, tại sao cô lại đồng ý nhanh như vậy, anh nghĩ muốn thân thể của cô, cô liền cho, thậm chí cô không hề cự tuyệt qua.

Chẳng lẽ. Bởi vì anh là Kiệt Tư La, là Tứ Vương Tử của hoàng cung Đa Lị, là chủ tử của cô, ,mà cô là tì nữ, cho nên cô mới đồng ý sao, ngay cả thân thể của chính mình cô cũng không cần, vì vậy, cô mới đáp ứng anh sáng khoái như vậy sao?

Loại ý nghĩ này làm cho anh lo lắng, nếu như là những vị vương tử khác muốn cô, chẳng lẽ. Chẳng lẽ cô cũng không cự tuyệt sao?

Khuôn mặt Kiệt Tư La lập tức trở nên nghiêm túc nhìn Cố Mạt Lị, anh nói: "Thân thể của em đã cho anh, từ nay về sau chỉ có anh mới làm như vậy với em, em nơi này." Chỉ chỉ cô, "Còn có nơi này." Lại chỉ chỉ chân của cô, "Chỉ có một mình anh mới có thể nhìn, có thể hôn, có thể sờ, biết không?"

"Biết."

"Em phải đảm bảo với anh, ngoại trừ anh ra, quyết sẽ không cho người khác nhìn, người khác hôn, người khác sờ thân thể của em, vô luận là người nào, nếu muốn nhìn, muốn hôn, muốn sờ thân thể của em, em đều phải cự tuyệt hẳn."

"Mạt Lị bảo đảm, trừ Tứ điện hạ ra, quyết sẽ không để cho người khác nhìn, người khác hôn, người khác sờ thân thể Mạt Lị, vô luận là người nào, nếu muốn nhìn, muốn hôn, muốn sờ thân thể Mạt Lị, Mạt Lị sẽ không chút do dự cự tuyệt hẳn." Cố Mạt Lị làm ra bảo đảm với Kiệt Tư La.

Nghe được lời khẳng định của cô, anh mới yên tâm.

Kể từ hôm đó, anh luôn luôn tìm cô. Ban ngày, anh sẽ kéo cô tới chỗ không người sờ mó và ân ái; buổi tối, anh sẽ lên vào phòng của cô cùng cô triền miên, cho đến hôm sau khi người hầu chuẩn bị lục tục xuống giường đi làm việc, anh mới chịu rời khỏi giường của cô.

Anh khẳng khẳng mê luyện thân thể cô, ngay cả chính anh cũng kinh ngạc.

Kiệt Tư La mãnh liệt đưa vào kéo ra. Mỗi một cái đều sử dụng toàn phần khí lực.

Trải qua hơn mười cái đẩy đưa, Cố Mạt Lị rốt cuộc chịu không nổi hét lớn: "Điện hạ. Mạt Lị, Mạt Lị. Không được. Chạm một chút, cầu xin. Van ngài chạm một chút."

Cô chỉ cảm giác hạ thế chính mình bị anh thật nhanh đẩy vào rút ra, lại sâu lại trưởng, cơ hồ muốn đụng đến tử cung của cô.

Mặc dù vào thời điểm trước kia Kiệt Tư La làm đặc biệt cường hãn, nhưng tối nay anh còn làm mạnh bạo hơn trước kia rất nhiều lần.

Từ trước tới nay anh chưa từng làm như vậy, cơ hồ muốn đem cô phá hư.

Kiệt Tư La nghe được lời nói của cô..., anh chỉ là cười cười, nhưng vẫn không thả chậm tốc độ dứt vào rút ra. Bởi vì anh căn bản chậm lại không được nữa rồi.

Tiểu Mạt nhi của anh không biết, sáng sớm ngày mai anh sẽ phải rời đi hoàng cung, hơn ba tháng sau anh mới có thể về nước, đoạn thời gian này anh điên cuồng nhớ cô cỡ nào!

Quan trọng nhất là, nhiều ngày như vậy không thể gặp lại cô và hoan ái cùng với cô. Anh phải lợi dụng tối hôm nay, đem hơn 90 lần làm đủ.

Nghĩ đến sắp phải chia ra, Kiệt Tư La không khỏi làm mạnh bạo hơn, nhiều lần đều đụng vào tử cung của cô.

Cố Mạt Lệ cầu khẩn anh, anh xem như mắt diếc tai ngơ.

Anh liên tục tập kích cô, đem phân thân của mình rút ra rồi cắm vào, lặp lại như thế. Cả đêm, anh không ngừng giày xéo cô.

Anh ngậm lấy đôi môi đỏ hồng của cô, đầu lưỡi thám thính khắp vòm miệng của cô, trong lòng thầm nghĩ, tiểu Mạt nhi của anh, xin em tha cho sự ích kỉ điên cuồng của anh tối hôm nay, bởi vì anh không chịu nổi sự xa cách mấy tháng, loại tưởng nhớ này em có biết hay không?

Hôm sau, trong vườn chim hót ríu lo, ở bên trong tòa thành vẫn náo nhiệt như thường.

Cố Mạt Lị đang rất dùng sức, dùng sức lau chùi cầu thang trong tòa thành.

Mới đầu chỉ có một mình cô, sau đó lại có thêm Mai Địch.

Mai Địch vừa thấy Mạt Lị liền nhìn cô bằng biểu tình ấy nấy.

Mấy năm gần đây cô luôn luôn ngủ rất lâu, thời gian rời giường liền bị hoãn lại, khiến cho cô không có cách nào làm việc đúng giờ.

Cô không phải là ngủ nướng, mà cô căn bản không có biện pháp tỉnh lại. Hoàn hảo Cố Mạt Lị luôn luôn làm giúp công việc của hai người. Tổng quản hoàng cung mới không trừng phạt cô.

Như đã nói qua, đây thật đúng là một chuyện ly kì, trước kia cô rất ít khi ngủ, luôn mất ngủ, chất lượng giấc ngủ của cô không tốt, nhưng bốn năm trở lại đây, tình trạng này lại đột nhiên cải thiện rõ rệt, mỗi tháng có mấy ngày cô ngủ rất ngon, thậm chí cô có cảm giác mình ngủ rất sâu.

Cô dĩ nhiên không biết tất cả đều là vì thuốc ngủ.

Mà ly kỳ hơn là, mỗi khi cô ngủ ngon giấc thì Mạt Lị lại trở nên phờ phạc, rõ ràng là bộ dạng cô không có nghỉ ngơi tốt.

Thí dụ như hôm nay, khi cô nhìn vào gương mặt của Cố Mạt Lị, cô ngạc nhiên vì thấy được đôi mắt quầng thâm của cô ấy.

Cố Mạt Lị đang tập trung tinh thần lau cầu thang, nhưng nếu họ quan sát kĩ, sẽ bắt gặp đôi chân cô đang rung lắc bầy, giống như khó khăn lắm cô mới có thể đứng vững được.

Tối hôm qua cô bị Kiệt Tư La giằng co cả đêm, Cố Mạt Lị rất mệt mỏi, nhưng hạ thể của cô lại càng đau xót hơn.

Cô chuyên tâm lau cầu thang, để làm cho mình không nghĩ tới cảm giác đau xót giữa hai chân.

Trong lúc đó, có một giọng nói ngọt ngào truyền tới phía sau cô: "Chào buổi sang Mạt Lị, Mai Địch." Cố Mạt Lị và Mai Địch quay đầu lại.

"Chào buổi sáng nhị công chúa." Thì ra Tắc Bố Lệ Na.

Cô ấy đang đứng ở dưới bậc thang, nhìn hai người.

Tắc Bố Lệ Na cười nhìn họ, đột nhiên cô suy nghĩ, giống như có chút kỳ quái nói: "Các cô. Có hay không cảm thấy sáng nay hình như rất an tĩnh, giống như là thiếu đi chút gì, giống như hôm nay không có ồn. Ồ. Hôm nay làm sao lại yên tĩnh như vậy đây?"

Cố Mạt Lị và Mai Địch liếc nhìn nhau, đều không có trả lời.

"Ta nghĩ ra rồi." Tắc Bố Lệ Na đánh một cái búng tay, bưng tình hiểu ra, "Hôm nay anh tư của ta không có luyện đàn, sáng nay ta không nghe tiếng ồn ào, khó trách hôm nay an tĩnh như vậy." Cố Mạt Lị và Mai Địch nhìn nhau cười.

Sợ rằng cõi đời này, cũng chỉ có nhị công chúa cho là tiếng đàn của tứ điện ha là "ồn chết người".

"Ta thiếu chút nữa quên hôm nay anh tư của ta đã đi ra sân bay, hiện tại chắc đã bay tới nước Mỹ rồi. Tham gia cuộc thi lưu diễn của thế giới tổ chức, chắc ba tháng sau mới trở lại, trong nhà rốt cuộc cũng trở nên yên tĩnh." Tắc Bố Lệ Na nghĩ tới đây, hết sức vui mừng vỗ hai tay của mình.

Cô căm ghét âm nhạc cổ điển, cô cảm thấy âm nhạc hiện đại càng dễ nghe hơn.

Cố Mạt Lị nghe được lời của cô ấy nói..., tay lau cầu thang không tự chủ được cứng đờ.

"Mạt Lị, cô. Chẳng lẽ không biết anh tư ta hôm nay ra nước ngoài hả?" Tắc Bố Lệ Na nhìn Cố Mạt Lị, cô nhận ra phản ứng của cô ấy có thay đổi.

Cố Mạt Lị chỉ gật đầu, tiếp tục lau cầu thang.

"Anh tư ta chẳng lẽ không nói cho cô biết?"

Cố Mạt Lị lại gật đầu, như cũ tiếp tục lau cầu thang.

"Anh ta thật sự không có nói với cô?" Gương mặt Tắc Bố Lệ Na hiện lên vẻ không ngờ tới.

Ngược lại Mai Địch không thể tưởng tượng cười nói: "Nhị công chúa, Tứ điện hạ đi nước ngoài làm sao lại nói cho Mạt Lị!"

Mạt Lị và tứ điện hạ không có quan hệ gì, có chăng chỉ là quan hệ chủ tớ và người giúp việc, làm sao anh ta lại nói với Cố Mạt Lị?

Mai Địch cảm thấy nét mặt thất kinh của Nhị công chúa thật sự khoa trương.

Tắc Bố Lệ Na không để ý tới Mai Địch, vẫn nhìn Cố Mạt Lị, "Anh tư không nói với cô, chuyển lưu diễn này phải tới gần nửa năm anh tư mới trở lại. Trong nhà trên dưới đã sớm truyền ra, gần đây TV, các tờ báo truyền thông cũng đã đăng lên sự kiện lần này, nếu anh tư không nói với cô, cô chẳng lẽ cũng không biết sao."

"Xin lỗi Nhị công chúa, bởi vì chúng tôi với những người trong cung ít qua lại, cũng rất ít khi xem ti vi, tin tức báo chí, cho nên chúng tôi không biết Tứ điện hạ đi nước ngoài, hôm nay nếu không phải nghe cô nói, chúng ta cũng không biết." Trả lời Tắc Bố Lệ Na là Mai Địch người đứng bên cạnh Mạt Lệ.

Tính cách cô và Mạt Lệ đều hướng nội không tiếp xúc với ai. Trong hoàng cung các cô chỉ làm tốt bổn phận của mình, không có bạn bè khác, cũng không cần nhất thiết phải kết giao bạn bè.

Thấy mọi người đang tán gẫu, các cô đều tránh qua một bên, tiếp tục làm công việc của mình, quyết không lười biếng, buổi tối khi kết thúc công việc liền tắt đèn đi ngủ, hoàn toàn không có bất kỳ không gian nào thuộc về mình, trừ khi bọn họ nghĩ ngơi, nhưng thời gian nghĩ ngơi cũng là vì muốn hoàn thành cho công việc ngày mai được tốt hơn.

Vì vậy, họ không biết cũng không có gì lạ.

Nhưng là, Tắc Bố Lệ Na nghe câu trả lời của Mai Địch, vẫn như cũ không thể chấp nhận được.

Cô thực sự không hiểu anh tư rốt cuộc là nghĩ như thế nào, tại sao lại không nói với Mạt Lệ, cô không nghĩ là anh tư quên nói, nhưng mà nhìn tình hình của Cố Mạt Lệ thật sự là cô ấy không biết, làm cho cô cũng không biết nói gì nữa.

Tắc Bố Lệ Na không thể tưởng tượng nổi lắc đầu than thở, bước đi về phía phòng của mình.

Trong đầu cô nhanh chóng tính toán, cô sẽ hỏi anh tư rõ ràng, rốt cuộc trong đầu anh ta nghĩ cái gì.

Mai Địch đợi bóng dáng của nhị tiểu thư đi khuất cô nhìn xung quanh không có ai sau đó cười thật tươi: "Thật tốt, Tứ điện hạ đi hơn ba tháng mới

trở về. Nói như vậy, tôi thời gian ít nhất là 90 ngày không bị anh ta bóp
mông, hì hì. Tốt, rất tốt!"

CHỌC PHẢI NGƯỜI ĐÀN ÔNG HÁO SẮC

Tả Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Cố Mạt Lệ sinh ra ở Đài Loan trong một gia đình hết sức bình thường.

Ba của cô tên Cố Chấn Viễn làm nhân viên cho một công ty xây dựng có quy mô nhỏ, mẹ là Lâm Tú Anh là người vợ đảm đang, là một bà chủ của gia đình, nhà cô không tính là giàu có, nhưng cũng coi như là hòa thuận vui vẻ.

Ấn tượng sâu nhất của cô là cha mẹ của cô cực kì ân ái làm cho người ta hâm mộ cùng ghen tị, họ rất cưng chiều cô. Vô luận công việc của ba mệt mỏi đến cỡ nào, mỗi tuần đến ngày chủ nhật ba cô lại dẫn cả gia đình đi khu vui chơi, ăn uống, cực kì vui vẻ.

Vậy mà, năm Cố Mạt Lệ mười tuổi, tai họa lại ập đến với gia đình cô, bởi vì tai họa bất ngờ này, làm cho ba của cô phải ra đi vĩnh viễn bỏ lại cô và mẹ cô.

Bởi vì Cố Chấn Viễn là cô nhi, người chị duy nhất của Lâm Tú Anh lại gả đi nước ngoài, theo bên cạnh Lâm Tú Anh chỉ có một đứa con gái chưa trưởng thành, Lâm Tú Anh ở Đài Loan có thể nói là không nơi nương tựa.

Tiền của bọn họ dành dụm đem đi làm tang lễ cho ba cô, làm cho hai người không còn đồng nào nữa, chị của mẹ cô lấy chồng ở Đa Lệ nghe tin tức như vậy liền giang rộng vòng tay ra đón họ.

Bà ấy chân thành mời hai mẹ con cô đến ở, để dễ dàng chăm sóc, đồng thời làm cho Lâm Tú Anh bắt đầu một cuộc sống mới, thay đổi làm một con người khác xưa, tránh để cho bà nhìn vật nhớ người.

Ban đầu Lâm Tú Anh từ chối ý tốt của chị mình, bà ấy cũng không muốn chị mình có thêm phiền toái, sau đó, chị mình hết lời khuyên, bà mới mặc kệ cho chị mình an bài.

Sau khi Cố Chấn Viễn qua đời được bốn tháng, bà mang theo Mạt Lị đi máy bay đến Đa Lị.

Chị của Lâm Tú Anh chăm sóc hai người rất tốt, cũng giúp đỡ cho bà rất nhiều.

Cố Mạt Lị sau khi ở nhà dì, dì của cô còn đăng kí cho cô được đi học, để cho cô tiếp tục đọc sách.

Mặc dù ngôn ngữ không thông, nhưng năng lực học tập của trẻ con quá mạnh, dễ dàng chấp nhận khó khăn, không tới nửa năm sau, cô cũng đã có thể nói chuyện lưu loát như người ở đây.

Dượng của cô là người tóc vàng mắt xanh cũng yêu cô vô cùng, hai chị họ đối xử với cô rất tốt và thân thiết với cô hơn.

Ở nhà dì, cô lại có được cảm giác một nhà ba người vui vẻ của ngày xưa.

Chỉ là, sau khi ba qua đời được một năm, cô đã tình cờ nghe được cuộc đối thoại của mẹ và dì.

"Tú Anh, Pháp Luân tiên sinh là người rất tốt, là phó giám đốc của một công ty mậu dịch, sự nghiệp thành công, là một người tài, nhờ ta hẹn em đi gặp một lần mặt, ăn bữa cơm như thế nào?" Giọng nói của dì xuyên qua cửa gỗ, đi vào trong tai của cô.

"Chị, chị. Đây là ý gì?" Giọng nói của mẹ tỏ vẻ kinh ngạc, "Chị là muốn em đi xem mắt sao?"

"Ba của Mạt nhi đã qua đời hơn một năm, em cũng nên vì mình mà suy tính, xem mắt có cái gì không tốt?"

"Chị, chị có phải hay không không hy vọng em và Mạt nhi ở nhà của chị, chị sợ hai mẹ con em là gánh nặng của chi sao, cho nên mới muốn em đi xem mắt, làm cho em mau sớm gả ra ngoài, để không phiền gì đến chị? Nếu đúng như vậy, chi cứ nói thẳng, em và Mạt nhi sẽ lập tức rời đi." Mẹ giống như đang giận, giọng nói run lên.

"Tú Anh, làm sao em lại nghĩ như vậy? Chị làm như vậy chỉ vì em, em mới 30 mấy tuổi, con đường phía trước còn rất dài, chẳng lẽ em muốn trôi qua cả cuộc đời như thế sao?"

"Em còn có Mạt nhi." Mẹ bật thốt lên.

"Nhưng Mạt nhi sớm muộn cũng phải lập gia đình, đến lúc đó em không phải cũng chỉ còn lại một người?" Mẹ trầm mặc không nói.

"Lại nói, kêu em đi xem mắt, cũng không phải em em đi kết hôn, chỉ là có cơ hội quen một người bạn mà thôi, đối với em không có cái gì tổn thất, em đồng ý với chị đi, đi gặp Pháp Luân tiên sinh nha."

Cố Mạt Lệ nghe được tin tức dì giúp mẹ tìm người xem mắt, nội tâm cô cực kì phức tạp không có từ ngữ nào có thể diễn tả được.

Một mặt cô hi vọng mẹ cô có thể quên ba đi bắt đầu một cuộc sống mới, một mặt cô lại không muốn mẹ làm như vậy.

Mẹ nếu như tái hôn, cô sẽ phải kêu một người đàn ông khác làm ba, mà người đàn ông kia không phải là của cha ruột của cô, người mà từ trước giờ sủng ái, quan tâm mình.

Sau ngày đó, mẹ bắt đầu tiếp nhận an bài đi xem mắt của dì, Cố Mạt Lị luôn thấy mẹ trang điểm tỉ mỉ, được dì hộ tống đi ra khỏi nhà.

Mỗi khi cô thấy được hình ảnh kia, trong lòng cô cực kì mâu thuẫn, cô rất muốn giúp mẹ nhưng ngược lại cô cũng muốn ngăn cản.

Cứ như vậy lại qua đi nửa năm, Cố Mạt Lị vừa qua sinh nhật mười tuổi, trong một lần tình cờ, cô nghe mẹ và dì đối thoại.

Khi đó mẹ đang trong phòng bếp rửa chén, Cố Mạt Lị vừa vặn đi ngang qua, tiếng nước chảy cho dù rất lớn, lại như cũ đem cuộc đối thoại của hai người, vào trong lỗ tai cô không sót một chữ.

"Tú Anh, chị nghe nói Lai Nhĩ tiên sinh đã cầu hôn em, em lại cự tuyệt người ta, có thể nói cho chị lí do hay không? Chị xem em rất thích người ta, lần trước anh ta mời em đi xem phim, em vì anh ta trưng diện gần hai tiếng đồng hồ mới chịu đi ra cửa, chị không tin em không thích anh ta."

"Bởi vì Chấn Viễn mới qua đời được hai năm mà thôi, em. Em còn không muốn nhanh như vậy đã tái hôn."

"Đây không phải là lý do, chị không tin em cự tuyệt Lai Nhĩ tiên sinh, sẽ là lý do này!"

"Chị, Lai Nhĩ tiên sinh là một người đàn ông tốt, thành thực lại chững chạc, đối với phụ nữ cũng săn sóc tỉ mỉ, nhưng là anh ta sẽ tốt với Mạt nhi sao? Dù sao cũng là cha ghê."

"Em. Em là bởi vì Mạt nhi mới."

"Em hiểu rõ trên thế giới này không có người đàn ông nào có thể đối xử tốt với con của mình và người đàn ông khác. Mạt nhi rất đáng thương rồi, mới mười tuổi liền mất đi ba, em không thể để cho con của em bị người khác khi dễ. Em xác thực rất thích Lai Nhĩ tiên sinh, anh ta là người đàn

ông tốt, là người duy nhất làm cho em lấy lại nụ cười, nhưng em không muốn mạo hiểm, em không thể khẳng định anh ta có thể hay không trở thành một người cha ghê tởm, cũng không biết Mạt nhi có thể tiếp nhận một người đàn ông khác làm ba của nó hay không. Em nếu như tái hôn, ít nhất phải đợi đến Mạt nhi trưởng thành, vốn em cho rằng em muốn nuôi dưỡng con em thật tốt, em cũng không muốn."

"Em phải đợi Mạt nhi trưởng thành mới tái hôn? Tú Anh, coi như em có thể đợi, nhưng Lai Nhĩ có thể đợi không?"

"Cho nên em chỉ có thể nói, em và anh ta kiếp này vô duyên."

Cố Mạt Lệ nghe đến đó, đã không cách nào nghe tiếp được nữa.

Thì ra mẹ đã thích một người đàn ông khác, nhưng mẹ sợ cô bị khi dễ, sợ cô không thể tiếp nhận một người đàn ông khác trở thành ba của cô, bà tình nguyện buông tha hạnh phúc sau này của mình.

Mà lần này bà buông tha chắc có lẽ sẽ không còn có lần sau nữa.

Liên tiếp mấy ngày sau Cố Mạt Lệ như người mất hồn.

Mẹ vì cô hi sinh lớn như vậy, cô nên làm thế nào đây? Cô nên vì mẹ làm những gì?

Đúng lúc này, cô thấy trên tivi Hoàng Cung Đa Lệ muốn tuyển 30 người hầu.

Lần tuyển chọn này, điều kiện đi kèm rất hấp dẫn, chỉ cần người trong nhà nguyện ý, thậm chí người nộp đơn chưa đủ tuổi vị thành niên cũng được.

Nếu như. Nếu như cô rời đi cái nhà này, mẹ sẽ không sợ cô bị ba mới khi dễ, cũng không cần lo lắng cô không thể tiếp nhận. Không cần

cự tuyệt Lai Nhi nhiều lần cầu hôn như vậy.

Cái ý nghĩ này ở trong đầu Cố Mạt Lị rất nhanh biến mất, cô lại rất dứt khoát ra một quyết định trọng đại, cô muốn làm người hầu của Hoàng Thất!

Khi cô đem quyết định của mình nói cho cả nhà nghe, lại bị mọi người phản đối kịch liệt.

Cô dùng thời gian sáu ngày thiết phục mọi người mới miễn cưỡng đồng ý.

"Con chỉ là muốn rèn luyện mình, qua mấy năm sẽ trở lại, huống chi đợt tuyển chọn lần này, Hoàng thất đối đãi hậu hĩnh như thế, hưởng ứng lệnh triệu tập không biết bao nhiêu người, qua tuyển chọn gặt gao, con có trúng tuyển hay không còn không biết, mọi người hãy để cho con đi thử một chút, coi như để cho con làm quen đi." Cố Mạt Lị mặc dù mới mười hai tuổi, nói chuyện rất ra dáng người lớn.

Cuối cùng, cuộc tuyển chọn chấm dứt cô được lệnh triệu tập, thuận lợi trở thành người hầu trong 30 người trúng tuyển.

Hoàng cung có đưa tới hiệp ước, bởi vì cô chưa đủ tuổi, thân là người giám hộ, mẹ cô liền kí tên cho cô.

Khi đó, có người hỏi cô muốn kí hiệp ước bao lâu, cô trả lời mười năm.

Như vậy khi kết thúc hợp đồng, cô lúc đó là hai mươi hai tuổi rồi, đã có một số tiền để dành, khi cô rời khỏi Hoàng cung về lại gia đình, cô cũng có thể cho mẹ khoản tiền này.

Mặc khác, đến lúc đó cô đã trưởng thành, mẹ cũng liền không cần lo lắng cho cô có bị cha ghẻ ức hiếp hay không hoặc là cô có chấp nhận người

cha đó hay không.

Mười năm nay, không có cô ở bên cạnh mẹ, mẹ có thể cùng Lai Nhĩ tiên sinh kết hôn, sau đó hai người trải qua cuộc sống hạnh phúc.

Có Lai Nhĩ tiên sinh và dì ở cùng với mẹ, cô cũng không cần quan tâm nhiều, cô có thể chuyên tâm làm công việc trong Hoàng cung.

Lúc đầu khi cô mới vào cung, cô không quen cô luôn luôn nhớ mẹ, nhưng dần dần, cô liền thích ứng với cuộc sống bận rộn trong nội cung.

Chỉ chớp mắt, mười năm cũng sắp qua, trong cung cô vẫn an phận thủ thường, chớp mắt đã qua mười năm, bởi vì ăn ở đều ở trong cung, cơ hồ cô không có cái gì cần dùng tiền, công chúa trong cung bọn họ còn thường cho cô quần áo của các cô ấy, cho nên cô đem mỗi tháng tiền lương đều cất đi.

Hoàng thất đối với những người giúp việc rất tốt, mỗi vị bọn họ sẽ cho cô mười lăm ngày nghỉ, nhưng Cố Mạt Lị lại không sử dụng những ngày nghỉ này.

Không phải cô không muốn về thăm mẹ, trên thực tế cô ngay cả năm mộng cũng muốn. Nhưng cô sợ chính mình gặp rồi, liền không muốn chia tay.

Vì vậy, cô thà không gặp, dù sao họ đều có tin tức lẫn nhau, biết cuộc sống của mẹ rất tốt, đối với cô như vậy là đủ rồi.

Cô không bao lâu nữa sẽ có thể trở về nhà, trở lại bên cạnh mẹ, đến lúc đó, cô sẽ không chia cách mẹ nữa.

Cố Mạt Lị không cầu gì hơn, chỉ là muốn người một nhà cùng nhau đoàn tụ.

Mười năm xa nhà, cô vẫn thủy chung như một.

Nếu như nói, có cái gì bất đồng, đó chính là ước hẹn bốn năm trước, ngày hôm đó sinh nhật mười tám tuổi của cô. Cô còn nhớ rất rõ ràng, khi đó cô đang quét dọn phòng của Tứ điện hạ, đột nhiên, có người ở phía sau ôm chặt cô.

"Tiểu Mạt nhi của anh, anh nghĩ muốn em, em có nguyện ý đem chính mình giao cho anh không?"

Là Tứ Vương Tử! Anh đột nhiên thối khí nóng lên mặt cô, làm cho cô hoảng hốt.

Tim đập mạnh và loạn nhịp, cô liền gật đầu với anh.

Cô không cho là mình có thể cự tuyệt anh, cô chỉ là người hầu, mà anh là chủ nhân của cô. Bốn phận của người hầu không phải là làm vui lòng chủ nhân sao? Cô thủy chung cho là như vậy.

Cho nên, anh muốn cô, cô liền cho. Chỉ là, cô không ngờ kết quả sẽ là như vậy, anh không dịu dàng với cô, anh làm cho cô đau đớn.

Cô tuyệt vọng kêu anh hãy dừng lại, nhưng anh không ngừng tổn hại cô, cô liền chạy trốn, anh liền đuổi theo.

Sau đó, anh nhìn thấy cô khóc, anh hôn cô, anh bắt cô phải làm ra đảm bảo với anh, thân thể của cô chỉ có thể thuộc về anh.

Anh muốn lời cam đoan từ cô, cô cũng chấp nhận.

Từ đó về sau, ban ngày, khi không có ai cô sẽ bị anh kéo tới chỗ không người điên cuồng ân ái; buổi tối, anh sẽ lên vào phòng của cô, cho Mai Dịch ăn thuốc ngủ, cùng cô suốt đêm ân ái.

Cô vẫn cho là quan hệ của bọn họ sẽ không có người khác biết được.

Nhưng quan hệ của bọn họ chỉ kéo dài tới nửa tháng thì nhị công chúa tới tìm cô. Vào thời điểm đó, cô ấy tự nhiên kéo cổ áo cô ra, nhìn vào dấu hồng ngân trên ngực và cổ cô, cười ra tiếng, " Vết hôn nhiều như vậy, anh tư của ta thật mãnh liệt nha?"

Cô không biết tại sao nhị công chúa lại phát hiện ra chuyện đó, là trong lúc vô tình bắt gặp? Hay là Tứ Vương Tử nói cho cô ấy?

Cố Mạt Lị cúi đầu, đỏ mặt.

"Hai người tại thời điểm đó, anh tư có mang bao cao su không?" Bao cao su? Cố Mạt Lị nhìn cô không hiểu.

Tắc Bố Lệ Na nhìn vẻ mặt khờ dại của Mạt Lị, cô muốn trợn trắng mắt lên, cô không biết nha đầu này sẽ có bộ dáng như vậy.

Trong đám người hầu của Hoàng thất, họ chưa bao giờ truyền thụ nhau kinh nghiệm này, vì tất cả mọi người cảm thấy không cần thiết.

Tất cả bọn họ đều đơn thuần tựa như một tấm giấy trắng.

Cô dám khẳng định, Cố Mạt Lị không biết bao cao su là cái gì luôn.

Cô ấy không biết cũng không sao, "Cô chẳng lẽ không biết, cô và anh tư làm sự tình kia, cô phải biết là sẽ có thai chứ?" Nếu như ngay cả chuyện này cô ấy cũng không biết, đó mới là chuyện lớn nha!

"Mang thai sinh con?" Cố Mạt Lị hoảng hốt.

Ông trời. Tắc Bố Lệ Na không chịu được ôm đầu mình, liền đưa cho cô một cái lọ màu trắng, "Cô cầm cái này đi."

Đây là cái gì? Cố Mạt Lị nhìn bình thuốc trong tay, ngạc nhiên.

"Dùng đầu gối cũng đoán được, anh tư không thể nào mang bao cao su, đàn ông mà đều vì lợi ích của mình, căn bản không lo người phụ nữ của mình sẽ khổ sở. Nếu như có một ngày chúng ta mang thai, người chịu tội, xui xẻo nhất cũng chỉ là chúng ta mà thôi. Đàn ông không thương tiếc chúng ta, chúng ta cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình."

Tắc Bồ Lệ Na đưa bình thuốc vào tay Cố Mạt Lị, "Đó là thuốc tránh thai, khi qua kì kinh nguyệt, mỗi buổi tối đều uống một viên, cứ như vậy tuần hoàn, như vậy mới không có khả năng mang thai. Nếu uống xong cô có thể tới tìm ta, ta sẽ cho cô cái mới, không cần khách khí, cũng không cần cảm ơn ta. Đàn ông bọn họ không nhờ được, chỉ có những người phụ nữ chúng ta hỗ trợ lẫn nhau, chỉ là, cô tốt nhất không cần nói với anh tư là ta cho cô thuốc."

Tắc Bồ Lệ Na nhắc mắt với Cố Mạt Lị, "Tránh cho anh ta bảo ta xen vào việc người khác."

Sau khi Nhị công chúa đi, Cố Mạt Lị sờ sờ bụng mình, cô cảm thấy rất buồn.

Cô đơn thuần nghĩ cô và Tứ điện hạ làm chuyện đó là rất thân mật, rất riêng tư.

Nhưng. Cô sẽ có con sao? Cô chưa từng nghĩ đến.

Cô biết cô không thể mang thai, cô chỉ là người giúp việc, căn bản là không có tư cách mang thai con cháu Hoàng gia.

Nhị công chúa cho cô thuốc, rất đúng lúc.

Cô cũng tuân theo lời của cô ấy..., vẫn luôn luôn uống thuốc, không bao giờ từ bỏ, mỗi khi uống hết, cô lại tới tìm Nhị công chúa.

Không chỉ cô ấy không muốn Tứ Vương Tử biết, mà cô cũng không muốn anh biết.

Cô uống thuốc, chính là uống bốn năm.

Cố Mạt Li cầm cây lau nhà, chuyên chú lau sàn nhà.

Thời gian trôi qua thật mau, bất tri bất giác, cô và tứ vương tử đã ở bên nhau được bốn năm rồi.

Qua mấy tháng nữa, cô sẽ phải rời đi, trở lại bên cạnh mẹ, cô và anh sắp kết thúc rồi.

Ngày chủ nhật của cuối tháng, Mai Địch có hỏi qua cô: "Mạt Li, chưa tới năm tháng nữa bạn sẽ rời khỏi Hoàng gia, nếu như bạn rời khỏi đây bạn có lưu luyến ai không?"

Cố Mạt Li cười nhạt, "Có, đó không phải là bạn sao?" Ngay sau đó, trong đầu cô không ngừng nhớ tới gương mặt tuấn mỹ kia.

Thật ra. Trừ Mai Địch ra, còn có một người, cô lưu luyến không dứt.

Người kia có một đôi tay vô cùng thần kỳ, mỗi lần lướt qua phím đàn Piano, sẽ làm cho người ta say lòng người. Và mỗi lần hai tay anh lướt qua khắp toàn thân cô, người cô như có dòng điện chạy qua, làm lòng cô cực kì thoải mái.

Nhưng là, tên người đó cô tuyệt không nói ra, vĩnh viễn cũng không nói ra cho mọi người biết.

Ngay từ lúc đầu tiên cô nghe được tiếng đàn của anh thì lòng cô cũng bắt đầu giao động.

Cô không biết, cô chưa từng có cảm giác với ai như vậy.

Cố Mạt Lị đem cây lau nhà bỏ vào thùng, trong thùng tràn đầy nước bẩn.

Cô lại lấy cây lau nhà ra, tiếp tục lau.

Trong khi cô đang lau nhà cô liền suy nghĩ đến lời nói của Mai Địch, nếu cô rời khỏi Hoàng thất, người cô lưu luyến nhất đó chính là anh.

Tại sao anh lại đi nước ngoài lâu như vậy, sao anh không nói với cô tiếng nào? Tối hôm qua anh cùng với cô cả đêm, tại sao anh lại không có nói với cô tiếng nào?

Khó trách tối hôm anh lại muốn cô mãnh liệt như vậy

Thì ra, anh biết rất rõ, bọn họ sẽ chia cách nhau nhiều tháng, mà cô.
. . . Tới bây giờ mới biết được tin tức này.

Trong lòng của cô dâng lên một cảm giác mất mát.

Tại sao cô lại là người biết cuối cùng.

CHỌC PHẢI NGƯỜI ĐÀN ÔNG HÁO SẮC

Tả Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Kiệt Tư La đi nước ngoài đã được tám ngày, Cố Mạt Lị ở trong Hoàng cung bận rộn nhiều việc.

Hiện tại, cô vẫn như thường lệ, sửa sang lại các gian phòng của các điện hạ.

Mười lăm vị điện hạ, mỗi vị đều có một chỗ ở riêng, mỗi phòng có thể so sánh với ‘phòng tổng thống’ của khách sạn năm sao, phòng ngủ, phòng khách, phòng thay quần áo, thư viện, Gym, Đầy đủ mọi thứ, chẳng những thoải mái xa hoa, mà còn tuyệt đối riêng tư.

Cô đang quét dọn phòng của Cửu điện hạ, trong phòng của anh ta còn có nhị công chúa Tắc Bố Lệ Na.

"Mạt Lị, cô xem báo bữa sáng chưa? Trên tờ báo có tin tức thú vị." Tắc Bố Lệ Na cầm tờ báo đưa cho Cố Mạt Lị.

"Tôi không có xem." Cố Mạt Lị dùng giọng nói dịu dàng, khẽ lắc đầu.

"Cô không có xem sao? Rất đáng tiếc nha." Tắc Bố Lệ Na cầm tờ báo đưa cho cô, "Vậy bây giờ cô xem đi."

"Nhị công chúa, tôi còn muốn trải giường cho Cửu vương tử."

"Như vậy. Vậy cô trải giường đi, ta đọc cho cô nghe."

Tắc Bố Lệ Na ngồi trên ghế đối diện với Cố Mạt Lệ, cầm tờ báo lên đọc, "Báo đưa tin, Tứ vương tử của Đa Lệ, cũng là thiên tài piano, mọi người nghe âm nhạc của anh như nghe tiếng trời, 9:00 sáng ngày hôm qua, theo hành trình đã định anh đi đến Russia thủ đô Moscow (Mát-xơ-va), đây là lần đầu tiên anh đến nơi đây. 8:00 giờ tối theo giờ địa phương của Moscow, anh biểu diễn tại Điện Kremlin, nơi đây có thể chứa hơn 6000 ngàn người, mọi người đều cảm phục cách đánh đàn tinh xảo, tuyệt diệu của anh. Buổi biểu diễn được diễn ra hai phần ba thời gian thì cô ca sĩ nổi tiếng ở Russia xuất hiện, đột nhiên lớn tiếng tỏ tình với anh. Không ngờ, cô thổ lộ với anh, bị anh khéo léo từ chối. Đồng thời, Vương Tử Điện Hạ thông báo trước mặt 6000 ngàn người xem anh biểu diễn rằng anh đã có người trong lòng, cũng đã yêu đối phương nhiều năm. Hành động của Vương Tử Điện Hạ thoáng chốc làm cho mọi người xôn xao. Có thể đoán được, vô số những cô gái trên thế giới này đều vì tin tức của anh mà tan nát cõi lòng. . . ."

Tắc Bố Lệ Na đem tờ báo thu lại, "Những ký giả này thật lợi hại, chuyện tối hôm qua vừa mới xảy ra, sáng hôm nay đã đưa lên trang đầu của báo. Chỉ là, lợi hại nhất chính là Tứ Vương Tử người được vạn người mê, tự nhiên ở trước mặt nhiều người nói ra người mình thích, thật kool! Anh ta muốn tạo ra tin tức, cũng không cần làm như vậy chứ?"

Tắc Bố Lệ Na quan sát biểu tình của Cố Mạt Lệ, thấy cô không có một tia phản ứng, "Mạt Lệ, cô cảm thấy người anh tư yêu quý, thậm chí anh tư yêu đối phương nhiều năm như vậy, là thật hay giả? Nếu là thật, cô gái kia sẽ là ai chứ?"

Cố Mạt Lệ nhu động cánh môi, "Tôi không biết."

Sau đó, cô liếc mắt nhìn Tắc Bố Lệ Na, "Nhi công chúa cho rằng là thật hay giả? Nếu là thật, cô gái kia sẽ là ai?"

Tắc Bố Lệ Na nhún nhún vai, "Ta làm sao biết được?" Nhìn Cố Mạt Li cười nói: "Mạt Li, cô hi vọng là thật hay giả?"

"Tôi?"

"Được anh tư yêu thích, đây là điều may mắn lắm nha, anh tư của ta là hoàng tử, còn là một nhà âm nhạc đại tài, về phần dáng dấp bên ngoài thì khỏi cần bình luận. Cô gái được anh tư thích, cô gái kia là người tuyệt đối may mắn, cô không cảm thấy như vậy sao?"

Cố Mạt Li mê mang gật đầu, lại gật đầu.

Cô mỗi ngày đều bận rộn, nhưng cũng có khi cô có lúc thất thần, làm đổ nước sôi trên cánh tay của mình.

Mặc dù cô không muốn cùng Nhị công chúa nói đến chuyện này, nhưng cô không thể nào tránh khỏi, cô bị cô ấy ảnh hưởng không nhỏ.

Người Tứ Vương Tử thích, chắc chắn cô gái đó là một cô gái may mắn!

Trong lòng Tứ vương tử có người trong lòng, mà cô gái may mắn đó, đến tột cùng là người như thế nào, cô cũng hiểu kì vô cùng.

Cô không muốn như vậy? Biết rõ cô không nên để ý, nhưng cô vẫn để ý.

Người phụ nữ làm cho Tứ điện hạ động lòng, nếu không phải là công chúa của nước khác, thì chắc là một thiên kim nhà giàu mà thôi.

Dĩ nhiên, cũng chỉ có những người phụ nữ như vậy, mới xứng với một người chói mắt như Tứ điện hạ.

Kiệt Tư La đi nước ngoài ba mươi sáu ngày.

Trong cung xảy ra một chuyện lớn, thập hoàng tử Tang Phổ Sâm ở Anh quốc gặp tai nạn giao thông, bị thương nghiêm trọng.

Quốc vương, Vương Hậu và các vị hoàng tử, công chúa biết được tin tức, lập tức ngồi phi cơ đi đến Anh Quốc.

Sau mấy ngày, mọi người lục tục hồi cung, mới chấm dứt nỗi sợ kia.

Tắc Bố Lệ Na đứng ở đại sảnh thấy Cố Mạt Lị, "Mạt Lị, đi vào trong phòng ta, xoa bóp cho ta, ta chăm sóc Lão Thập nhiều ngày như vậy, làm cho ta mệt chết đi được."

Quần áo trên người Tắc Bố Lệ Na từng món từng món cởi sạch, toàn thân cô nằm ở trên giường lớn của mình, nhắm mắt hưởng thụ Cố Mạt Lị dùng tinh dầu xoa bóp.

Cố Mạt Lị vừa xoa bóp cho cô, vừa hỏi: "Nhị công chúa, Thập Điện hạ thân thể có sao không? Khỏe hơn chút nào chưa?"

"Không chết được." Tắc Bố Lệ Na hừ một tiếng.

Giống như thập hoàng tử thoát khỏi nguy hiểm tánh mạng là một việc cỡ nào làm cho người ta tiếc hận.

Không bao lâu, cô lại nghiêng đầu sang chỗ khác, đưa mắt nhìn sau lưng Cố Mạt Lị, "Mạt Lị, ta ở Anh Quốc nhìn thấy anh tư rồi, anh ấy đang ở nước ngoài biểu diễn nghe tin tiểu thập bị tai nạn liền buông xuống tất cả, lập tức chạy tới Anh quốc. Ta hỏi anh ta người trong lòng của anh ta là ai, anh ta im lặng, cái gì cũng không chịu nói, ngược lại Bỉ Nhĩ Đức nói cho ta biết người trong lòng của anh ta ở Đài Loan. Chỉ là, không sao, ta sớm muộn gì cũng biết!" Tắc Bố Lệ Na tràn đầy lòng tin nói.

Cố Mạt Lị lẳng lặng nghe cô nói..., đôi tay vẫn không ngừng xoa bóp trên người cô ấy.

Lại qua mười lăm phút, "Được rồi, cô đi xuống trước đi, ta muốn nghỉ ngơi." Tắc Bố Lệ Na ý bảo cô dừng lại.

Cố Mạt Lệ gạt đầu, giúp Tắc Bố Lệ Na đắp lên một tầng chăn mỏng, sau đó rút lui khỏi gian phòng của cô ấy.

"Chờ một chút." Tắc Bố Lệ Na gọi cô, "Giúp ta kêu Cù Diên Khiếu vào."

"Vâng" Cố Mạt Lệ gạt đầu, không biết tại sao Nhị công chúa muốn nghỉ ngơi, còn phải gọi Cù Diên Khiếu vào, cô không muốn hỏi nhiều, cô nghe lời ra khỏi phòng, thuận tay khép cửa phòng lại.

Kiệt Tư La đi nước ngoài được 50 ngày.

Trong cung mọi người đang nghỉ trưa, Cố Mạt Lệ một tay cầm khăn lau, một tay cầm vải tờ báo vứt bỏ.

Lau chùi phòng họp lâu một, hai mặt cửa sổ thủy tinh sát đất.

Tứ Vương Tử đi hơn một tháng rồi, nhưng cuộc sống của cô từ khi anh ra đi vẫn không có gì thay đổi, cô ngày ngày bận rộn.

Trước kia, Tứ Vương Tử cũng thường xuyên đi ra nước ngoài, chỉ là không giống như lần này, anh đi lâu như vậy.

Mấy ngày nay, Nhị công chúa thỉnh thoảng sẽ cầm tờ báo, nói cho cô biết tin tức của Tứ Vương Tử.

Cô bị phỏng tay đã sớm khỏi, ngay cả dấu vết cũng không lưu lại, nhưng vết phỏng cũng giống như ở đáy lòng của cô không bao giờ quên.

Cô dùng sức lau chùi cửa sổ thủy tinh.

Trên trán đã thấm ra một tầng mồ hôi mỏng.

Cô lấy mu bàn tay xoa xoa mồ hôi trên trán, bất ngờ, cô bị người ôm eo, sau lưng có bộ ngực rộng rãi che chở.

Cô phản xạ có điều kiện kêu lên.

"Đừng kêu, mọi người hiện tại đang ngủ trưa, chẳng lẽ em muốn đánh thức tất cả mọi người sao?" Người phía sau mang theo nụ cười nồng đậm, ở trên đỉnh đầu của cô nói.

Cố Mạt Lị lập tức im lặng, cô không thể tin những gì mình nghe được.

.....

Tứ Vương Tử, anh đã trở về?

"Nhìn thấy anh, làm cho em giật mình sao?" Kiệt Tư La nhìn nét mặt cô, cười to.

Cô tất nhiên giật mình, rõ ràng anh nên đi hơn ba tháng nữa mới trở về, nhưng bây giờ anh lại xuất hiện ở trước mắt cô.

Điều này làm cho cô kinh ngạc?

"Tiểu Mạt nhi của anh, nhiều ngày không gặp như vậy, em có nhớ anh hay không?" Anh nhìn vào đôi mắt của cô, giọng nói không nghiêm túc hỏi.

Cố Mạt Lị không trả lời, cô căn bản không biết trả lời như thế nào, cô chỉ là rử đầu, ôm ngang cánh tay anh. "Anh rất nhớ em." Không nghe được câu trả lời của cô, thế nhưng anh ôm eo của cô càng chắc hơn, tự nhiên nói: "Nghĩ tới mỗi khi vuốt ve em thì em không do tự chủ phát ra tiếng rên mềm mại, nghĩ tới vẽ mặt vui vẻ mang theo thống khổ của em, anh càng muốn em kẹp chặt anh hơn, làm cho anh thoải mái, những ngày qua ngày nào anh cũng muốn em, mỗi lần nghĩ tới em, anh liền hận không được tới bên em, điên cuồng yêu em!"

Cố Mạt Lị cắn môi dưới, mặt đã đỏ hồng, cô ước gì cô có một chỗ để núp, cô mắc cỡ chết được!

Nhưng Kiệt Tư La vẫn còn đang mỉm cười nói: "Bởi vì anh thật sự quá nhớ em, cho nên anh thừa dịp hôm nay lưu diễn gián đoạn, khó có cơ hội, anh bất chấp tất cả bay về tìm em, muốn đem nhớ nhung chuyển thành hành động."

Gương mặt anh hiện lên một nụ cười tà tử nhưng cực kì đẹp trai, đôi môi anh chậm rãi dời xuống, ngậm lấy đôi môi của cô mát.

Đôi môi của anh được bao nhiêu cô gái khác khao, nhưng đôi môi ấy đang ngậm lấy đôi môi của Cố Mạt Lị mát, nhiều cô gái mơ ước được vuốt ve hai tay của anh, nhưng hai tay anh lại cách một lớp vải tận tình vuốt ve tấm lưng cô.

Hôn xong, Kiệt Tư La không kịp kéo cô vào phòng họp, anh kéo cô vào phòng của anh.

Lần này trở về, hoàn toàn là chủ ý của anh, bởi vì tối nay anh không có cuộc biểu diễn nào, lại cách Hoàng cung Đa Lị mấy giờ bay, nên anh mới len lén bay về đây.

Lần hành trình này, anh không thông báo trước cho bất luận kẻ nào, cũng không nói cho bất kỳ người nào biết.

Nghĩ đến người đại diện Duy Khắc Đa của anh vẫn còn đang ở nước Áo cào nhào, tên kia không thấy anh, sẽ dậm chân tại chỗ.

Nếu như ngày mai anh trở về nước Áo thì chắc chắn anh sẽ bị người đại diện của anh tụng kinh, đó là điều anh không thể nào tránh khỏi.

Nhưng, bây giờ anh không nghĩ nhiều được như vậy, chửi cứ mặc cậu ta chửi, dù thế nào đi nữa trong đầu anh bây giờ chỉ toàn là tiểu Mạt nhi của

anh.

Trước khi anh ở đây, anh đã sớm tắt điện thoại di động, cho dùng trời có sập cũng không cản trở được bước chân của anh quay về Hoàng cung.

Khóa cửa phòng xong, anh đem Cổ Mạt Lị đặt lên chiếc giường ngủ lớn trong phòng anh, dùng thân thể của mình gắt gao đè lên trên.

Cổ Mạt Lị giương đôi mắt to trong suốt, ngập ngừng nói: "Điện hạ, em còn có rất nhiều việc phải làm."

"Để cho người hầu khác làm được rồi, trong cung cũng không phải là chỉ có một mình em." Kiệt Tư La cởi giày và vớ của cô xuống, tay anh nâng chân của cô lên, tay còn lại trượt vào trong váy của cô.

Ngay sau đó Cổ Mạt Lị phát ra một anh thanh nhỏ bé nghẹn ngào.

Anh vương đầu lưỡi liếm lám chân của cô, tay anh chạm vào chỗ lõm giữa hai chân cô dùng sức đè xuống.

Thật là nhột! Cổ Mạt Lị không khỏi lắc lư.

Không riêng gì nhột, cô còn có một loại cảm giác tê dại đánh úp toàn thân của cô, đồng thời có một dòng điện chạy từ từ xuống bụng cô.

Anh cúi đầu nhìn, quả nhiên, quần lót của cô đã ướt một mảnh."Tiểu Mạt nhi, thoải mái hay không?"

Cổ Mạt Lị lắc đầu rồi lại gật đầu, trong đầu cô bây giờ là một mảnh sương mù.

Cô bắt đầu suy nghĩ lung tung, thật ra lúc cô gặp anh ở trong phòng họp, cô đã muốn hỏi anh về chuyện cô gái Đài Loan kia rồi, anh có phải hay không thích cô gái đó, thậm chí anh đã yêu cô ấy rất nhiều năm, nhưng

cô biết, mình chỉ là người giúp việc, không có quyền can thiệp vào bất cứ chuyện gì của anh.

Cô mấp má môi, muốn nói lại thôi, không biết Tứ điện hạ có phải hay không đối đãi với cô ấy cũng giống như với cô.

Điều này làm cho nội tâm của cô nhin không được dâng lên một tia chua xót, nhưng rất nhanh, cô đã không còn nghĩ lung tung nữa, bởi vì Kiệt Tư La đã kéo quần lót của cô ra và hôn lên.

Anh làm cho cô sáng khoái đến cơ hồ mất đi lí trí.

Kiệt Tư La ngửa đầu lên, cười nói: "Hiện tại em có muốn anh đi vào không?"

Cùng cô bốn năm da thịt cận kề, anh hiểu rõ thân thể của cô nhiều hơn so với cô hiểu rõ chính mình, anh đụng tới nơi nào có thể làm cho cô có thể phát ra kích tình nhiều nhất.

Cổ Mạt Lệ phập phồng lên xuống, từng ngậm từng ngậm thở hỗn hển.

Ngón tay của anh và miệng đột nhiên ngừng thế công, làm cho toàn thân cô khó chịu.

Cô có cảm giác trống vắng, cô muốn anh nhanh chóng lấp đầy vào trong cơ thể cô.

Cô đối với loại cảm giác này không xa lạ gì, trước kia đã từng gặp qua, mà cô cũng biết, loại phương thức nào mới làm cho cô thỏa mãn được.

"Chỉ cần em nói theo anh, anh không có ở đây mấy ngày nay em rất muốn anh, rất hi vọng anh sớm trở lại để cùng em gặp nhau, anh đây liền cho em."

Kiệt Tư La biết rõ thân thể của Cố Mạt Lị đã bị anh trêu chọc làm cho động, cũng biết rõ cô bây giờ khó nhin cỡ nào, bây giờ anh ép cô nói, cô sẽ nói cho anh nghe.

Cố Mạt Lị cắn môi dưới, không lên tiếng.

"Nói a!" Nhìn cô không có mở miệng, Kiệt Tư La một bên cởi bỏ quần áo của mình, một bên thúc giục cô.

Trên thực tế, cô căn bản là nói không ra lời, đây chẳng khác nào là thổ lộ a?

Kiệt Tư La nheo mắt lại, anh rút lui toàn bộ khỏi người cô.

Anh không tin, làm như vậy tiểu Mạt nhi của anh sẽ không đầu hàng.

Quả nhiên, Cố Mạt Lị liền nức nở nói: "Đừng."

Kiệt Tư La không chịu được nói, "Muốn anh đi vào sao? Em liền ngoan ngoãn nói ra những lời anh vừa nói, nếu không em đừng mơ tưởng anh sẽ cho em."

Cao lương mỹ vị gần trong gang tấc, lại không thể nào ăn được, Kiệt Tư La cũng rất khổ sở, trán của anh chảy xuống vài giọt mồ hôi, nhưng anh vẫn cố kìm chế, anh quyết không bỏ cuộc.

"Mạt Lị rất nhớ Điện hạ, Điện hạ đi hơn 50 ngày, Mạt Lị vẫn luôn rất nhớ anh, hi vọng anh có thể sớm trở về gặp Mạt Lị, Mạt Lị muốn anh." Rốt cuộc, giống như ép buộc giống như tự nguyện cô nói ra lời thật lòng của mình, Cố Mạt Lị khẽ cắn răng, không chút kiêng kỵ hô lên.

Kiệt Tư La hài lòng hôn lên chóp mũi cô, "Thật biết nghe lời, bé ngoan nên được thưởng, anh hiện tại liền đem anh thưởng cho em."

Vô luận, là anh ép buộc cô hay tự cô nói ra cũng được, dẫu sao có thể chính tai anh nghe cô nói ra những lời nhớ nhung anh, anh đã cảm thấy thỏa mãn rồi, anh thật vui vẻ, cũng thật hạnh phúc.

CHỌC PHẢI NGƯỜI ĐÀN ÔNG HÁO SẮC

Tả Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Ánh mắt của anh cong cong thành hình trăng khuyết nhìn cô, bốn phiến môi giao nhau, nước miếng hai người theo khóe miệng chảy xuống.

Đầu Cổ Mạt Lị đã sớm trống rỗng, thân thể của cô theo động tác của anh mà kịch liệt run rẩy.

Cổ Mạt Lị rất nhanh liền đạt tới cao trào lần đầu tiên, cô đưa tay bắt lấy hai cánh tay của anh.

"Nhanh như vậy?" Anh đã hiểu rõ thân thể cô như vậy, nhìn cô anh lập phát giác.

Cổ Mạt Lị đâu còn có tâm tình nào mà trả lời câu hỏi của anh, cô chỉ có thể thở hổn hển.

Kiệt Tư La cũng không thừa thắng xông lên, buông hai chân cô xuống, anh không nhanh không chậm lật người cô lại.

Hai người mặt đối mặt, bốn phiến môi liền kết hợp.

Kiệt Tư La đã cấm dục hơn một tháng, đây đối với sức trẻ tuổi nhiệt huyết như anh mà nói, quả thật chịu rất nhiều đau khổ, nhưng anh lại cố tình nhịn, trừ Mạt Lị ra, anh không muốn ai khác.

Hiện tại anh cuối cùng có thể "Đại khai sát giới", anh làm sao có thể buông tha cô được? Tất nhiên anh muốn bù đắp lại những ngày đã qua, anh

muốn hoàn toàn phát tiết ra ngoài.

Chỉ khổ cho Cố Mạt Lị, lại bị anh ăn tươi nuốt sống, ngay cả một mẫu xương cũng không còn.

Tóc đen táng loạn, quần áo xốc xếch, khuôn mặt ửng hồng, cô đã sớm không giống bộ dạng thường ngày rồi, nhưng chính là như vậy, bộ dáng cô thật đẹp mới là đẹp nhất.

Giờ phút này cô cực kì xinh đẹp, Kiệt Tư La nhìn cô không rời mắt.

Có rất nhiều người nói, đàn ông là sinh vật có mới nói cũ, đối với phụ nữ họ sẽ không yêu dài lâu, nhưng đã bốn năm qua đi, thế nhưng anh cảm thấy không chút nào chán ghét cô, thậm chí anh so với bốn năm trước càng yêu cô sâu đậm hơn, tại sao phải như vậy, có lẽ chính anh cũng không biết.

Anh nhit cao nữa người trên lên, hôn môi cô, ở bên tai cô lẩm bẩm: "50 ngày không gặp, em có từng nhớ tới nụ hôn của anh không?"

"Nhớ." Cô mơ mơ màng màng đáp.

"Em có từng nhớ anh ôm em không?" Anh ôm lấy eo cô nâng lên rồi hạ xuống.

Cố Mạt Lị kêu to hơn, hai mắt càng mông lung.

"Có nhớ hay không?" Anh lại đem cô nâng lên rồi hạ xuống.

"Nhớ." Cố Mạt Lị vẫn như cũ mơ mơ màng màng đáp.

"Nhớ bao nhiêu?" Lần nữa nâng lên để xuống.

"Em nhớ rất nhớ, không có lúc nào quên." Cố Mạt Lị không chút nghĩ ngợi nói ra, có lẽ cô cũng không ý thức được mình đang nói cái gì.

Cô cảm nhận nơi nữ tính của cô đang nuốt chửng anh, làm cho ở bên trong cô cực kì thoải mái, cô đạt tới cao trào, thần trí cô hỗn độn, lý trí của cô hoàn toàn biến mất.

Kiệt Tư La cười tươi.

Mấy phút sau, Cố Mạt Lệ lại nghênh đón anh một lần nữa, mà hôm nay anh cũng lần đầu tiên buông lỏng chính mình.

Cố Mạt Lệ xụi lơ như nước, uể oải khép lại đôi mắt đẹp.

Kiệt Tư La lật người đi xuống, anh đi vào phòng tắm, tìm được cái khăn lông, thấm ướt, lau mình cho cô.

Lau lau, không biết tại sao lại bắt đầu lau lên lửa nóng, anh bỏ xuống khăn lông, liền triển khai hiệp 2.

Anh ôm eo Cố Mạt Lệ nâng lên hạ xuống, lúc nhanh lúc chậm.

Lần thứ hai anh buông thả chính mình, hơn 20 phút sau hai người cùng đạt tới cao trào.

Cứ như vậy, cho đến khi anh cảm thấy mình ăn đã no, anh mới bỏ qua cho cô, để cho cô nghỉ ngơi.

Rất nhanh, cô vùi vào ngực của anh, liền ngủ thiếp đi, cô ngủ cực kỳ an ổn.

Kiệt Tư La hôn lên tóc cô, ôm cô đang ngủ say đi xuống giường, vào phòng tắm.

Bên trong phòng tắm có bồn maxxra cực kì lớn chứa đầy nước nóng, anh bắt đầu dịu dàng tẩy sạch thân thể cho cô.

Đầu tiên là anh ôm cô ngồi vào bồn tắm, để cho lưng của cô dựa vào lòng ngực của anh, đem nước ấm đổ lên, thấm ướt toàn thân cô, sau đó anh bôi sữa tắm lên người cô.

Cố Mạt Lị nương theo động tác của anh, đang ngủ cô bất tri bất giác phát ra âm thanh ngâm nga mê người, hơn nữa khi tay của anh đụng cánh rùng rậm của cô, thì âm thanh rên rỉ của cô càng ướt át hơn, giống như là đang mời gọi anh.

Cánh tay Kiệt Tư La tiếp tục vẽ loạn ở trên người của cô, tay còn lại của anh bịt lại lỗ tai của chính mình.

Mặc dù biết cô hoàn toàn không ý thức được những gì mình làm, nhưng toàn thân anh vẫn khó nhịn: "Làm ơn, đừng kêu nữa, em còn gọi như vậy, anh sợ anh không nhịn được, đến lúc đó em cũng đừng mơ đến nghỉ ngơi."

Anh tốt bụng dừng lại nhu cầu, để cho cô nghỉ ngơi, anh vẫn tắm rửa tỉ mỉ cho cô, anh muốn cho cô ngủ được thoải mái hơn.

Nhưng anh hiện tại không thể không hoài nghi quyết định này là sai lầm, vì điều đó mà bây giờ anh đang khảo nghiệm tính nhẫn nại của mình. Cuối cùng anh đem cô rửa sạch, lau khô, sau đó ôm cô trở về giường, giúp cô đắp chăn.

Anh nghĩ, nếu đã không có cách nào cùng cô hoan ái, vậy anh và cô ngủ một giấc thật tốt.

Vậy mà, anh chỉ mới nhắm mắt lại, liền mở mắt ra, nhìn chăm chú vào bóng dáng đang ngủ bên cạnh anh, anh mỉm cười hạnh phúc, hôn lên trán của cô, anh lại bắt đầu nhắm mắt lại. Nhưng cũng chỉ qua mấy giây, anh lại mở mắt ra, nhìn Cố Mạt Lị, sau một lúc lâu, anh thở dài, ôm cô càng chặt hơn.

Có lúc, anh cũng thường hay suy nghĩ, đến tột cùng cô đối với anh là cảm giác gì, cô cho rằng anh và cô chỉ là quan hệ chủ tớ, hay còn ý nghĩa khác?

Trong lòng của cô có thể hay không có chỗ cho anh, cô đối với anh là thuận theo hay là ái mộ?

Trải qua lần lưu diễn toàn cầu này, anh muốn dò xét lòng của cô.

Cố ý không cho cô biết hành trình của anh, xem cô chút xíu nào quan tâm đến anh hay không, có muốn biết tin tức về anh hay không?.

Nhưng là, cô lại để cho anh thất vọng, không chỉ có thất vọng, mà còn rất mất mát.

Chẳng lẽ, cô chỉ xem anh là chủ nhân, chẳng lẽ cô không để ý tới anh? Kiệt Tư La nghĩ đến điều này, anh bất đắc dĩ nở nụ cười khổ.

Nếu như cô không để ý đến anh, không yêu anh, điều này đối với anh không quan trọng, cô ở trong lòng anh là ánh mặt trời của anh, lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, anh đã nhận định rồi.

Anh như thế nào có thể rời đi khỏi ánh mặt trời của anh đây? Mất đi ánh mặt trời, anh sẽ khô héo, sẽ chết, cho dù anh bất chấp tất cả mệnh mẽ chiếm đoạt cô, anh cũng sẽ đem cô vĩnh viễn ở bên cạnh anh, sẽ không cho cô biến mất khỏi thế giới của anh.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Cố Mặt Lị tỉnh dậy, bầu trời đã hoàn toàn tối đen.

Cô quan sát người ngủ ở bên cạnh cô là Kiệt Tư La, hai mắt màu xanh lục của anh nhắm lại, tiếng hít thở nhẹ nhàng, hiển nhiên anh đang ngủ say.

Cố Mạt Lệ vén lên cái chăn che ở trên người, chân không đi xuống giường.

Dưới giường, quần áo bọn họ xốc xếch nằm tán lác. Cô rón rén cầm quần áo mình lên, ở trong túi áo tìm kiếm được bình thuốc màu trắng.

Dem viên thuốc đổ ra, trực tiếp nuốt vào, chai thuốc này chính là Nhị công chúa đưa cho cô uống, nó là thuốc tránh thai.

Cô không muốn mang thai, nếu cô mang thai chẳng những cô bất tiện, mà Tứ điện hạ cũng sẽ có phiền toái.

Cho dù hai người đã có sinh hoạt như vợ chồng, nhưng cô cũng không dám quên, cô chỉ là người giúp việc.

Thậm chí, cô mỗi ngày đều đem thuốc bên người, thứ nhất cô có thể uống dễ dàng, thứ hai tránh cho bạn cùng phòng là Mai Dịch biết được.

Chẳng qua khi cô dậy kỹ nắp bình thuốc, chuẩn bị cất vào trong túi áo

"Em đang uống cái gì?" Giọng nói nghi ngờ phát ra từ sau lưng cô.

Cố Mạt Lệ chột kinh hoảng (kinh ngạc và hoảng sợ), cô không tự chủ được cầm chặt bình thuốc trong tay.

"Tiểu Mạt nhi của anh, em ngã bệnh sao? Sao em bệnh lại không nói với anh?" Kiệt Tư La kề sát bên cạnh cô, đem cô ôm vào lòng. "Không có, không có, đây chỉ là vi-ta-min thôi." Vi-ta-min?

Lời nói dối như vậy, chính cô khi mới nói xong, cô còn không tin tưởng chính mình thì ai tin lời cô.

Anh đoạt lấy bình thuốc trong tay cô, khi anh nhìn thấy chữ được dán trên bình thuốc, gương mặt anh trầm xuống, "Đây thật là vi-ta-min?" Giọng

của anh vang lên.

Cố Mạt Lị im lặng.

"Tiểu Mạt nhi của anh, rốt cuộc chữ ở trên này dán sai, hay là anh bị mù chữ, tại sao anh thấy được mấy chữ dán trên đó là thuốc tránh thai, mà không phải như em nói là vi-ta-min?"

Cố Mạt Lị càng thêm im lặng.

Kiệt Tư La cau chặt chân mày, tức giận nói: "Em uống cái này đã bao lâu?"

"Bốn, bốn năm." Cố Mạt Lị không dám không đáp.

Bốn năm? Rất tốt! Thì ra từ ngày anh quan hệ với cô, cô đã uống rồi.

"Là ai đưa cho em?" Anh biết rõ nếu không ai đưa cho cô, chính cô tuyệt đối sẽ không biết thuốc tránh thai là gì.

Anh muốn đem đối phương ngũ mã phanh thây, băm cho chó ăn!

Cố Mạt Lị yên ắng không lên tiếng.

"Không nói sao? Em không nói anh cũng đoán được là ai!" Cả hoàng cung người nhàm chán nhất, gà mẹ nhất, cũng chỉ có một.

"Điện hạ, em."

"Không cần nhiều lời." Anh dùng lực đem bình thuốc quăng trên mặt đất, "Về sau anh không cho phép em uống cái này!"

"Nhưng." Cố Mạt Lị còn muốn mở miệng, đã hoàn toàn bị Kiệt Tư La hôn.

Kiệt Tư La ôm cô trở về giường, ép cô cơ hồ thở không thông, anh trút giận lên đôi môi của cô, đem đôi môi của cô hôn vừa sưng vừa đỏ, mới làm cho anh hết tức giận, "Hiện tại em đã nghĩ ngơi đủ rồi phải không?"

Cố Mạt Lị nhất thời ngẩn ngơ, không hiểu ý nghĩa trong lời nói của anh, tay Kiệt Tư đưa vào giữa hai chân của cô.

Cô mới lập tức hiểu ra, theo phản xạ hai chân cô kẹp tay anh lại.

Anh cắn cô, trên người của cô còn lưu lại mùi sữa tắm nhàn nhạt thơm ngát dễ ngủ, đều đó làm kích thích dục niệm của anh.

Cảm thụ cô bất lực, anh tách hai chân cô ra.

Cô và anh ân ái một lần nữa.

CHỌC PHẢI NGƯỜI ĐÀN ÔNG HÁO SẮC

Tả Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Sáng sớm, vào lúc mờ sáng.

Các công chúa, hoàng tử vẫn còn đang ngủ say trong mộng đẹp thì lại có người ngoại lệ chạy từ căn phòng đó ra, xuyên qua hành lang, đi tới cánh cửa khác trong tòa thành.

Anh dùng chìa khóa vạn năng mở cửa căn phòng đó ra, anh đi vào giống như vào chỗ không người.

Bên trong phòng có một người đàn ông nửa thân trần nằm đó. Anh ta nghe tiếng mở cửa vội vàng đi ra, trên người anh ta chỉ mặc chiếc quần dài, lộ ra nửa thân người trên màu cổ đồng khỏe mạnh, "Tứ điện hạ, ngài. Ngài đến tìm Nhị công chúa sao? Xin đừng bước, cho tôi đi truyền lời."

"Cút ngay!" Kiệt Tư La lớn tiếng hét, trực tiếp đi vào phòng ngủ chính.

Lúc này Tắc Bố Lệ Na đang nằm ngủ say sưa.

Kiệt Tư La vén lên bức màn tơ trắng tinh, không nói hai lời vén tấm chăn mỏng trên người cô xuống.

Cù Diên Khiếu đứng ở sau lưng Kiệt Tư La, muốn tiến lên ngăn cản, nhưng rồi lại không thể làm gì được.

Kiệt Tư La nắm lấy cánh tay Tắc Bố Lệ Na, đem cô kéo khỏi giường, "Đứng lên!" Tắc Bố Lệ Na như cũ đang ngủ say, hai mắt khép chặt.

Kiệt Tư La lại nâng hai cánh tay cô lên, "Đứng lên —— có nghe hay không?" Giọng nói đã gần như gầm thét.

Tắc Bố Lệ Na lúc này mới có phản ứng, nửa mê nửa tỉnh mở hai mắt, giãy giụa nói: "Cù Diên Khiếu, anh làm cái gì? Quấy rầy ta. Người ta còn phải ngủ!"

Kiệt Tư La càng thêm phe phẩy cánh tay của cô, "Cô tỉnh lại, nhìn rõ ràng ta không phải là Cù Diên Khiếu!"

Tắc Bố Lệ Na nghe vậy, mới chậm rãi mở mắt ra, đầu tiên cô nhìn thấy Kiệt Tư La liền sửng sốt, ngạc nhiên nói, "Anh tư? Sao anh trở lại nhanh như vậy?"

Sau đó, cô nghĩ đến anh đột nhiên xông vào phòng của cô, phá giấc ngủ của cô, cô cáu giận: "Anh làm gì tự tiện xông vào địa bàn của em? Em đang ngủ, sao anh có thể làm như vậy? Những đứa bé khác, anh trai của nó cũng sẽ không làm như vậy với nó?"

Kiệt Tư La đẩy cô ra, sắc mặt xanh mét, "Nói, Mạt Lệ uống thuốc tránh thai là em cho phải không?"

Tắc Bố Lệ Na nháy mắt mấy cái, lông mày nhướng lên, một mực chắc chắn, "Không phải!"

Kiệt Tư La hừ nói: "Em không thừa nhận, anh cũng biết rõ là em làm."

Tắc Bố Lệ Na cũng học anh hừ nói: "Nếu biết là em, anh cần gì phải hỏi rõ ràng?"

Kiệt Tư La dùng ngón tay chỉ chóp mũi của cô, "Em có phải hay không quá mức rãnh rỗi?"

Anh và Mạt Lị ở chung bốn năm, anh tưởng là anh có vấn đề, mới không làm cho bụng cô có động tĩnh, kết quả là người phụ nữ này giờ trò quý.

Tắc Bố Lệ Na cười khê: "Đúng vậy nha."

Kiệt Tư La cắn răng nghiêng lợi gầm nhẹ: "Về sau ít xen vào chuyện của anh và Mạt Lị!"

"Em làm như vậy cũng vì muốn tốt cho anh, anh nghĩ lại xem, Cố Mạt Lị là cô giúp việc, không danh không phận, cô ấy căn bản không thể sinh đứa bé, cô ấy vạn nhất nếu có, anh và cô ấy phải làm sao bây giờ?"

Cô không nhanh không chậm từ trên giường đi xuống, cầm áo ngủ lên, bận vào, "Anh chọc phải cô gái nhà lành, nhưng anh lại không làm đủ biện pháp phòng hộ, nếu không tránh được, sau này sẽ có phiền toái. Anh nghĩ không thông, em giúp anh nghĩ, người ta chính là đang giúp anh lo đường lui, nếu anh không phải anh em, em mới lười phải quản anh. Nhưng anh lại làm dữ với em như vậy, hừ, tốt bụng không có hảo báo, em sớm biết vậy sẽ không giúp anh!"

Kiệt Tư La nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn Tắc Bố Lệ Na, "Vậy anh phải nói tiếng cảm ơn rồi, không phải sao?"

Tắc Bố Lệ Na khoát khoát tay, "Em không cần, giữa anh em, anh không cần khách sáo?"

Kiệt Tư La rất muốn đi tới trước mặt cô, thương cho cô một cái đấm, đáng tiếc anh là Nghệ Thuật Gia, từ trước tới nay anh không sử dụng bạo lực, huống chi anh trai đánh em gái, sẽ ảnh hưởng không tốt.

"Lệ Na, em biết tình huống của Anh và Mạt Lị, em nguyện ý thay anh gạt những người còn lại, về điểm này anh rất cảm ơn em, nhưng nếu sau này em còn cho Mạt Lị uống thuốc đó nữa." Anh dùng giọng điệu uy hiếp, "Em chớ bị anh xử lý đi!"

Tắc Bố Lệ Na bĩu môi, không nói gì.

Kiệt Tư La cao giọng nói, "Lời của anh, em nghe hiểu chưa?"

Trên mặt Tắc Bố Lệ Na tràn ngập không kiên nhẫn: "Hiểu!" Không nhìn được oán giận, "Thật quá đáng! Anh vì một người làm không đáng kể, lại rống giận với em, em rốt cuộc có phải em gái của anh không vậy!"

Môi mỏng Kiệt Tư La nhẹ nói, "Anh làm như thế nào? Chỉ cần anh nguyện ý, anh có thể đem cô ấy cưỡng chiều như công chúa, anh không có cách nào tha thứ cho em vì em xem cô ấy như một người giúp việc."

"Chặc chặc, anh nói nghe thật tốt?" Tắc Bố Lệ Na vẫy vẫy loạn tóc quăng của mình nói, "Nếu như anh muốn cưỡng chiều người ta như công chúa, tại sao anh còn không dứt khoát cưới người ta vào cửa? Ngược lại lại cùng cô ấy lén lén lút lút tới bốn năm, hừ, rõ ràng anh chỉ muốn chơi đùa, cần gì phải cố tình làm ra vẻ, làm bộ làm tịch?"

Kiệt Tư La lập tức phản bác, "Anh không có, anh đối với Mạt Lị là nghiêm túc!"

"Vậy sao?" Tắc Bố Lệ Na cười lạnh, "Vậy thì anh cưới cô ấy đi, anh cưới cô ấy em mới xem anh nghiêm túc."

Kiệt Tư La nghiêm mặt nói: "Cái này anh tự có tính toán."

"Vậy anh liền đem sự tính toán của anh nói cho em nghe một chút." Tắc Bố Lệ Na vừa nói, vừa vuốt vuốt dây áo ngủ tơ lụa của mình.

"Chuyện của anh không cần em phải quan tâm!" Kiệt Tư La liếc cô một cái, rồi sau đó nhìn người ngoài cửa phòng ngủ, Cù Diên Khiếu vẫn đang ở trần, ngay sau đó anh lộ ra một tia cười lạnh, "Có thời gian quan tâm người khác, chẳng bằng suy nghĩ một chút làm sao có thể nhốt người đàn ông của em lại đi."

"Chuyện cười, em đâu có nhốt đàn ông nào đâu?".

"Có hay không tự em biết rõ." Kiệt Tư La dùng cằm chỉ Tắc Bố Lệ Na người đàn ông đang đứng trước cửa phòng là Cù Diên Khiếu.

Tắc Bố Lệ Na theo hướng anh chỉ nhìn lại, khi cô thấy mặt Cù Diên Khiếu, cô hiện lên bộ dáng kinh hoàng, vẫn như cũ cố làm trấn định cười to nói: "Anh tư, anh nói gì? Em nghe không hiểu!"

Cô. Cô vẫn cho là mình che đậy rất kỹ, tuyệt đối sẽ không có người phát hiện, làm sao anh tư có thể nhìn thấu được.

Là ánh mắt anh quá tốt sao? Hay cô trong lúc lơ đãng đã thể hiện lên trên nét mặt?

"Không hiểu thì thôi!" Kiệt Tư La không nói gì thêm, sửa sang lại tây trang trên người, "Em hai à, anh muốn đi tới nước Áo, ba mươi mấy ngày nữa anh mới trở lại, trong khoảng thời gian này, em thay anh chăm sóc Mạt Lệ. Còn nữa, cô ấy đang ở trong phòng của anh, tối hôm qua anh làm cô ấy mệt chết rồi, em thay cô ấy xin nghỉ, để cho cô ấy nghỉ ngơi thật tốt, cũng đừng tùy tiện đi quấy rầy cô ấy."

"Trong lòng anh chỉ có tiểu Mạt nhi thôi sao? Sao em không thấy anh kiểm người chăm sóc em? Anh rốt cuộc có xem em là em gái anh không?" Tắc Bố Lệ Na giả bộ tức giận giẫm chân, nhưng trên mặt cô tràn đầy nụ cười chế nhạo.

"Bởi vì em căn bản không cần người khác chăm sóc!" Kiệt Tư La nói xong câu đó, xoay người rời đi.

Kiệt Tư La đi nước ngoài được 72 ngày, hoàng cung nghênh đón một sự kiện quan trọng, Lục vương tử Nạp Nhĩ Tốn và bảo bối của anh ấy đính hôn.

Bởi vì hôn lễ chuẩn bị quá gấp, Hoàng thất không có nhiều thành viên tham gia.

Thí dụ như, Thất vương tử chạy nạn, cũng chính là em trai tam bào thai của Nạp Nhĩ Tốn Điện hạ, Hoa Cách Nạp: Còn có người đang lưu diễn toàn cầu Tứ vương tử Kiệt Tư La.

Chỉ là, Tứ Vương Tử biết được tin tức kết hôn của hai người, anh từ ngàn dặm xa xôi gửi đến lời chúc mừng.

Cố tình vì hai người mà khảy lên khúc nhạc kết hôn được sửa đổi từ khúc quân hành, làm quà tặng.

Vốn Cố Mật Lệ có thể nhân bữa tiệc đính hôn của Lục vương tử mà gặp mặt Kiệt Tư La, lòng tràn đầy mong mỏi chờ đến ngày hôm đó, nhưng đến ngày đó cô mới biết được anh không tới, làm cho lòng cô trống không,

Nghĩ đến hơn mười ngày trước anh trở về nước, cùng với cô triền miên cả đêm, muốn cô một lần rồi lại một lần, thân thể của cô không ngừng nóng rang.

Ngày thứ hai, cô mệt mỏi thức dậy từ trên giường của anh, ngay cả sức lực cũng không còn, thế nhưng anh nhân lúc cô ngủ say đã đi ra nước ngoài.

Cô như thế nào lại không biết, anh không đành lòng đánh thức cô, nên mới lựa chọn không nói với cô lời từ biệt?

Sau khi cô tỉnh dậy, cô đã không thấy bóng dáng của anh, cô âm thầm trở về căn phòng của người giúp việc, trong phòng Mai Dịch nhìn thấy cô trở lại, cười hỏi "Tối hôm qua bạn ở lại phòng Nhị công chúa sao? Cô ấy nói chuyện gì với bạn suốt đêm vậy?"

Cố Mạt Lị bình thản đáp: "Không nói gì." Cô không muốn nói nhiều.

Bốn năm nay, nếu Tứ điện hạ không lên vào phòng của cô, thì thỉnh thoảng cô cũng sẽ tới phòng anh qua đêm, mỗi khi như vậy, Nhị công chúa sẽ nói láo là cô ấy đến ngủ cùng với cô ấy. Cô ấy thay bọn họ giấu giếm mọi chuyện không cho ai biết, vẫn như vậy cho đến ngày hôm nay.

Xa xa Cố Mạt Lị thấy cô gái đó cười ngọt ngào rút vào lòng của Lục vương tử đi vào lễ đường, trong lòng cô không kìm hãm được yêu thích và ngưỡng mộ.

Cô không khỏi ảo tưởng, chính mình một ngày nào đó cũng có thể cười ngọt ngào và vùi vào lòng ngực của Kiệt Tư La, nhận được sự chúc phúc của mọi người.

Vậy cô nhất định sẽ hạnh phúc, rất hạnh phúc!

Kiệt Tư La đi ra nước ngoài được 90 ngày, cách ngày lưu diễn kết thúc còn ba ngày nữa, buổi biểu diễn kết thúc, Kiệt Tư La trực tiếp ngủ lại khách sạn.

Nhà hàng rượu tầng một của đại sảnh bị người ái mộ vây quanh tới nước chảy không lọt. Bọn họ hò hét, reo hò, còn rối rít lấy điện thoại di động ra chụp hình thần tượng của họ.

Kiệt Tư La thấy không thể tránh khỏi vòng vây, do tất cả các cửa của khách sạn đều mở, anh trải qua gần một tiếng đồng hồ "Ngọa nguây", mới có thể thuận lợi đi vào phòng ngủ của mình.

Vừa đẩy cửa phòng ra, trong căn phòng tổng thống, tràn ngập lễ vật tặng anh.

Ở những nơi anh đi qua đều có quà tặng tặng anh.

Đứng ở bên cạnh Kiệt Tư La là người đại diện của anh Duy Khắc Đa họ đang ngắm cảnh ngoài cửa sổ, anh ta cảm khái nói: "Cậu chính là được hoan nghênh như vậy, thật là nghiệp chướng mà!"

Kiệt Tư La cầm tấm thiệp lên tiện tay mở ra, trên đó chữ viết là tiếng Nhật: " Kiệt Tư La vương tử, ngài là người em tôn thờ, là anh sáng của em, em nguyện vĩnh viễn vì ngài mà sống, tiếng đàn của ngài là niềm động lực của cuộc đời em."

Kiệt Tư La thản nhiên cười, "Đáng tiếc, cô ấy không phải là công chúa của tôi, là ánh mặt trời của tôi."

Duy Khắc Đa nói, "Tôi nói nè Điện hạ, những quà tặng này phải xử trí như thế nào đây?"

Kiệt Tư La không lịch sự nói, "Đương nhiên vẫn là giống như cũ, chuyển giao cho chủ nơi đây."

Duy Khắc Đa lại hỏi: "Một cái cũng không để lại?"

Kiệt Tư La nói tiếp, "Không lưu." Chỉ cần không phải là món quà của Tiểu Mạt nhi, ngay cả vàng bạc châu báu, anh cũng không xem ra gì.

Duy Khắc Đa hiểu rõ nói: "OK."

Kiệt Tư La ngồi trên ghế.

Duy Khắc Đa như cũ hỏi: "Còn có một sự kiện, lần trước tôi đề nghị với cậu, cậu suy tính như thế nào rồi?"

Kiệt Tư La nhíu mày, "Đề nghị cái gì?"

Duy Khắc Đa thở dài, "Điện hạ, cậu thật đúng là mau quên, chính là lần trước tôi đã nói với cậu, xin cậu đi lưu diễn thêm mấy lần nữa, cậu thấy như thế nào?"

Kiệt Tư La cười nói: "Cậu nói cái đó a, tôi lúc ấy không phải đã nói cho cậu biết sao? Tôi không diễn thêm nữa."

"Nhưng là, tôi lúc ấy cũng đã nói, tôi hi vọng cậu có thể suy nghĩ thêm một chút"

"Không cần phải suy nghĩ, tôi không diễn thêm nữa."

"Điện hạ, cậu đừng vô tình như vậy, cậu xem chuyến lưu diễn lần này, có thiệt nhiều người hâm mộ nha? Buổi diễn tràn đầy người không nói, cũng không có thiếu fan trung thành theo cậu hết cả lộ trình, đi theo cậu du lịch hơn nửa địa cầu. Hành vi của bọn họ chẳng lẽ không làm anh cảm động một chút nào sao? Một chút cũng không sao? Lại nói, cậu lưu diễn lần này ai cũng kêu cậu diễn thêm mấy lần nữa, điện thoại di động của tôi đều sắp bị bọn họ làm hư.

"Điện hạ."

"Không diễn!" Kiệt Tư La đã suy nghĩ kỹ rồi, còn chưa tới mười ngày nữa là sinh nhật của Cố Mạt nhi, anh vô luận như thế nào cũng phải hoàn thành chuyến lưu diễn trước ngày đó, cho nên anh không muốn đi diễn thêm nữa!

"Điện hạ."

"Cậu đừng làm tôi trở mặt!"

Duy Khắc Đa lập tức ngậm miệng, uất ức nói: "Kiệt Tư La, chúng ta quen biết nhau rất lâu rồi phải không?" Anh nhỏ giọng nói, "Mười lăm năm rồi, có đúng hay không?" Anh làm bộ đáng thương nhìn cậu.

"Cậu hỏi tôi cái này làm chi?" Kiệt Tư La cau mày.

"Thời gian lâu như vậy, tôi chưa từng yêu cầu cậu cái gì?"

Kiệt Tư La nghiêm túc suy nghĩ, "Lúc tôi mười bảy tuổi, cậu yêu cầu tôi cho cậu làm người đại diện, mười tám tuổi cậu cầu xin tôi khắc chế chính mình, không được yêu bất kì một cô gái nào, lúc tôi mười chín tuổi cậu cầu xin tôi đừng xuất hiện trước mặt vợ của cậu, để tránh cô ấy thay lòng đổi dạ, lúc tôi hai mươi tuổi."

"Đủ rồi, "Duy Khắc Đa cắt đứt lời nói của anh, "Vậy cậu từ hai mươi một tuổi trở lên tôi có yêu cầu cậu làm cái gì không?" Trí nhớ của người này sao lại tốt đến như vậy, cậu tưởng là anh đã quên rồi? Thật đáng chết!

Kiệt Tư La lại nói, "Không có."

Duy Khắc Đa cảm thấy vô lực nói: "Hiện tại tôi lấy thân phận là bạn tốt của cậu mười lăm năm, tôi có thể yêu cầu cậu biểu diễn thêm mấy lần nữa được không?"

Kiệt Tư La trầm tư suy nghĩ, Duy Khắc Đa cũng trầm mặc, chờ câu trả lời của cậu.

Anh trầm mặc.

Mười giây sau, "Một lần nữa thôi!" Kiệt Tư La nói ra một câu.

Duy Khắc Đa vui mừng, đưa ra năm ngón tay ra, nịnh hót nói, "Năm lần!"

"Không, một lần!"

"Ba lần, ba lần được rồi!"

"Hai lần, cậu nói nữa, tôi sẽ không diễn!"

Kiệt Tư La đứng dậy khỏi ghế, cởi cúc áo sơ mi ra, anh cất bước đi vào phòng tắm, không nhìn mặt Duy Khắc Đa nữa.

"Thật sao, hai lần liền hai lần!" Duy Khắc Đa sau lưng Kiệt Tư La nhỏ giọng hô.

Phòng tắm chợt truyền đến tiếng đóng cửa.

Duy Khắc Đa liếc nhìn cánh cửa, anh đi đến bên cạnh đồng quà tặng, anh sờ một con thỏ nhỏ bằng lông, "Món đồ chơi đáng yêu như vậy, anh sẽ không để lại khách sạn đâu, anh sẽ đưa cho Khải Tát Lâm, nhất định bé con sẽ thích." Người mà trong miệng Duy Khắc Đa nhắc đó chính là con gái của anh, năm nay nó chưa tới ba tuổi, là một cô bé rất dễ thương, trắng trắng tròn tròn.

Tiếp đó, anh liền điện thoại liên lạc với công ty chuyển phát nhanh đem tất cả quà tặng trong căn phòng này chuyển về nhà của anh ở Newyork.

"Ngày biểu diễn của Kiệt Tư La vương tử kéo dài thêm, làm cho mọi người đều vui mừng phấn khởi, buổi biểu diễn của anh sẽ thêm hai lần nữa, vậy ngày trở về của Tứ vương tử sẽ bị hoãn lại, chúng ta hãy nhiệt liệt chúc mừng ngày trở lại của Tứ vương tử."

Tắc Bố Lệ Na đem tin tức báo buổi sáng đọc xong, cô huyết sáo, "Không ngờ anh ấy lại khoa trương như vậy. Tự nhiên lại diễn thêm? Nhưng mà người thích nghe âm nhạc cổ điển lại nhiều như vậy sao? Nhưng anh hoãn ngày về là thì không tệ, vậy trong cung có thể yên tĩnh thêm mấy ngày nữa rồi."

Cô liếc mắt nhìn gương mặt không chút biểu cảm nào của Cố Mạt Lị, "Mạt Lị, lời của tôi nói cô có nghe thấy hay không?"

"Tôi nghe được." Cố Mạt Lị vẫn như củ vùi đầu vào sửa sang lại căn phòng, đem mấy quyển tiểu thuyết tối hôm qua Tắc Bố Lệ Na trước lúc ngủ đọc thả về giá sách.

"Cô nên phát biểu suy nghĩ của mình đi chứ?" Tắc Bố Lệ Na ném tờ báo trên tay xuống.

Cố Mạt Lị thả chậm cước bộ đáp "Tứ diện hạ đi diễn thêm, là chuyện tốt, chứng minh toàn thế giới này ai cũng thích anh ấy, cho nên tôi rất vui mừng."

"Chỉ như vậy thôi?"

"Ừ."

"Nhưng anh ta muốn diễn thêm, sẽ trở lại muộn mấy ngày, chẳng lẽ cô không nhớ anh ta sao?" Tắc Bố Lệ Na không khỏi tò mò hỏi.

"Mạt Lị không dám nghĩ."

"Tại sao không dám?"

Cố Mạt Lị cười nhạt, "Mạt Lị biết rõ thân phận của mình."

Tắc Bố Lệ Na đi tới bên cạnh Cố Mạt Lị, chống nạnh liếc xéo cô.

Tắc Bố Lệ Na rất muốn nói cho cô nghe, nhưng là vẫn nhịn xuống. Lần nữa nhặt tờ báo lên, không nói một lời đi ra khỏi phòng ngủ của mình.

Tắc Bố Lệ Na rời đi, Cố Mạt Lị cảm thấy hai chân vô lực, co quắp ngồi trên giường Tắc Bố Lệ Na.

Tứ diện hạ phải diễn thêm, hoãn lại ngày về nước, như vậy cô muốn gặp anh liền phải đợi thêm.

Nhưng cô thật sự rất nhớ anh, cô rất muốn nhìn thấy anh.

Mọi lúc mọi nơi cô đều nghĩ tới anh, nghĩ tới nụ hôn của anh, nghĩ tới lòng ngực của anh, mà khi cô nghĩ tới những thứ này, hai gò má cô sẽ nóng lên, tâm tình cô cực kì kích động, cô biết là cô không nên nghĩ như vậy, nhưng. Cô căn bản không khống chế được chính mình.

CHỌC PHẢI NGƯỜI ĐÀN ÔNG HÁO SẮC

Tả Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Năm ấy, cô mười hai tuổi, anh hai mươi một tuổi.

Cố Mạt Lệ lần đầu tiên nghe được tiếng đàn dương cầm của anh, sau đó lại gặp được anh, lòng cô bắt đầu thổn thức.

Vốn là, cô và những người làm khác đang quét dọn phòng khách, tổng quản phân phó trong vòng hai giờ phải quét xong, họ phân công nhau làm, giúp đỡ lẫn nhau, ai cũng không dám lười biếng.

Sau đó cô lại đau bụng, phải đi nhà vệ sinh, trước đó cô đã được người ta chỉ đường, cô cũng tìm được địa phương đó, nhưng lúc trở về, cô lại lạc đường.

Cô đi tới đi lui, rõ ràng cô nhớ phòng khách ở kế bên hành lang, nhưng cô lại không nhớ còn một cánh cửa nữa.

Cô thật sự rất hối hận tại sao mình lại không nhờ người chỉ đường đó đi theo mình, nếu như vậy cô cũng sẽ không sợ như vậy.

Đang lúc tuyệt vọng, cô nghe được tiếng đàn piano của anh.

Năm đó cô mười hai tuổi, giống như những đứa bé khác, đều dễ dàng bị hấp dẫn.

Cô đi tới đó, thấy một người con trai cực kì đẹp trai đang ngồi trước đàn piano, say mê đánh đàn.

Nghe được âm thanh phát ra từ đó, vô luận là người đánh đàn hay người chơi đàn, đều cho người ta cảm giác tà mị vô cùng.

Cô đứng nghe say sưa, thậm chí cô quên luôn mình phải trở lại phòng khách.

Người ngồi ở trước đàn dương cầm giống như từ trong tranh đi ra, quanh thân anh ta tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Cố Mạt Lị cảm thấy hô hấp của mình hình như cũng bị đoạt đi, đối mặt với tình cảnh như thế làm cho cô khoá lòng kiềm chế.

Cho đến khi âm nhạc kết thúc, người đàn ông đó ngẩng đầu lên, cười với cô, "Để nghe sao?"

Cô giống như mê mang, không biết gì gật đầu.

"Tới đây." Người con trai đó ngoắc ngoắc tay với cô.

Cô khéo léo đi tới.

"Em có biết đàn hay không?" Cô lắc đầu.

Người con trai đó ôm cô ngồi trên đùi mình, kéo tay của cô sờ trên phím đàn, "Anh dạy cho em."

Khi phím đàn bị ngón tay của cô gõ lên, cô mới như người tỉnh mộng, từ trên đùi anh nhảy xuống.

"Không không cần, em còn phải trở về phòng khách!"

Người con trai cười dịu dàng với cô: "Phòng tiếp khách ở phía đối diện, em có muốn anh dẫn em đi không?"

Cố Mạt Lệ còn chưa có nói lời cự tuyệt, người con trai đó đã nắm tay cô, kéo cô đi, đưa cô tới cửa phòng khách.

"Cám ơn." Cố Mạt Lệ đỏ mặt nói cảm ơn.

"Vào đi thôi." Người con trai đó liền trở về phòng luyện cầm.

"Chờ một chút" Cố Mạt Lệ gọi anh lại, "Xin hỏi, ngài, ngài là" căn cứ theo cách ăn mặc của anh, cô khẳng định anh không phải là người làm.

"Kiệt Tư La." Người con trai đó quay đầu lại, cúi người xuống, từ từ, từ từ cúi đầu, hôn lên trán cô, "Chỉ mong em sau này sẽ nhớ tên anh."

Cố Mạt Lệ đỏ mặt.

Ngày thứ hai cô vô tình gặp anh lần nữa.

Sáng sớm sau khi Cố Mạt Lệ học bổ túc xong, sẽ cùng ba người khác ra ngoài hoa viên phơi chăn mền.

Mặc dù cô chưa trưởng thành, thân thể mỏng manh, tổng quản chăm sóc cô tốt hơn những người khác, nhưng là cô cũng giống như người ta lãnh tiền lương. Cho nên làm người làm, cô phải có năng lực đảm nhiệm công việc.

Phơi chăn mền được một nửa, một vị giúp việc nam đi tới gặp cô, " Cố Mạt Lệ, tổng quản tìm cô, ở trong nhà kiếng trồng hoa."

Cố Mạt Lệ vội vàng buông xuống công việc, đi tới nhà kiếng trồng hoa.

Bởi vì nhà kiếng trồng hoa cô đã đi rồi, cho nên cô không cần người khác chỉ đường.

Trên đường, cô đi rất gấp, không ngờ ngay chỗ khúc cua cô sơ đúng đụng chúng người ta.

Đối phương không bị gì, ngược lại cô bị té ngã.

Đối phương chẳng những không có đi đỡ cô, ngược lại còn châm chọc: "Cô không có mắt sao?"

nhà kiếng trồng hoa uất ức phúi quần áo ngẩng đầu lên, khi thấy rõ người trước mặt, trong nháy mắt hai mắt cô tỏa sáng lấp lánh, "Kiệt Tư La?"

Người con trai bị cô đẩy ngac, tự nhiên chính là người mà hôm qua cô gặp, anh gọi là Kiệt Tư La, là người giống như tranh vẽ. Chỉ là hôm nay anh mặc một bộ đồ thể thao hữu nhân, trên tai mang tai nghe, ngang hông còn chớ cái này tứ bốn phương phương tùy thân nghe, trên trán có chút mồ hôi, giống như anh mới luyện quyền buổi sáng xong.

Kiệt Tư La nhìn giống như đã quên cô, xa lạ nói, "Người giúp việc, cô nhận lầm người. "

Anh tỏ thái độ lạnh lùng làm cho Cố Mạt Lị đau lòng, lời nói của anh cô không còn gì để nói nữa.

Nhận lầm người? Làm sao có thể? Tóc vàng giống nhau, khuôn mặt giống nhau, cô sao có thể nhận lầm?

Cùng lúc đó. Người con trai khác đang đi tới chào hỏi với ‘Kiệt Tư La’: "Lão Ngũ, tôi biết cậu ở nơi này." Sau đó anh nhìn thấy Cố Mạt Lị liền cười nói: "Chào, chúng ta lại gặp mặt, buổi sáng tốt lành."

Cố Mạt Lị nhìn hai người, cơ hồ ngu luôn, miệng cô há to cực kỳ.

Hai Kiệt Tư La? Ông trời, chẳng lẽ là cô hoa mắt sao? Tại sao cô nhìn thấy hai Kiệt Tư La?

Dùng sức nháy mắt mấy cái, xoa xoa mắt, nhưng xuất hiện trước mắt cô vẫn là hai gương mặt giống nhau như đúc.

Kiệt Tư La thứ nhất nói với Kiệt Tư La thứ hai: "Anh tư, tìm em có việc sao?"

"Cũng không có gì, Công Tước Eric hẹn chúng ta buổi chiều đánh golf, em đi hay không đi?"

"Đi, tại sao lại không đi?"

Cố Mạt Lị không ngừng hiếu kỳ, chen miệng hỏi: "Xin hỏi, các anh người nào là Kiệt Tư La?"

Người mang ống nghe giận dữ mắng to, "Nha đầu không có quy củ, tên của Tứ điện em có thể gọi sao?"

Cố Mạt Lị ngu hơn, "Tứ tứ Điện hạ?"

Kiệt Tư La không mang ống nghe, đem cô từ mặt đất đỡ dậy, giúp cô phui phui cái mông dính đất, trừng mắt liếc một Kiệt Tư La khác, "Lão Ngũ, nói dịu dàng một chút, đừng dọa bé con."

Ngũ Vương Tử Khang Lạp Đức bĩu môi, "Chỉ có anh biết thương hoa tiếc ngọc."

Hai mắt Kiệt Tư La tràn ngập nhu tình nhìn Cố Mạt Lị, "Té đau không? Có muốn anh giúp em tìm bác sĩ không?"

Cố Mạt Lị vội vàng lắc đầu, "Mạt Lị không đau." Té ngã cũng phải đi gặp bác sĩ? Cô mới không có dễ hư như vậy.

Kiệt Tư La sờ sờ tóc của cô, "Đúng rồi, em muốn học Piano không? Nếu muốn học, em có thể đến phòng này tìm anh, anh dạy miễn phí cho em."

Mặt Cố Mạt Lị đỏ ửng, ánh mắt anh nóng bỏng làm cho cô hết sức ngượng ngùng, "Không, Mạt Lị Mạt Lị không dám làm phiền Tứ điện hạ dạy Mạt Mạt Lị đánh đàn." Cô lắp bắp, đem lời nói nói xong, đầu lưỡi giống như không cách nào duỗi thẳng.

Mới vào cung cô không biết mặt tất cả mọi người trong Hoàng thất, cho nên cô mới không biết anh là chủ nhân của cô.

Kiệt Tư La trách cứ trừng mắt với Khang Lạp Đức, "Em xem, đều là em! Đem người ta dọa sợ đến nói không lưu loát."

Khang Lạp Đức bất đắc dĩ trợn trừng mắt, "Sao lại là lỗi của em?"

Kiệt Tư La nâng khuôn mặt nhỏ nhắn Cố Mạt Lị lên, cười như hoa, "Cố Mạt Lị, anh cho phép em về sau gọi tên anh, không cần kiêng kỵ." Cố Mạt Lị nghe xong đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền kinh dị vô cùng.

Tứ điện hạ, Tứ điện hạ thế nhưng biết tên của cô!

Thật thần kỳ!

Mặc dù Kiệt Tư La nói anh chấp thuận cho Cố Mạt Lị gọi tên anh không cần kiêng kỵ, nhưng cô không dám.

Qua mười năm, cô vẫn luôn giữ bốn phận của mình, xưng hô với anh là Tứ điện hạ.

Cố Mạt Lị mười tám tuổi, cô ít khi tiếp xúc với anh, đơn giản tình cờ gặp mặt nói vài câu, hoặc là bị anh kéo vào phòng chơi đàn, nghe anh đàn một hai bản.

Cô vô cùng yêu thích bộ dáng đánh đàn của anh, mê người cực kì làm cho cô không rời tầm mắt, nhưng cô biết mình là người làm, mỗi ngày đều có rất nhiều công việc, không có thời gian nhiều, bởi vậy cô không cho phép cô rảnh rỗi, nghe anh đánh đàn hoàn toàn là một loại xa xỉ, cho nên cô chưa từng chủ động đi qua phòng luyện đàn của anh, mỗi lần cô ở phòng luyện đàn của anh, đều là do anh ép buộc tới.

Lúc Kiệt Tư La mười sáu tuổi anh liền nhận được vô số giải thưởng quốc tế, tất cả mọi người đều nói anh là nhân tài trăm năm khó gặp, khi anh đoạt giải thưởng quốc tế lần đầu tiên thì mọi người chỉ chú ý tới tướng mạo và xuất thân của anh, cho đến khi anh đoạt giải càng nhiều, mọi người mới bắt đầu chuyển tầm mắt xem anh biểu diễn. Mà khi anh vẫn chưa tới mười bảy tuổi, anh đã ôm tất cả giải thưởng quốc tế, anh xuất sắc được mọi người hoan hô, mà làm cho người ta sợ hãi là chỉ trong một đêm, anh đã trở thành minh tinh của toàn cầu.

Thật ra bốn năm trước, khi Tứ điện hạ nói anh muốn cô thì trong lòng cô rất vui vẻ, cực kì vui vẻ, bởi vì được người mình sùng bái muốn mình đó là một may mắn.

Chỉ là Cố Mạt Lị không có lòng tham đối với Tứ điện hạ, nên cô cũng chưa từng ảo tưởng anh muốn cô là vì thích cô. Anh có lẽ không ghét cô, nhưng anh là hoàng tử, mà cô chỉ là người giúp việc, anh làm sao có thể thích một người bình thường như cô?.

Cô phải biết tự lượng sức mình, đó là điều cô hiểu rõ nhất.

Bóng đêm mông lung, Cố Mạt Lị dựa sát vào song cửa sổ, ngắm nhìn thế giới bên ngoài qua cửa sổ.

Trăng sáng đã bị mây đen che lại, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có thể nhìn thấy những cành cây lay động trong gió.

Trên bệ cửa sổ hoa hồng đã qua thời kì nở hoa, muốn đợi nó nở hoa lần nữa, chỉ có thể là năm sau.

Ngày hôm qua, cô nhận được lá thư mẹ gửi tới.

Mẹ nói cho cô biết tất cả đã chuẩn bị xong, phòng ốc đã dọn dẹp sạch sẽ, chỉ đợi ngày cô về nhà. Vivian học rất giỏi, tháng trước đã được giáo sư bổ nhiệm làm lớp trưởng, mỗi lần gia đình đi họp phụ huynh thầy giáo khen không tiếc lời.

Trong lá thư còn kèm theo tấm hình.

Trong hình, mẹ dựa vào trong ngực Lai Nhĩ tiên sinh, cười thật ngọt ngào, bên cạnh hai người còn có một bé gái tám tuổi, đây là em gái cùng mẹ khác cha của cô Vivian.

Không biết tại sao, cô nhìn tấm hình ba người, mắt cô rơi lệ.

Giường bên cạnh Mai Địch lật người, mở mắt ra.

"Mạt Lị, làm sao bạn chưa ngủ? Không ngủ được sao?"

Cố Mạt Lị trầm giọng, "Ừ."

"Bạn có muốn nói chuyện với mình không?" Mai Địch vén chăn lên, từ trên giường ngồi dậy, "Mình cũng không ngủ được." Cô nhìn chăm chú vào Cố Mạt Lị, "Bạn nhớ nhà sao? Chưa tới hai tháng nữa bạn có thể đoàn tụ với gia đình, mình thật hâm mộ bạn. Không giống như mình, mình kí kết với Hoàng cung suốt đời, sợ rằng đời này mình sẽ chết già ở trong cung. Bạn đi rồi, mình nhất định sẽ rất cô đơn, liền người nói chuyện cũng sẽ không còn."

Cố Mạt Lị biết sơ lược về gia đình của Mai Địch, biết cô ấy rất sợ vợ của cậu và cũng rất ghét bà ấy.

Mai Địch được bảy tuổi ba cô ấy qua đời, một năm sau mẹ cô ấy cũng đi theo ba cô ấy, mẹ cô ấy trước khi qua đời đã nhờ cậu chăm sóc cho cô ấy.

Cậu cô ấy đối xử rất tốt với cô ấy, nhưng mẹ của cô ấy ngày ngày xem cô không vừa mắt, tìm mọi cách đuổi cô ấy ra khỏi nhà.

Sau đó bà ta thấy hoàng cung đang tuyển người giúp việc, liền đem cô ấy đến nơi này.

Cậu của cô ấy mới đầu còn phản đối, dù sao ông ta chỉ có một người em gái, mà em gái của ông chỉ có một người con gái, ông ta làm sao có thể để cháu mình làm người hầu trong cung, để cô ấy chịu khổ đây? Hai vợ chồng vì thế tranh chấp, không lâu sau ông ta cũng thỏa hiệp với bà ta.

Mai Địch mười một tuổi vào Hoàng cung, giống như cô là vị thành niên, hiệp ước phải có người giám hộ kí thay.

Chỉ là không giống Cố Mạt Lị, cô ký chỉ có mười năm, mà cô ấy ký lại là cả đời.

Mai Địch biết cậu của cô ấy, và mẹ của cô ấy đã đem cô ấy vứt bỏ, để cho cô ở Hoàng cung tự sinh tự diệt, sống chết đều do trời định.

Cô ấy không hận bọn họ, cha mẹ cô ấy sớm đã qua đời, cô ấy cũng biết thế nào là tự lực cánh sinh.

Cố Mạt Lị đưa tay phải ra, vỗ nhẹ bả vai Mai Địch, "Nếu mình xuất cung, có thời gian mình sẽ đến thăm bạn."

"Có thật không?" Mai Địch vui mừng.

"Dĩ nhiên."

"Mạt Lị, bạn xuất cung rồi thì nhớ viết thư cho mình, cho dù bạn có bạn mới, bạn cũng đừng quên mình nha."

Cô điềm đăm trả lời thỉnh cầu của Mai Địch. "Bạn là bạn bè của tôi được mười năm rồi, tôi làm sao có thể quên bạn?" Mai Địch nghe cô nói như vậy, tâm tình thỏa mãn cười.

"Mai Địch"

"Hả?"

Cố Mạt Lị nhỏ giọng hỏi: "Bạn cảm thấy tôi về đến nhà, mẹ của tôi còn thương tôi nữa hay không? Còn nữa, mẹ tôi kết hôn với Lai Nhĩ tiên sinh, Lai Nhĩ tiên sinh cùng con của hai người là Vivian tôi chưa gặp lần nào, bọn họ, bọn họ có thể hay không hoan nghênh tôi? Không tiếp nhận tôi?"

"Làm sao bạn lại nghĩ như vậy?" Mai Địch cảm thấy đều cô lo lắng rất buồn cười, "Bạn là người nhà của bọn họ nha. Mười năm không gặp, rốt cuộc có thể đoàn tụ, bọn họ làm sao có thể không vui vẻ khi gặp bạn? Không hoan nghênh bạn đây? Không chấp nhận bạn đây?"

"Nhưng đã nhiều năm không có gặp mặt, họ đã có thói quen sống cuộc sống ba người, tôi đột nhiên thêm vào. Sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của họ? Làm cho bọn họ không thích ứng được? Hơn nữa Lai Nhĩ tiên sinh và Vivian, bọn họ không có cùng tôi sống qua ngày nào, đối với bọn họ, tôi căn bản cũng chỉ là một người xa lạ, bọn họ chẳng lẽ không bài xích tôi sao?"

Mai Địch lặc quan cười nói: "Mạt Lị, bạn suy nghĩ quá nhiều, sẽ không đâu!"

"Vậy sao?" Cố Mạt Lị vẫn không thể nào lặc quan giống như Mai Địch, nghĩ đến tấm hình ba người cười hạnh phúc kia, cô nghĩ cô đã không

còn cách nào chen vào được rồi, tâm sự nặng nề như cũ, mặt cô buồn ảm đạm.

Cô đem tầm mắt dời ra ngoài cửa sổ, mây đen che kín ánh trăng, không thấy được một tia sáng nào.

CHỌC PHẢI NGƯỜI ĐÀN ÔNG HÁO SẮC

Tả Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Anh diễn thêm hai lần nữa, hoãn ngày về nước lại năm ngày, dự định của anh là ngày 24 trở về, nhưng bây giờ kéo dài tới ngày 29.

Khuya ngày 22, Kiệt Tư La gọi điện thoại về nhà, thông báo sáng tám giờ ngày 29 anh đi máy bay về nước, nếu như không có gì ngoài ý muốn, năm giờ chiều anh sẽ về đến nhà.

Cúp điện thoại, trên dưới trong cung lại bắt đầu làm việc.

Rèm cửa sổ trong tòa thành được đổi mới, trên giường và trên mặt đất được trải thảm màu đỏ mới tinh.

Tổng quản đem toàn bộ người giúp việc tập hợp đến vườn hoa, vạch ra một kế hoạch, nghênh đón Tứ Vương Tử thẳng lợi trở về.

Trong cung còn như thế, phi trường không khó tưởng tượng sẽ như thế nào, có một đội ngũ tự nguyện nghiêng đón Tứ vương tử.

Sáng sớm ngày 29, Cố Mạt Li ăn mặc chỉnh tề, bắt đầu dọn dẹp phòng của anh.

Buổi chiều ba ngày trước tổng quản có dặn dò cô, muốn cô đem phòng của Tứ điện hạ dọn dẹp không còn một hạt bụi, toàn bộ chăn mền đều đổi mới, sàn nhà cũng phải xử lí ổn thỏa.

Cửa lặng lẽ mở ra, lại lặng lẽ đóng vào. Cô hoàn toàn không có nghe được, chỉ lo một lòng một dạ lau sàn nhà.

Một bóng người lặng lẽ đi đến phía sau cô, quan sát công việc của cô.

Mặc dù anh không thấy được mặt của cô, nhưng anh nhìn bóng lưng của cô, anh cũng biết được cô là ai.

Mặc dù trong cung tất cả nữ giúp việc đều ăn mặc giống nhau, cũng có bóng lưng giống nhau, đó là Mai Địch, vì cả hai người đều nhỏ nhắn.

Nhưng người đang chăm chỉ lau sàn nhà chỉ có một mình Cố Mạt Lị.

Bởi vì từ nhiều năm trước, Kiệt Tư La nói với tổng quản, trừ Cố Mạt Lị ra không ai được ra vào phòng của anh, bao gồm anh em của anh cũng như vậy đều không được tự tiện ra vào phòng của anh, phòng của anh chỉ có một mình Cố Mạt Lị được quét dọn, cũng chỉ có một mình cô mới có thể ra vào tự do, đủ để thấy anh tin tưởng cô như thế nào rồi.

Ánh mắt của anh nhìn chăm chăm vào Cố Mạt Lị, nhìn từ trên xuống dưới.

Cố Mạt Lị mặc quần áo người làm trong cô cực kỳ mê người, cực kỳ đáng yêu, làm cho anh mỗi lần nhìn thấy cô, sẽ không tránh được liên tưởng đến quần áo của cô xốc xếch, cái mộng vênh lên thật cao, vừa lắc lắc, vừa thờ hờn hển lau sàn nhà.

Điều này đối với anh là một loại khảo nghiệm.

Bóng người đi tới, lấy tay khoác lên cái mộng của cô.

Cố Mạt Lị thất kinh, phản xạ có điều kiện cô thét chói tai, khi cô nhìn thấy mặt anh, cô lại tức cười.

Khuôn mặt Kiệt Tư La rạng rỡ tươi cười, hai tay của anh vuốt ve cái mông của cô, anh rướn cổ lên, hôn lên đôi môi anh đào của cô vì kinh ngạc mà nhếch cao lên.

"Điện, Điện hạ!"

"Sáng sớm như vậy em liền chăm chỉ? Thật là một đứa bé ngoan."

"Điện hạ anh. Anh thế nào lại trở lại sớm như vậy?" Không phải năm giờ chiều anh mới từ phi trường về sao?

"Tiểu Mạt nhi của anh, anh đáp trước một chuyến bay cho nên mới về sớm." Hơn nửa đêm lên đường, trải qua một đêm, buổi sáng chạy về nhà, khổ cực một chút, nhưng lại đáng giá.

"Điện hạ trở lại, anh có nói với mọi người không?"

"Tại sao anh phải nói cho bọn họ biết?" Kiệt Tư La mỉm cười vui vẻ.

Chuyến bay đổi, anh lại không thông báo cho bất luận kẻ nào, anh không muốn khi anh bước ra phi trường lại gặp người ái mộ, anh lại càng ghét kị giả hơn.

Nghênh ngang trở lại cung, nhìn thấy người giúp việc giật mình, anh ra lệnh cho bọn họ coi như không nhìn thấy anh, không được la lớn, làm kinh động đến người khác.

Đã lâu không gặp, anh chỉ muốn cùng tiểu Mạt nhi của anh ôn lại chuyện xưa thôi, giải trừ nỗi khổ tương tư trước đã, sau đó anh mới đi gặp phụ vương, mẫu hậu chào hỏi.

Chỉ là, hoàng cung luyện tập nghi thức để nghiênh đón anh, đã không có đất dụng võ rồi.

Kiệt Tư La móc từ trong túi áo ra một vòng cổ bạc kim sáng lấp lánh, đeo lên cổ Cố Mạt Li, "Tiểu Mạt nhi, sinh nhật vui vẻ!"

Sinh nhật? Đúng nga, hôm nay là sinh nhật hai mươi hai tuổi của cô, ngày này của bốn năm trước, Tứ điện hạ tại nơi này lần đầu tiên muốn cô.

Nếu không phải anh nhắc nhở, cô cũng quên mất hôm nay là sinh nhật của cô. Trong cung chưa từng có ai mừng sinh nhật cho cô, chỉ có Tứ điện hạ mỗi một lần đều sẽ mừng sinh nhật cho cô, từ năm mười cô ba tuổi đến bây giờ anh chưa bao giờ bỏ lỡ.

Cố Mạt Li vuốt ve mặt dây chuyền có hình trái tim, chính giữa hình trái tim có một viên kim cương đường kính cỡ một inches (in), theo khúc xạ ánh mặt trời phát ra tia sáng chói mắt, cô đem nó mở ra bỏ vào hộp đưa lại cho anh.

Cố Mạt Li làm bộ như muốn đem dây chuyền trả lại anh, "Cái này quá quý trọng, Mạt Li không thể nhận."

Kiệt Tư La giữ tay cô lại, "Đây là muốn quà anh lựa chọn cho em, anh không cho phép, em không được tháo ra!" Cố Mạt Li do dự.

Kiệt Tư La ngay sau đó mỉm cười vén váy cô lên, đưa tay thăm dò vào quần lót của cô.

Nếu không phải tại vì Duy Khắc Đa, anh sẽ không đồng ý diễn thêm, làm cho anh xém chút không về kịp sinh nhật của cô.

Nhưng là, ai bảo anh và Duy Khắc Đa là bạn bè đã nhiều năm làm chi.

Anh không đem cậu ta làm người đại diện để đối đãi, từ rất lâu rồi anh xem Duy Khắc Đa là một người bạn thực sự, tình bạn này anh cực kì quý trọng. Vì vậy, khi bạn anh mở miệng cầu xin, anh không thể nào không đáp ứng.

"Thật là nhột." Cố Mạt Lị vẫn như cũ quỳ gối trên sàn nhà.

Kiệt Tư La nhanh chóng cởi đi quần áo trên người của cô, dù bận nhưng anh vẫn ung dung móc ra vật cực đại giữa hai chân, anh ưỡn nửa người dưới về phía trước.

Thân thể Cố Mạt Lị co rút lại, liền nhanh chóng nuốt chửng phân thân của anh.

Anh vui vẻ thở dài, ngay sau đó mãnh liệt di chuyển thắt lưng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Mạt Lị có chút vắn vẹo, vẻ mặt xen lẫn khổ sở và vui thích, cô siu siu vẹo vẹo muốn ngã sấp xuống sàn nhà, đau khổ và khoái cảm làm cho cô đánh mất lí trí của mình.

Chuyện gì đến cũng đến, anh gầm nhẹ một tiếng phóng thích mầm móng của mình vào trong cơ thể cô.

Cố Mạt Lị vẫn như cũ quỳ sấp ở trên sàn nhà, nặng nề thở dốc.

"Em nghỉ ngơi một chút đi." Anh vuốt ve cô, thanh âm nhẹ nhàng tinh tế, "Bây giờ anh đi chào hỏi phụ vương và mẫu hậu, chờ em nghỉ ngơi đủ, rồi mới đem chỗ này lau sạch sẽ." Anh chỉ sàn nhà dưới hai chân cô, sau đó, anh nở nụ cười rời đi.

Cửa mở ra rồi đóng lại, Cố Mạt Lị chờ anh rời đi, cô mệt mỏi quay đầu lại, có chút ngạc nhiên nhìn địa phương anh mới chỉ.

Trong nháy mắt, mặt cô đỏ hồng.

Nơi đó, thế nhưng xuất hiện một vũng nước nho nhỏ, trong trẻo, sáng bóng, rõ ràng là lúc cô và anh ân ái chất lỏng ẩm ướt từ trong hoa huyết cô chảy ra.

Kiệt Tư La đẩy cửa phòng, anh thấy Tắc Bố Lệ Na đang đứng ngoài cửa, anh không biết cô ấy đã đứng bao lâu rồi.

"Anh trở lại, sao anh lại không thông báo với mọi người tiếng nào, để em ra phi trường đón anh."

"Anh không dám làm phiền em." Kiệt Tư La nói.

Tắc Bố Lệ Na đưa ra một cái tay, "Anh có hay không mang quà tặng về cho em?"

Kiệt Tư La lạnh lùng nói: "Em muốn cái gì, đi phân phó tổng quản mua về là được." Cần gì phải kêu anh tặng cho cô?

"Này rất không ý tứ?" Tắc Bố Lệ Na thất vọng đem tay thu về.

"Phụ vương, mẫu hậu bây giờ đang ở đâu?" Anh hỏi.

"Trong đình viện uống trà, cùng lão Lục, Tiểu Thập Nhị và vợ của bọn họ." Kiệt Tư La xoay người đi về phía đình viện.

Trong đình viện, Tác Đức Quốc vương, Lao Tạt Vương Hậu cùng với Nạp Nhĩ Đức, Chiêm Hiếu Đường, Bĩ Nhĩ Đức và Trình Thi Thi sáu người bọn họ đang ngồi trò chuyện vui vẻ.

"Mọi người đang nói chuyện gì mà vui vẻ như vậy! Phụ vương, mẫu hậu, con có thể gia nhập không?" Kiệt Tư La đi tới ngồi chung với mọi người. "Anh tư? Sao anh trở về sớm như vậy? Không phải anh nói là buổi chiều mới về sao?" Bĩ Nhĩ Đức ngạc nhiên.

"Đi chuyến bay trước một chuyến." anh đáp hời hợt.

"Lão Tứ, con biểu diễn có thuận lợi hay không?" Vương Hậu ân cần hỏi han.

"Thuận lợi vô cùng." Anh cười đáp, "Mọi người chuẩn bị thảm đỏ là để đón con sao?"

"Để hoan nghênh anh trở lại." Bĩ Nhĩ Đức đáp.

Nạp Nhĩ Đức lôi kéo Chiêm Hiếu Đường đi đến bên cạnh Kiệt Tư La, "Anh tư, em giới thiệu với anh, cô ấy là Chiêm Hiếu Đường, là vợ của em." Anh lại quay người lại nói với Hiếu Đường: "Đường nhi, đây là anh tư của anh, tại lễ đính hôn em đã thấy Webcam của anh ấy rồi, là người biểu diễn piano."

Kiệt Tư La kéo tay Chiêm Hiếu Đường, "Em dâu thật đáng yêu." Nói xong, anh liền hôn lên mu bàn tay của cô.

Nạp Nhĩ Đức lại gấp gáp ngăn cản: "Anh hôn thì hôn em nè, bà xã của em anh không được hôn." Hấn đem anh và Chiêm Hiếu Đường tách ra, cứng rắn lôi anh tới trước mặt Trình Thi Thi, "Cô ấy là trình Thi Thi, là vợ của Bĩ Nhĩ Đức, người Đài Loan, Tiểu Thập Nhị ở Đài Loan thực tập quen biết cô ấy."

Kiệt Tư La làm bộ liền muốn ôm Trình Thi Thi, "Dáng dấp Thi Thi thật làm người ta ưa thích." Bĩ Nhĩ Đức lại ngăn cản hai người, "Muốn ôm thì anh ôm em, đừng hòng ôm bà xã của em."

Kiệt Tư La là ai, là người được vạn người mê, siêu cấp sắc lang, bọn họ làm sao có thể để anh chiếm tiện nghi bà xã của họ được? Họ nhìn chăm chăm vào anh không thôi!

Hôn không được hôn, ôm cũng không được ôm, Kiệt Tư La cũng không để ý, anh cười cười ngồi ở bên cạnh mẫu hậu.

"Lão Tứ." Mẫu hậu gọi anh, "Hai em của con đã kết hôn, con có phải hay không cũng nên chuẩn bị?"

"Chuẩn bị cái gì?" Anh làm bộ nghe không hiểu.

"Chuẩn bị kết hôn, con cũng đã ba mươi một tuổi rồi." Vương Hậu nhắc nhở.

"Mới ba mươi một tuổi, anh hai đã 35 tuổi rồi, cũng không có lấy vợ?"

"Đại ca con là một tấm gương xấu." Vương Hậu nghĩ tới đứa con lớn nhất A Lợi Sâm, bà liền than thở. A Lợi Sâm mọi mặt đều xuất sắc, nhưng chỉ có chuyện kết hôn, lại làm bà đau đầu, con trai bà không tin tưởng tình yêu, hơn nữa lại mâu thuẫn với hôn nhân.

"Nếu gặp được người trong lòng, vào thời điểm kết hôn, con sẽ kết hôn ." Kiệt Tư La chợt nói như vậy, trên mặt dung quang lập lòe.

Cố Mạt Lị khôi phục thể lực, đem dây chuyền Kiệt Tư La tặng giấu vào trong áo, cô liền rời khỏi phòng anh, ở vườn hoa, cô gặp được tổng quản Hoàng thất.

"Mạt Lị, phòng của Tứ điện hạ con quyết dọn xong rồi sao?"

"Đúng vậy, tổng quản tiên sinh."

"Điện hạ mới trở về, yến tiệc bữa tối chuyển thành bữa trưa, con đi phòng bếp giúp một tay đi."

"Được, tổng quản tiên sinh."

Cố Mạt Lị chạy đến phòng bếp, thấy nơi đó đã sớm gà bay chó sủa.

Kiệt Tư La hồi cung không báo trước, làm cho mọi người cực kì bận rộn.

Đồ nấu ăn đều mua từ sáng sớm, rau dưa, các loại thịt đều rất tươi, con cá vẫn còn ở trong chậu vui vẻ.

Cố Mạt Lị giúp mọi người rửa rau giết cá, loay hoay cực kỳ vui vẻ.

Không tới một tiếng đồng hồ, đầu đầy mồ hôi, mọi người khung chiêng gõ trống, thời gian chuẩn bị rất vừa vặn.

Mười hai giờ, các đầu bếp từ khắp nơi trên thế giới, đang đem từng món ăn ngon lên trên bàn tiệc.

Những món cao lương mỹ vị, người làm dĩ nhiên không bao giờ được ăn.

Liên tục bận rộn nhiều giờ đồng hồ, buổi trưa hoan nghênh Tứ điện hạ liền bắt đầu, Cố Mạt Lị mới có một chút thời gian thư giãn. Thành viên hoàng thất ở bên ngoài ăn uống thả cửa, cô ở trong phòng bếp đang quét dọn mệt mỏi, đợi đến khi bọn họ ăn uống kết thúc, cô lại vẫn phải tiếp tục ra bên ngoài dọn dẹp tàn cuộc.

Một bữa tiệc, ít nhất phải đến trăm chén đĩa, đây là chưa nói gì...đến bữa tiệc long trọng. Nội rửa bao nhiêu chén đĩa đó sẽ làm cho mọi người kêu khổ không thôi, chỉ là việc này không phải chỉ có một người làm.

Cố Mạt Lị chỉ phụ trách đem chén đĩa đã dùng qua đem về lại nhà bếp, sau đó cô đem cái bàn lau sạch, đem sàn nhà quét dọn, xong xuôi cô sẽ cùng các người giúp việc khác thu dọn thảm đỏ lại, về phần rửa chén cô không trông nom, công việc cô được giao cũng không nhiều, nhưng cô làm xong cũng mất hết hai tiếng đồng hồ.

Cô lau tầng mồ hôi mỏng trên trán, vừa đúng có người đi qua bên cạnh cô, "Mạt Lị, Tứ điện hạ phân phó cô đi đến phòng luyện đàn của anh ta, đem tay rửa sạch sẽ, rồi cô đi đi." Cố Mạt Lị đi tới bên cạnh tổng quản.

Vội vàng gật đầu: "Được, tổng quản tiên sinh."

Rửa tay, sau đó cô đi tới phòng luyện đàn của anh.

Cô gõ cửa."Vào đi, cửa không có khóa."

Cố Mạt Lệ đẩy cửa phòng ra, thấy Kiệt Tư La đang ngồi trên ghế đàn piano, vừa đánh đàn, vừa nhìn cô cười.

Cô đã rất lâu không có nhìn thấy anh chơi đàn, cũng đã rất lâu rồi không có nghe thấy tiếng đàn của anh.

Lần nữa cô thấy lại hình ảnh đó, cô có chút hoài niệm, lại say mê vô hạn.

Bộ dạng anh đánh đàn vẫn giống như trước đây cực mê người, tiếng đàn của anh vẫn giống như trước đây nghe thật du dương.

Anh đưa một cái tay ra, "Tới đây, đừng đứng ngây ngốc tại cửa." Cô quay người lại đóng cửa phòng.

Kiệt Tư La lại nói: " Không cần khóa cửa lại, em tới đây."

Cô đi về phía anh.

"Đứng gần anh một chút." Cô nghe lệnh, lại đi thêm vài bước.

Khi cách anh chỉ còn nữa bước chân, anh đột nhiên ôm eo cô, kéo cô lại gần hơn, tay trái của anh vẫn để trên phím đàn, giai điệu vẫn như cũ động lòng người.

Cô rất nhỏ nhắn, cho dù anh ngồi, anh cũng không thấp hơn cô bao nhiêu, anh ngẩng đầu lên là có thể hôn cô.

Anh hôn cô, tim cô đập khác thường, tay trái anh vẫn đánh đàn như cũ đều.

Kiệt Tư La vươn đầu lưỡi qua trong miệng của cô, ở khóe miệng cô tận tình liếm mút.

Thân thể cô nhỏ nhắn bị vây giữa anh và piano, tay phải Kiệt Tư La vuốt ve sống lưng của cô, tay trái vòng qua cô, anh vẫn không ngừng đánh đàn.

Hôn hôn cô, anh liền kích động, đôi môi rời đi khỏi môi cô, nói: "Tiểu Mạt nhi, em giúp anh cởi quần đi!" Cố Mạt Lệ ngây ngốc nhìn anh, không động.

"Mau cởi quần anh ra." Cô vẫn không có động.

"Em ngồi chồm hồm xuống, giúp anh cởi quần ra, nhanh một chút."

Cố Mạt Lệ bất đắc dĩ làm theo, anh giang rộng hai chân ra, cô giúp anh buông thắt lưng, cởi cúc quần, mở khóa kéo ra.

Phân thân của anh nhanh chóng bị giải trừ, từ quần dài nhảy ra bên ngoài.

Cô sợ hết hồn, đỏ mặt cực kỳ.

Anh rũ mắt xuống nhìn cô, đôi con ngươi màu xanh lục chứa đầy tình cảm, tay phải kéo tay của cô, chỉ dẫn cô cầm phân thân của anh.

Mặt của cô đỏ lên, tay nóng lên.

Kiệt Tư La yêu cầu: "Tiểu Mạt nhi, giúp anh liếm đi." Thanh âm bởi vì kích tình mà dồn dập.

CHỌC PHẢI NGƯỜI ĐÀN ÔNG HẢO SẮC

Tả Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Cố Mạt Lệ ngây ngô thẹn thùng nhìn anh.

"Chớ ngượng ngùng." Kiệt Tư La cười yếu ớt, "Em trước kia cũng không phải là chưa làm qua."

Không sai, cô đã từng dùng miệng giúp anh phát tiết, nhưng cũng giống như hôm nay đều là anh yêu cầu cô.

"Đến đây đi!" Kiệt Tư La chờ đợi không kịp liền thúc giục cô.

Cố Mạt Lệ càng thêm e lệ, cô bất đắc dĩ cúi đầu, do dự một chút cô mới đưa cái lưỡi mềm mại ra.

Toàn thân Kiệt Tư La kích động, anh vui vẻ lớn tiếng hô to.

Chỉ nhìn thấy bộ dạng Cố Mạt Lệ cuối đầu giữa hai chân anh, đã làm cho toàn thân anh hưng phấn không thôi.

Anh đưa tay phải ra vuốt ve mái tóc dài của cô, một mặt say mê hưởng thụ, một mặt dịu dàng khích lệ cô: "Tiểu Mạt nhi, em làm rất tốt."

Cố Mạt Lệ nghe giọng nói của anh, cả người cô như có dòng điện chạy qua, làm cho toàn thân cô tê dại.

Rõ ràng là cô đang mút phân thân của anh, nhưng tại sao cô lại có phản ứng? Điều này làm cho cô ngượng chết đi được!

Hơi thở Kiệt Tư La dứt quãng, môi mông của anh thỉnh thoảng tràn ra tiếng thở dài sáng khoái.

Cô nhìn qua tay trái của anh, mặc dù cô vẫn luôn đứng giữa hai chân anh, phục vụ anh, làm cho anh hưng phấn không thôi, nhưng tay trái của anh vẫn thủy chung không rời khỏi phím đàn, chuyện cô đang làm không anh hưởng tới anh đánh đàn, mà ngược lại tiếng đàn của anh nghe còn động lòng người hơn.

Cô nhìn thấy tay anh đang đánh đàn, ngón tay của anh trắng nõn mà xinh xắn, ngón tay thon dài linh hoạt: móng tay được cắt sửa chỉnh tề, đôi tay đó cũng giống như bản thân anh đều là một tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ, cô nhìn tới đôi tay này, nó không chỉ đánh đàn mà nó còn chu du trên người cô, mang cho cô cảm giác vui thích, làm cho cô say động lòng người.

Cô nghe giọng nói khàn khàn của anh, làm cho hạ thân của cô một hồi tê dại.

Mặc dù trước kia cô đã từng dùng miệng hầu hạ anh, nhưng kỹ thuật của cô không thành thạo, có thể nói là vụng về, lại chính loại vụng về này, không có kỹ xảo này, lại làm cho anh thoải mái không thôi.

Mấy phút sau, miệng cô mở thật to, cằm của cô sắp trật khớp, anh mới phóng thích trong miệng cô.

"Em rất ngoan." Kiệt Tư La nâng đầu cô lên, tiếng đàn anh ngưng lại, tay trái của anh rút cuộc rời khỏi phím đàn, đem cô nâng dậy ngồi trên bập đùi của anh.

Cố Mạt Lị liền giật mình, anh làm cho tim của cô đập mạnh và loạn nhịp, anh vén lên làn váy của cô. Thấy quần lót của cô ướt nhẹp, anh lớn tiếng cười hả hê.

Tiểu Mạt nhi của anh thật đáng yêu, mới như vậy mà cô ấy đã động tình, anh thậm chí còn chưa có làm gì nha.

Anh dùng ngón tay chỉ vào nơi ướt át của cô, rồi sau đó anh từ trong khe hở quần lót trượt vào.

Gương mặt Cố Mạt Lệ đỏ bừng, hai chân cô muốn khép lại, nhưng anh không cho, anh tách hai chân cô ra xa hơn.

Anh ngồi trên ghế đàn đàn, cô ngồi trên đùi anh, cô mở rộng hai chân ra, chỉ cần anh cúi thấp đầu, là anh có thể thấy rõ ràng cảnh xuân của cô.

Hai tay Cố Mạt Lệ đặt ở trên vai anh, đầu cô ngửa về phía sau, miệng cô liên tục rên rĩ và thở gấp.

Ngón tay của anh xoay tròn trong thân thể cô.

Ngón tay Kiệt Tư La linh hoạt xoay tròn trong thân thể cô, ngón tay anh linh hoạt giống như anh đang đánh đàn.

Khi ngón tay anh rút ra khỏi thân thể cô, làm cho toàn thân cô xụi lơ, anh cười híp mắt, bỗng nhiên anh đứng dậy khỏi ghế, ưỡn thắt lưng vào trong cơ thể cô.

Cố Mạt Lệ hai tay đặt lên vai anh. Anh hung hăng mãnh liệt xoay chuyển vòng eo.

Cô thở gấp không ngừng, anh cũng không ngừng thở dốc.

Từ trước đến giờ trong phòng này chỉ nghe âm thanh tiếng đàn truyền ra, nhưng vào giờ phút này, âm thanh đó không phải là tiếng đàn mà là âm thanh của nam nữ đang ân ái.

Kiệt Tư La mặc dù đang rất hưng phấn, nhưng anh vẫn chưa hoàn toàn mất đi lí trí, là một thiên tài piano, thính lực của anh cũng tự nhiên nổi trội

hơn người khác.

Mồ hôi anh tuôn như mưa, bỗng nhiên anh nghe thấy âm thanh mở cửa.

Không kịp suy nghĩ, anh liền dùng thân thể của mình che người cô lại.

"Các người?" giọng nói Lao Lạp Vương Hậu sừng sờ.

"Anh tư." Bát vương tử đột nhiên huýt sáo: "Anh được lắm, tự nhiên ở trong phòng luyện đàn ân ái, thật lãng mạn nha!"

"Anh trai thân yêu, anh là đang biểu diễn cho cúng tôi xem sao?" Em trai sinh đôi của Kiệt Tư La ranh mãnh nói.

Kiệt Tư La nhàn nhạt quay đầu, liếc nhìn mọi người, thật là náo nhiệt nha! Phụ vương, mẫu hậu, các anh chị em của anh đều tới đông đủ.

Cố Mạt Lệ sợ hãi không dám ngẩng đầu lên, đầu cô dán vào ngực của anh.

Ahh dùng tay nhẹ phủ lên vai cô, an ủi cô, thân thể đem cô ngăn trở khỏi tầm mắt của mọi người, mà hạ thân của bọn họ vẫn còn đang dính liền nhau.

Tất cả phụ nữ ở đây đều đỏ mặt bao gồm cả Vương hậu nhưng chỉ có Tắc Bố Lệ Na là không.

"Ta cho các con mười phút." Quốc vương trầm mặc một lúc, mới nghiêm nghị nói: "10 phút sau đến phòng khách gặp ta." Dứt lời, ông ta dẫn đầu đi ra khỏi phòng luyện đàn.

Hoàng tử, công chúa bọn họ nhìn thấy phụ vương đi, cũng rồi rít theo sau đi ra ngoài.

Tam công chúa Ái Đức Ôn Na tò mò mở hai mắt nhìn, cô vốn định coi thêm một chút nữa, nhưng lại bị Tam vương tử Kiều Ai Tư che mắt, "Đi thôi, nhìn nữa sẽ bị đau mắt." Cô ấy mới chịu đi theo các anh và các chị đi ra khỏi phòng.

Trong phòng khôi phục lại yên tĩnh, chỉ còn Kiệt Tư La và Cố Mạt Lị, cô ngẩng đầu lên đẩy anh ra, "Điện hạ, ra ngoài có được hay không? Mạt Lị muốn mặc quần áo."

Kiệt Tư hôn trán cô, "Không phải còn có mười phút sao? Gấp cái gì?" Vừa nói, anh vừa mạnh mẽ chọc vào.

Cố Mạt Lị không nhịn được thét chói tai.

"Mặc dù thời gian không còn nhiều lắm, nhưng là chỉ cần chúng ta nhanh một chút, thời gian đó cũng đủ cho chúng ta dùng." Anh hôn lên ánh mắt của cô, thấp giọng nói.

"Không!" Cố Mạt Lị lắc đầu.

"Hừ! Không được nói không với anh." Ngón tay anh giữ môi cô lại.

Cô không khống chế được khóe miệng tràn ra cực độ vui thích, song khi cô nghĩ đến Quốc vương, Vương Hậu ở phòng khách chờ bọn họ, cô liền cắn môi dưới, khó nhịn cỡ nào, cô cũng tận lực không làm cho họ nghe được.

Chín phút ba mươi giây, Kiệt Tư La mới đạt được cao trào.

Anh ung dung rút ra, giúp cô mặc quần áo tử tế.

Mười phút sau, anh dẫn Cố Mạt Lị đi tới phòng khách.

Bên trong phòng khách, Quốc vương, Vương Hậu và tất cả mọi người trong nhà.

Kiệt Tư La không có bất kì biểu tình nào, hai tay anh bỏ vào trong túi quần, cười nói: "Thực xin lỗi, đã khiến các vị đợi lâu."

"Ít nói giỡn." Quốc vương lạnh lùng khiển trách.

Anh nhún nhún vai, thu hồi nụ cười.

"Lão Tú, ta biết rõ con từ nhỏ đã thích trêu ghẹo nữ người làm, nhưng ta nghĩ con biết chừng mực, nhưng không ngờ con lại làm như vậy" Vương Hậu đau lòng nhìn anh, "Sớm biết như vậy, ngày xưa ta quản giáo con thật nghiêm khắc rồi."

"Anh tư, anh rất biết chọn, một cô gái Đông Phương đáng yêu như vậy lại bị một Đại sắc lang như anh ăn mất." Cửu Vương Tử Phổ Nhĩ Môn nhìn chăm chăm Cố Mạt Lệ sau lưng Kiệt Tư La, tiếc hận không thôi.

"Lão Cửu, câm miệng." Kiệt Tư La không có tâm tình nghe cậu ta nhạo báng.

"Anh tư, không cần nói như vậy, do anh làm không đúng chỗ, cũng đừng trách chúng tôi nhìn thấy." Nạp Nhĩ Tồn vô tội nhìn anh, giọng nói lại có chút hả hê.

"Lão Tú, quan hệ của các con đã bao lâu?" Vương Hậu đột nhiên chỉ vào Cố Mạt Lệ hỏi.

"Tính cả hôm nay, không nhiều không ít vừa đúng bốn năm."

Vương Hậu có chút giật mình nói: "Con rất có bản lĩnh nha, ở dưới sự cai quản của ta, mà con lại cùng người làm quan hệ tới bốn năm, còn đem ta lừa gạt đến không biết gì cả."

Kiệt Tư La bật cười, anh không hề ngậy thơ cho là mẫu hậu đang kích lệ anh.

"Chỉ là" Vương Hậu ngay sau đó liền xoay chuyển lời nói, "Mặc dù con giấu giếm ta, nhưng trong cung những người khác đâu? Con cũng lừa gạt được tất cả mọi người sao?"

"Dĩ nhiên không có, em hai con không có giấu được." Kiệt Tư La vội vàng nói tiếp.

Vương Hậu lập tức nhìn Tắc Bố Lệ Na, "Con biết chuyện của lão Tứ? Tại sao ta chưa từng nghe con nói qua?"

Tắc Bố Lệ Na không ngờ anh tư lại khai cô ra, ban đầu cô kinh ngạc nhưng sau đó cô trở lại bình thường nói: "Cái này, người ta cảm thấy không cần thiết nha, anh tư là người lớn, có phương diện kia cũng rất bình thường, đùa vui một chút với người giúp việc cũng không sao, chỉ cần không nói ra bên ngoài sẽ không có người biết."

Vương Hậu khiển trách: "Cái gì gọi là đùa vui một chút với người giúp việc cũng không sao, người làm không phải là người sao? Ta bình thường đều dạy các người như thế nào? Không được xem thường người khác, đối đãi với người giúp việc cũng phải tôn trọng, không thể cho mình là thành viên hoàng thất mà tài trí hơn người, trong mắt không có coi ai ra gì, các người đều không nhớ sao?"

Toàn bộ hoàng tử, công chúa đều cúi đầu, không người nào trả lời.

Vương Hậu lại thở dài nói: "Thôi, hiện tại đây cũng không phải là thời điểm chỉ trích các người, lão Tứ xảy ra chuyện như vậy, ta đây làm mẹ cũng rất buồn, đều là ta dạy các người không tốt!"

"Mẫu hậu, tại sao là vấn đề của ngài? Đều là con không đúng, con quá hảo sắc, không quản được mình, cùng ngài không có nửa điểm quan hệ."

Kiệt Tư La vội vàng đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên trên đầu của mình.

"Bây giờ không phải là lúc ai đúng ai sai, trước trả lời ta, hai người các con làm loại quan hệ kia trừ nhị nha đầu còn có ai biết nữa không? Nhất là người nhà của cô ấy."

Kiệt Tư La suy nghĩ một chút, "Không có." Ánh mắt mẫu hậu lại tràn đầy hồi nghi nhìn anh: "Con nghĩ là, không có."

"Cái gì gọi là con nghĩ?" Vẻ mặt Vương Hậu hiện lên vẻ lo lắng, "Xem ra, ta mau tìm sách lược giúp con giải quyết chu toàn."

"Sách lược vẹn toàn là cái gì?" Bát vương tử ngây ngốc hỏi.

Vương Hậu nói: "Giống như lời Nhị nha đầu vừa nói, chuyện của lão tứ nếu truyền ra ngoài, được người bên ngoài thêm mắm thêm muối, các con có tưởng tượng đến hậu quả như thế nào không? Cũng may là người trong nhà chúng ta biết nên cũng không sao"

"Sợ rằng họ truyền ra bên ngoài nói anh tư khi dễ con gái nhà lành? Lấy danh nghĩa chủ nhân khi dễ họ?" Thập Nhất vương tử Tư Uy Đặc nói lên nghi ngờ.

"Khả năng rất lớn nha." Tam vương tử phân tích nói: "Không ít người rất thích chuyện xưa, đem đề tài này nói thành chuyện xưa, thậm chí còn thêm mắm thêm muối, vừa tô vừa đen. Thân phận Lão Tứ đặc biệt, là thiên tài piano, bên ngoài sẽ càng tô càng đen, nhất là những người ghen tỵ với cậu ta, càng mượn cơ hội này mà hạ bệ cậu ta."

Mọi người đều nói Kiệt Tư La là kì tài âm nhạc, là thần thoại âm nhạc, có nhiều người sùng bái anh, nhưng cũng có rất nhiều người ghen tị với anh.

"Nhưng, nhưng là Tư điện hạ, cũng cũng không có đùa bỡn, khi dễ Mạt Lị nha." Cố Mạt Lị lấy dũng khí, nhỏ giọng nói.

Vậy mà, lời của cô căn bản không có bao nhiêu khí lực.

"Không có đùa bỡn, khi dễ sao?" Tắc Bố Lệ Na khịt mũi, "Tất nhiên không có đùa bỡn, khi dễ, tại sao các người lại lén lén lút lút ở chung một chỗ bốn năm, mà không phải quang minh chánh đại kết thành một đôi?" Cố Mạt Lệ nhất thời không thể nào nói lại được.

"Chuyện bé tí như vậy sao mọi người lại làm nghiêm trọng như thế?" Kiệt Tư La không chịu được tại sao mọi người lại chuyện bé xé ra to, nét mặt thật là khoa trương!

"Ta rất cẩn thận, không để cho mọi người biết được, nếu không chuyện này mọi người đã truyền đi rất nhanh rồi." Tất cả mọi người đều thật buồn cười, hoàn toàn không cần thiết phải khẩn trương như vậy.

Vương Hậ theo dõi anh, ngữ điệu lạnh lùng nói, "Nhưng ai có thể bảo đảm sau này sẽ không có chuyện gì xảy ra?"

"Phòng ngừa chu đáo vẫn tốt hơn, đừng làm cho mất dề mới lo làm chuông, sẽ không kịp đâu." Tắc Bố Lệ Na nghiêm nghị lạnh lùng nói: "Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất! Nhưng nếu như anh đợi mọi người hành động, lúc đó suy nghĩ biện pháp thì đã trễ rồi, thiên tài piano à."

Trưởng công chúa Tạp Đặc Lệ Na gật đầu phụ họa: "Đúng nha, trước khi kết quả xấu xảy ra, có thể tránh được thì nên tránh."

"Đến lúc đó, chúng ta không chỉ bị động, mà còn bất lợi nữa." Tam vương tử lắc đầu than.

"Hơn nữa tin xấu của anh tư một khi truyền ra ngoài, phái nữ mếm mộ anh tư sẽ đau lòng muốn chết, người mếm mộ cũng sẽ giảm đi, phát hiện thần tượng của mình là người mặt người dạ thú chuyên đi đùa bỡn con gái nhà lành, như vậy hình tượng hoàn mỹ của anh tư trong lòng mọi người sẽ bị phá hủy, anh tư một khi đã mất đi hình tượng, muốn khôi phục lại như cũ

sẽ rất khó nha." Bát vương tử không khỏi bắt đầu đồng tình với những người ái mộ kia.

"Lão Bát, cậu ngứa da? Dầu gì ta cũng là anh cậu, cậu có cần thiết phải dùng mặt người dạ thú hình dung ta không?" Kiệt Tư La cảm thấy lão Bát sử dụng từ hình dung anh cực kì chói tai.

"Anh tư hi vọng em dùng từ gì hình dung anh?" Hoắc Mỗ Tư cười nói: "Sài Lang Hồ báo?"

Kiệt Tư La nghiêng đầu không để ý tới cậu ta.

"Nếu quả thật xảy ra tình huống đó, sợ rằng sự nghiệp của anh tư cũng sẽ gặp phiền toái." Thập nhị hoàng tử Bì Nhĩ Đức thở dài.

"Sự nghiệp của ta là chuyện nhỏ, mấu chốt là không làm cho Hoàng thất hổ thẹn." Kiệt Tư La nghĩ đến anh sẽ bị mọi người đưa ra bình luận, theo như lời lão Bát nói anh là mặt người dạ thú, anh cũng rất đau đầu.

"Hiện tại nói những thứ này thì có ích lợi gì?" Quốc vương trầm giọng gầm lên, nhìn con của mình ồn ào lộn xộn, người một lời ta một câu, huyết áp của ông liền tăng cao.

"Trước mắt là mau nghĩ ra đối sách, kịp thời giải quyết, không để cho nó tạo thành ảnh hưởng gì, tuyệt đối không đem chuyện này ra khỏi cung." Vương Hậu trầm giọng nói.

"Còn có đối sách gì?" Kiệt Tư La giống như không liên quan tới mình bĩu môi, "Chuyện đã xảy ra cũng không thể cải biến được rồi, bị người khác biết coi như mình xui xẻo, chúng ta cũng không thể bịt miệng người khác lại, cùng lắm về sau lại cẩn thận hơn."

"Con còn muốn có về sau?" Quốc vương tức giận phẫn nộ.

"Cái đó cũng không phải là tội ác tà trời?" Kiệt Tư La nhìn Quốc vương, không dám nói lớn tiếng, chỉ tự lẩm bẫm mấy câu.

Nhị vương tử nhìn Vương Hậu, không để ý tới đối thoại của lão Tứ và Quốc vương, nhỏ giọng khẽ hỏi: "Mẫu hậu có cách giải quyết hay không?"

Bà nhìn về người con lớn nhất của mình, "Lão đại có ý kiến gì không?"

Vẻ mặt Đại Vương Tử A Lợi Sâm lạnh nhạt, "Mẫu hậu nghĩ ra cách đối phó, chúng con liền nghe theo."

Vương Hậu cười cười, nói với Kiệt Tư La: "Lão Tứ, con qua đây."

Kiệt Tư La đi tới trước mặt Vương Hậu, Vương Hậu hạ thấp giọng hỏi anh mấy câu, họ nói cái gì, người khác cũng nghe không rõ, chỉ nhìn thấy Kiệt Tư La gật đầu mỉm cười.

Sau đó, Vương Hậu nhìn Cố Mạt Lị bên cạnh, hỏi: "Mạt Lị, con có thích Kiệt Tư La hay không?"

"Hả?" Cô có chút ngạc nhiên, không ngờ được Vương Hậu sẽ hỏi như thế.

"Có thích Kiệt Tư La hay không, vấn đề này không khó trả lời đi?"

Cố Mạt Lị giương mắt nhìn Kiệt Tư La bên cạnh Vương Hậu, do dự mấy giây, nhẹ nhàng gật đầu.

"Tốt." Vương Hậu cười, "Như vậy mọi chuyện liền dễ làm, lão Tứ, Mạt Lị, chờ Nạp Nhĩ Tồn, Bĩ Nhĩ Đức kết hôn, các con cũng cử hành hôn lễ luôn đi."

Cái gì? Hôn lễ?

Cố Mạt Lệ cảm giác mình nhất định là nghe lầm? Bằng không cô làm sao nghe được hai từ hôn lễ? Là ai muốn kết hôn? Cô và Tứ điện hạ sao?

"Mẫu hậu, ngài, ngài, ngài muốn anh tư kết hôn? Cưới người giúp việc này?" Lão Bát cả kinh nhảy lên.

"Không sai." Vương Hậu nói.

"Tại sao chuyện mới như vậy liền quyết định hôn nhân của anh tư? Nếu sợ ảnh hưởng, chúng ta còn có rất nhiều biện pháp nha? Tại sao có thể hy sinh hạnh phúc cả đời của anh tư? Chuyện này không đáng giá? Huống chi huống chi mọi người có quá khẩn trương hay không? Trước đây anh tư rất cẩn thận, sẽ không có người khác biết, chỉ bị chị hai phát hiện mà thôi, kết hôn như vậy không phải rất quá đáng đi?" Lão Lục, Tiểu Thập Nhị cũng đã tìm được người chung chăn gối với mình, chẳng lẽ anh tư cũng như vậy? Ô ô ô, cậu chẳng phải là sẽ cô đơn sao? Cậu không cần!

"Ta lại cảm thấy phương pháp này là tốt nhất." Tắc Bồ Lệ Na bất đồng với lão Bát, ngược lại vui vẻ cười nói: "Bọn họ ở chung một chỗ đã 4 năm rồi, thời gian thật sự không ngắn, ai cũng không thể xác định quan hệ của bọn họ ngoại trừ ta, có hay không đã lại bị những người khác phát hiện, có lẽ đối phương vẫn không biến sắc, để chuẩn bị thời cơ tạo ra một kích trí mạng?"

Loại khả năng này không phải hoàn toàn không có, tất nhiên không thể không phòng. Hoàng thất chúng ta không chịu được bất kỳ gièm pha, anh tư anh ta không chịu nổi, coi như bọn họ làm hết sức cẩn thận, thật không có người biết sao?

Ai có thể khẳng định bọn họ sau này sẽ không dính dấp, sẽ không xảy ra quan hệ nữa? Chỉ cần bọn họ còn lui tới, sẽ có một ngày cũng sẽ bị người ta phát hiện, đến lúc đó mới càng nguy hiểm."

"Không sai, ta cũng cảm thấy đây là biện pháp tốt nhất." Kiệt Tư La và Tắc Bố Lệ Na liếc nhìn nhau, hai người đều cười.

"Chỉ cần bọn họ kết hôn, coi như trước kia em hai có biết, hay người khác có biết cũng không quan hệ, chúng ta cũng có thể giải thích là bọn họ yêu nhau thầm lặng, một đôi nam nữ yêu nhau cuồng nhiệt tiếp xúc thân thể là rất bình thường, sau này hôn sự của bọn họ được công khai, bọn họ nếu còn muốn thân thiết, càng không cần ngại cái gì nữa." Khang Lạp Đức nói.

"Kể từ đó, mọi người sẽ không có cách nào đùa bỡn khi dễ ... Giải thích, những việc đó chúng ta sẽ không cần dụng tâm. Hãy để cho việc bị mọi người gièm pha, trở thành một việc tốt, lần nữa sẽ làm nên huyền thoại cô bé lọ lem và hoàng tử, đây thực sự là một biện pháp tốt." Nạp Nhĩ Tồn mỉm cười nói.

"Ta ủng hộ." Ngũ Vương Tử giơ tay mình lên tán đồng.

"Ta cũng vậy ủng hộ." Thập Nhất vương tử hứng giơ tay lên.

"Ta phản đối!" Hoắc Mỗ Tư muốn làm trái với mọi người.

"Người phản đối không có hiệu quả!" Một cái tát chọt vỗ tới trên đầu của cậu.

"Tại sao không có hiệu quả?" Cậu che đỉnh đầu, vô cùng bất mãn nhìn Tắc Bố Lệ Na.

Tắc Bố Lệ Na cãi lại, Quốc vương giương cánh tay lên, trịnh trọng ra lệnh "Đừng có mà lèo bèo, cứ như vậy quyết định, lão Tứ, lão Lục, Tiểu Thập Nhị, ba cặp cùng nhau cử hành hôn lễ, bất luận kẻ nào cũng không được dị nghị."

CHỌC PHẢI NGƯỜI ĐÀN ÔNG HÁO SẮC

Tả Ninh

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Đầu óc Cố Mạt Lị loạn cả lên, Vương hậu nói để cho cô và Tứ điện hạ kết hôn sao? Cô không có nghe lầm đó chứ.

Cô thật sự được kết hôn với Tứ điện hạ sao? Cô thật sự trở thành vợ của anh sao? Cô là vương phi sao? Cô là thần trí đang mơ hồ hay là cô đang nằm mộng!

Sau đó Quốc Vương hạ lệnh tuyên bố với mọi người trong cung, Tứ điện hạ Kiệt Tư La và Cố Mạt Lị sắp kết hôn, và cũng ngay trong đêm hôm đó, Cố Mạt Lị liền danh chính ngôn thuận vào phòng của anh ở.

"Điện hạ, thật xin lỗi." Cố Mạt Lị vùi vào trong ngực anh nhỏ giọng nói.

"Tại sao em lại nói xin lỗi với anh?" Kiệt Tư La ôm cô, anh cảm giác kỳ quái.

"Chuyện của chúng ta bị Quốc vương và Vương Hậu bắt gặp." Đều là lỗi của cô, có thể là do cô kêu quá lớn tiếng, mới làm cho người ta nghe được! "Làm hại anh không thể không lấy em!" Hoàng tử lại bắt buộc phải kết hôn với một người làm, đây tất cả đều là lỗi của cô!

"Ngu ngốc." Kiệt Tư La cương chịu hôn lên trán cô, cười nói.

"Điện hạ rõ ràng yêu mến cô gái kia, nhưng anh lại không thể cưới cô ấy, mọi người bắt buộc anh phải cưới em, đây tất cả đều là lỗi của em, em thật xin lỗi anh."

Cô không ngừng tự trách mình, cô nghĩ tới Tứ điện hạ từng nói với Nga La Tư rằng anh đã có người trong lòng, làm cho trong lòng cô càng áy náy hơn.

Tại sao lúc đó cô lại kêu lớn tiếng như vậy? Cho là cô rất thoải mái đi, cô cũng không cần kêu lớn tiếng như vậy chứ!

Kiệt Tư La nâng cằm của cô lên, anh nheo mắt lại nhìn cô chột anh liền tiếng mắng cô: "Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc!" Sao anh lại gặp một người phụ nữ ngu ngốc như cô chứ.

Cố Mạt Lệ bị anh mắng tâm tình cực kì sa sút, tại sao anh lại mắng cô ngu ngốc? Nhìn cô rất đần sao?

Coi như là cô đần, đó cũng không phải là cô cố ý, anh cũng không cần thiết phải mắng cô như vậy chứ? Cô thấy uất ức liền nhắm mắt lại, sau đó, vùi ở trong ngực anh, bất tri bất giác cô liền ngủ đi.

Anh ôm cô, không lâu sau anh cũng tiến vào mộng đẹp.

Đây là lần đầu tiên, cô ngủ qua đêm ở phòng anh, mà không có ân ái với anh.

Sáng ngày hôm sau, Kiệt Tư La ngủ dậy, liền chạy đến phòng Tắc Bố Lệ Na, tìm cô ấy đánh cờ.

Hai người đang đánh cờ, Kiệt Tư La suy nghĩ bước tiếp theo nên đánh thế nào, thì Tắc Bố Lệ Na cong đôi môi đỏ mọng lên, một câu hai nghĩa hỏi anh: Anh tư, bước kế tiếp anh định đi như thế nào?"

Kiệt Tư La nhặt lên một con cờ, vẻ mặt không thay đổi, nhưng cũng một câu hai nghĩa trả lời: "Anh đã sớm đem quân cờ bố trí ổn thỏa, còn đi như thế nào? Trước mắt cũng chỉ có thuận theo tự nhiên mà thôi." Dứt lời, con cờ rơi xuống, đồng thời ăn con ngựa của cô.

"Anh tư, anh quả nhiên âm hiểm!" Tắc Bố Lệ Na tức giận mắng.

"Có không? Anh chỉ là ăn em một con ngựa mà thôi."

"Anh biết em không phải có ý này." Tắc Bố Lệ Na nghiêm mặt "Anh tự nhiên vô sỉ đến nỗi lợi dụng người một nhà nha!"

"Em gái, cơm có thể ăn lung tung, nhưng nói không thể nói lung tung." Kiệt Tư La rất vô tội, rất vô tội nháy mắt với cô.

"Anh tỉnh lại đi, đừng có giả bộ với em." Tắc Bố Lệ Na không đánh cờ nữa, nhìn chăm chăm anh, "Ngày hôm qua anh biết rất rõ lúc bữa tiệc kết thúc, chúng tôi sẽ chạy đến phòng tiếp khách bàn bạc về đám cưới của Lão Lục, và tiêu nhập nhị. Nhưng anh lại cố ý nói với chúng tôi anh luyện cầm, chờ anh luyện cầm xong, anh mới có thể tụ họp cùng chúng tôi. Thậm chí trước khi anh đi, anh đã hứa với mẫu hậu luyện cầm xong sẽ gặp chúng tôi. Nhưng kết quả, anh căn bản không có đi, ngược lại làm cho chúng tôi thấy được anh ở trong phòng luyện cầm làm được chuyện tốt gì!"

"Anh là không kiềm lòng được." Chỉ cần anh và tiểu Mạt nhi ở cùng một chỗ với nhau, anh sẽ không khống chế được nữa người dưới của mình, đây cũng là chuyện anh rất bất đắc dĩ nha, "Lại nói, anh như thế nào biết được mọi người sẽ tới phòng tìm anh?" Anh cũng không phải là tiên tri, anh là vô tội có được hay không?

"Chúng tôi ở phòng khách chờ anh, nghe được tiếng đàn đã ngừng, đợi nữa ngày anh vẫn chưa có tới, chúng tôi còn cho là anh xảy ra chuyện gì nữa chứ, cho nên mẫu hậu không thể làm gì khác hơn là dẫn chúng tôi đi tới phòng tìm anh!"

Vốn là mọi người đang thảo luận đám cưới của Lão lục và Thập Nhị hoàng tử, làm sao cho hôn lễ lần này phải cực kì hoành tráng và long trọng.

Đang trò chuyện nữa chùng tiếng đàn bỗng nhiên ngừng lại, mọi người tưởng là anh ta sẽ xuất hiện, nhưng chờ mòn mỏi vẫn không thấy anh ta, không thể làm gì khác hơn là tự mình đi tìm, nhưng họ cũng không thể nào ngờ, anh lại làm ra một màn như vậy.

"Cách âm trong nhà không tốt sao? Tiếng đàn ngừng các người cũng có thể nghe được?" Kiệt Tư La không thể tin được hỏi.

"Tiếng đàn của anh khắp hoàng cung đều nghe được, chúng tôi cũng không phải là người điếc, đem lỗ tai chặn lại cũng có thể nghe được, anh có biết hay không tiếng đàn của anh có bao nhiêu người không thích nghe?"

"Anh không biết, anh đàn rất khó nghe sao? Thật là làm khó cái người, ha ha." Anh cười thật tươi.

"Anh rõ ràng là có âm mưu, cố ý để cho chúng tôi bắt gặp." Cô nói chắc như đinh đóng cột.

"Trời đất chứng giám, anh làm sao lại để cho mọi người thấy hình ảnh kia? Chuyện đó đối với anh cũng không có ích lợi gì?" Anh cũng không phải cuồng biến thái.

"Có chỗ tốt gì, anh so với ai hiểu rất rõ ràng!"

"Em gái, em không cảm thấy lời nói của em rất mâu thuẫn sao? Em nói tiếng đàn ngừng mọi người cũng có thể nghe được, như vậy trong phòng luyện đàn truyền ra tiếng vang khác, chẳng lẽ mọi người không nghe thấy sao, lấy tài trí thông minh của mọi người, một khi nghe được âm thanh đó cũng có thể dễ dàng tưởng tượng ra bên trong đang xảy ra chuyện gì, làm sao mọi người còn chạy vào?"

"Anh đã sớm tính toán rất cẩn thận, biết chúng tôi ở ngoài có thể nghe được những gì, không nghe được những gì, anh lại còn dùng từ "không cẩn thận" quên khóa cửa phòng, mới cho chúng tôi đi vào được, vừa lúc bắt gian các người đang "vụng trộm"."

"Em gái, em cho rằng đây là âm mưu của anh, vậy anh nói nhiều cũng vô ích, em muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, anh không muốn cãi nhau với em." Kiệt Tư La bất đắc dĩ lắc đầu, lộ ra vẻ mặt cực kì oan uất nhưng giàu lòng bao dung.

"Ít nói nhảm, anh không phải không cùng em cãi cọ, mà là bị em vạch trần, căn bản không phản bác được." Tắc Bố Lệ Na nói tiếp.

"Em gái em thật lợi hại." Khuôn mặt tươi cười của Kiệt Tư La tựa như dỗ em bé, giống như đang nói: "Em ngoan, em đáng yêu nhất." Thiếu đều chưa đưa kẹo cho người ta thôi.

"Anh tư, âm mưu của anh không sáng tạo gì nha." Cô nghịch sợi tóc, tố giác anh.

"Âm mưu của anh không sáng tạo không quan trọng, quan trọng là có thể đạt được mục đích là tốt rồi." Anh bình thản nói lên quan điểm của mình.

Tắc Bố Lệ Na vạch trần anh "Anh nhìn ra được tính cách của mẫu thân, chỉ cần mẫu thân phát hiện ra anh và người làm có gian giảo, mẫu thân sẽ kêu anh cưới cô ấy, mà phụ vương lại nghe theo mẫu thân đưa ra mệnh lệnh, Mạt Lệ sẽ không cách nào cự tuyệt. Xảy ra chuyện như vậy, cô ấy là một người đơn thuần sẽ sinh lòng áy náy, cho là mình phạm vào sai lầm lớn, vì ngăn ngừa danh dự của anh bị tổn thương, liên lụy Hoàng thất hồ thẹn, cô ấy sẽ cam tâm tình nguyện gả cho một kẻ háo sắc là anh, để cứu vãn tất cả." Kiệt Tư La chỉ bình tĩnh mà nghe cô nói, sau đó anh mỉm cười.

"Anh tư, đạt được mục đích anh nhất định rất vui vẻ đi? Anh có thể hay không chỉ chiêu gì đó cho em sử dụng với?" Tắc Bố Lệ Na chột nói.

"Em dùng lên người nào?" Kiệt Tư La nhú mày, kinh ngạc.

Tắc Bố Lệ Na dùng khước mắt liếc qua liếc lại bên cạnh, bóng dáng một người đang bẽ bộn pha café cho cô Cù Diên Khiếu.

Rồi sau đó, anh em hai người đồng thời cười ra tiếng, hàm nghĩa trong đó không cần nói cũng biết.

Tắc Bố Lệ Na và Kiệt Tư La đánh cờ hòa nhau, một mình Mai Địch đang đứng ở trong vườn, phơi chăn mền.

Đột nhiên, có một đôi tay đưa qua, giúp cô phơi đồ.

"Mặt Lị?" Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi tay của chủ nhân nó, liền ngẩn ra.

"Mình giúp bạn."

"Không được..., bạn là tứ vương phi tương lai, tại sao còn giúp mình làm công việc nặng nhọc này? Nếu như tổng quản biết, nhất định sẽ trách mắng mình."

"Nhưng mà tôi hiện tại không phải là tứ vương phi, chỉ là người giúp việc hoàng tộc thôi." Cố Mặt Lị cầm một cái mền bên cạnh Mai Địch thuần thực phơi lên."Mặt Lị!" Mai Địch nhìn cô làm việc, cũng không ngăn cản nữa.

"Hả?"

"Bạn không tốt nha." Cô nói xong, giúp cô ấy đem mền phơi lên, "Cùng Tứ điện hạ yêu nhau lâu như vậy, đều không nói cho mình biết, hại

mình hôm qua mới biết được, mình rất giận bạn nha, bạn có biết hay không?"

"Mai Địch, tôi."

"Đùa với bạn thôi!" Mai Địch cười to, vỗ vỗ vai của cô, "Mình làm sao có thể giận bạn nha, bạn là tứ vương phi tương lai, về sau mình còn muốn bạn chăm sóc mình hơn. Tứ vương phi, mình về sau có chỗ dựa rồi, hì hì." Mai Địch lắc đầu.

"Chỉ là, thật là kỳ quái, làm sao bạn và tứ điện hạ yêu nhau được? Trước kia mình không nhìn ra nha, bạn bảo mật có phải quá tốt hay không?"

Cố Mạt Lị cười khở, không có giải thích gì nhiều.

"Thật ra thì, Tứ điện hạ cũng cực kỳ ưu tú nha, lớn lên đẹp trai, lại là thiên tài piano, còn là một hoàng tử, bạn có thể gả cho anh ấy đó chính là may mắn của bạn. Dù sao bạn ở trong cung đã mười năm rồi, nói không chừng xuất cung sẽ không quen. Ít ngày trước bạn không phải rất lo lắng sao, bạn sợ rời khỏi đây sẽ bị mẹ và Nhĩ Lai tiên sinh bài xích không phải sao? Nhưng bây giờ, bạn cũng không cần vì điều này mà lo lắng nữa. Hơn nữa, chúng ta lúc nào cũng có thể gặp mặt, mình cũng sẽ không mất đi người bạn như bạn, nhưng ngược lại Tứ điện hạ rất háo sắc nha, anh ta thật sự làm cho người ta chán ghét, về sau bạn kết hôn với anh ta, bạn nhất định phải trông nom anh ta chặt một chút, đừng để cho anh ta chiếm tiện nghi của người khác." Mai Địch vừa làm việc, vừa thao thao bất tuyệt nói.

Cố Mạt Lị chỉ cười, không nói gì.

Vừa vặn lúc này có người đi tới tìm cô.

"Mạt Lị!"

Cô vội vàng hành lễ, "Tổng quản tiên sinh."

"Hôm qua Quốc Vương đã ban bố cô và Tứ điện hạ sắp kết hôn, cô không còn là người giúp việc nữa, ta sẽ phái người tiếp nhận nhiệm vụ của cô, cô không cần làm tiếp những chuyện này." Tổng quản chỉ cái mền trong tay cô, "Nói chuyện với ta, con không cần phải lễ phép như vậy nữa."

"Được, Mạt Lị biết."

"Nếu không có chuyện gì nữa, con liền đi tới phòng khách đi, Tứ điện hạ có quà muốn tặng cho con, cậu ta nói khi con nhìn thấy được nó, con nhất định sẽ rất thích nó." Tổng quản nói với cô.

"Được, tổng quản tiên sinh."

Cố Mạt Lị và tổng quản đi vào phòng khách, đẩy ra cửa chính, cô không gặp được Kiệt Tư La, mà cô lại gặp được người mà cô muốn gặp nhất.

"Mẹ. Mẹ?" Cố Mạt Lị nhào vào lồng ngực của Lâm Tú Anh, đôi mắt ửng hồng, trong nháy mắt nước mắt của cô như đê vỡ.

Lâm Tú Anh ôm lấy con gái của mình, gương mặt bà cũng tràn đầy nước mắt, "Đứa nhỏ ngốc, khóc cái gì? Người một nhà chúng ta rốt cuộc đã đoàn viên rồi, con nên vui mừng mới phải!" Bà lau lệ trên mặt cô, "Đừng khóc."

"Nếu như vậy, tại sao mẹ cũng khóc?" Cố Mạt Lị cũng lau nước mắt cho bà, thanh âm nghẹn ngào.

"Mẹ là vui mừng, thay Mạt Lị vui mừng, con đã trưởng thành rồi, cũng sắp thành cô dâu rồi, mẹ không biết tại sao, nước mắt của mẹ không nhìn được lại rơi xuống."

"Mẹ, mấy năm nay mẹ có khỏe không?"

"Rất tốt, nhưng ngược lại con đã chịu khổ rồi." Lâm Tú Anh vừa rơi lệ vừa cười nói: "Mẹ không nghĩ tới bây giờ con sắp trở thành vợ của Tứ vương tử rồi, Vương phi Mạt Lệ của nước Đa Lệ, đây có phải hay không là khổ tận cam lai? Con đi hoàng cung, có phải hay không cũng vì thúc đẩy cho cuộc hôn nhân này?"

"Mẹ, làm sao mẹ lại vào cung?"

"Là Tứ vương tử mời chúng ta tới." Lâm Tú Anh nói: "Sáng nay mẹ được người của Tứ vương tử đưa tới, dì của con bọn họ đang đi du lịch, cho nên không có tới được." Bà lại lau nước mắt cho cô, "Mạt Lệ, đừng khóc, con khóc không đẹp chút nào."

Cố Mạt Lệ cười ra tiếng, nước mắt vẫn còn rơi trên mặt. Cô nghĩ tới lúc còn bé, mỗi khi cô khóc, mẹ cũng đều khuyên cô như vậy, "Đừng khóc, con khóc không đẹp chút nào." Tất cả đều giống như mới hôm qua.

"Được rồi, mẹ con các người cũng đừng khóc, khóc thành như vậy, tôi sẽ rất đau lòng." Người đàn ông trung niên đứng bên cạnh Lâm Tú Anh vỗ nhẹ lên lưng bà, ánh mắt ông nhìn bà ẩn chứa sự dịu dàng.

"Lai Nhĩ tiên sinh." Cố Mạt Lệ nhìn về người đàn ông trung niên bên cạnh.

Lai Nhĩ tuổi đã hơn năm mươi, mặc dù đã không còn trẻ trung nữa, nhưng nhìn gương mặt của ông người ta có thể nhận thấy được ngày xưa ông cũng rất đẹp trai.

"Chị." Con gái của Lâm Tú Anh và Lai Nhĩ là Vivian, ngồi ở bên cạnh Lâm Tú Anh, nhìn Cố Mạt Lệ kêu.

"Vivian." Vivian tám tuổi nhìn rất giống mẹ, cũng giống Lai Nhi tiên sinh, là một cô bé cực kì đáng yêu và xinh đẹp.

Tổng quản đứng ở cửa phòng khách, "Mạt Lị, Tứ điện hạ biết con và người nhà mấy năm không gặp, con sẽ có rất nhiều lời muốn nói với họ, cho nên Tứ điện hạ mới tránh mặt, đợi đến sáng ngày mai, sẽ tự mình đi gặp cha mẹ vợ."

Cố Mạt Lị nhẹ gật đầu, sau đó cô lại nhìn Lai Nhi, "Lai Nhi tiên sinh, bởi vì mười năm trước Mạt Lị phải trở thành người làm của Hoàng thất, cho nên không thể tham gia hôn lễ của ngài, chuyện này, cho đến ngày hôm nay làm cho Mai Lị cực kì tiếc nuối."

Lai Nhi thân thiện cười nói: "Lần này Tứ Vương Tử mời chúng ta tới Hoàng thất làm khách, còn để cho chúng ta ở lại đến ngày đám cưới của con. Mặc dù năm đó con không thể tham dự hôn lễ của chúng ta, nhưng hôm nay chúng ta đến tham dự hôn lễ của con, cũng coi như đền bù tiệc nuối cho con."

"Tứ điện hạ không chỉ cho ba vị ở lại hoàng cung, buổi chiều hôm qua Tứ điện hạ đã sai người chuẩn bị phòng khách cho ba vị. Đám cưới của Mạt Lị xong, ba vị có thể ở lại Hoàng cung, sau này ba vị có đi rồi, Hoàng cung lúc nào cũng hoan nghênh ba vị trở lại để cùng trò chuyện với cô ấy." Tổng quản Hoàng cung nói.

"Tứ Vương Tử rất là chu đáo, Mạt Lị, có thể nhìn ra anh ta thật sự rất thích con." Lâm Tú Anh vuốt ve mái tóc của cô.

Yêu sao? Cố Mạt Lị nghe được chữ này, không khỏi mờ mịt.

Tứ điện hạ hoan ái với cô bị mọi người bắt gặp nên mới cưới cô, căn bản không có liên quan gì tới tình yêu, điểm này thành viên hoàng thất không hiểu, nhưng cô có nên nói với mẹ không?.

Mẹ thấy được đám cưới của cô nên rất vui mừng, cô sao có thể tạt một gáo nước lạnh vào bà?

Nhưng nếu cô và Tứ điện hạ kết hôn, có thể làm cho mẹ vui mừng như vậy, cô cũng tình nguyện đem nguyên nhân cô và Tứ điện hạ cưới nhau, giấu giếm mẹ cả đời.

Đêm đó, được Tứ điện hạ ngầm cho phép, cô và mẹ ở trong phòng khách Hoàng cung tâm sự tới khuya, gần mờ sáng mới chịu đi ngủ.

Hai người trò chuyện với nhau những gì mà trong thư không thể nào nói hết được.

Ngày thứ hai, Cố Mạt Lị, mẹ, Lai Nhĩ và Vivian cùng nhau ăn sáng.

Kiệt Tư La chạy đến phòng ăn tìm bọn họ thì bọn họ đã ăn được một nửa rồi.

Anh ôm Cố Mạt Lị, anh không coi ai ra gì hôn vào má của cô, "Tiểu Mạt nhi, tối hôm qua em ngủ có ngon không?"

Cố Mạt Lị đỏ mặt nói: ". Rất tốt."

Kiệt Tư La cô đơn giận tái mặt, "Vậy sao? Nhưng anh ngủ không tốt, bởi vì không có em ở bên cạnh." Nói xong, anh hôn má cô.

Cố Mạt Lị trong buổi nói chuyện đã bị anh hôn liên tục, làm cho bộ mặt của cô hồng hào, cô vẫn không có thói quen ở trước mặt mẹ thân mật với người đàn ông khác.

Kiệt Tư La đem ánh mắt chuyển sang Lâm Tú Anh và Lai Nhĩ, "Con là Kiệt Tư La, con rể của các vị, các vị xin hãy yên tâm giao con gái cho con, con thề sẽ bảo hộ và yêu thương cô ấy hết mực."

Lâm Tú Anh và Lai Nhĩ dừng lại bữa ăn sáng, nhìn Kiệt Tư La sững sốt. Vivian cũng đem đồ ăn bỏ lại trên bàn, nhìn Kiệt Tư La.

Kiệt Tư La nhìn miếng sandwich trong tay Cố Mạt Lị, anh khom người xuống ăn một miếng, "Các vị, con đi luyện đàn rồi, gặp lại các vị sau." Lúc gần đi, kề tai bên cạnh Cố Mạt Lị, nỉ non: "Tối nay, phải nhớ trở về ngủ cùng với anh."

Cố Mạt Lị nghe vậy, níu áo anh lại, "Tứ điện hạ, Mạt Lị có thể hay không van cầu anh một chuyện?"

"Nói nghe một chút."

Cố Mạt Lị muốn nói lại thôi, đem anh kéo ra ngoài cửa, Kiệt Tư La cũng cười đi theo cô, cô kéo anh ra ngoài hành lang.

"Tứ điện hạ." Cố Mạt Lị lần đầu tiên cảm ơn anh, "Cám ơn anh cho em gặp được mẹ."

"Chỉ cần làm cho em vui vẻ, anh rất sẵn lòng." Ngay cả là hái sao trên bầu trời, chỉ cần làm cho cô vui vẻ, anh sẽ không chùn bước, huống chi là chuyện dễ như trong lòng bàn tay?

"Nhưng là, tối nay Mạt Lị có thể hay không. Có thể hay không ngủ với mẹ một đêm nữa, Mạt Lị đã mười năm rồi không gặp mẹ, em còn rất nhiều lời muốn nói với mẹ." Cô nói hết lời cảm ơn, liền nói tới lời thỉnh cầu.

Kiệt Tư La rất không vui lòng nói: "Anh hiểu em đã mười năm rồi không gặp mẹ, cho nên ngày hôm qua anh cố ý đem cả ngày đều cho em và mẹ em rồi, còn chưa đủ sao?" Anh cong môi lên "Tiểu Mạt nhi, em cũng không thể ích kỷ như vậy nha, anh ở một mình rất tịch mịch." Anh nói xong, tự nhiên kéo tay của cô, sờ vào trong quần anh, "Nhất là nơi này, cậu

ấy rất nhớ em." Lôi kéo tay của cô, để vào trong đáy quần của anh, nó biết đều liền phồng lên.

Cố Mạt Lệ cả kinh muốn thu hồi tay lại, rất bất đắc dĩ bị anh cứng rắn giữ lại.

"Em cảm thấy cậu ta có tịch mịch hay không?" Cố Mạt Lệ cuống quýt nhìn xung quanh, hoàn hảo không có ai.

"Không cần để cho cậu ta tịch mịch như vậy, có được hay không?"

Cố Mạt Lệ ngượng ngùng cắn môi dưới, "Điện hạ, chỉ cần một ngày thôi được không."

Kiệt Tư La ngậm lấy lỗ tai của cô, đầu lưỡi khẽ liếm qua tai cô.

"Van cầu anh." Thân thể Cố Mạt Lệ được anh dạy dỗ, chỉ còn biết run run nghẹn ngào.

Anh buông tay cô ra, "Được rồi. Anh đồng ý, chỉ cho em một ngày thôi, chỉ được một ngày thôi!"

Anh hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, mắt hứng rời đi.

Nhưng là, đến ngày thứ ba.

"Tiểu Mạt nhi, tối hôm nay em phải ngủ cùng với anh?"

"Điện hạ, anh. Em muốn ngủ với mẹ em một ngày nữa, hi vọng anh có thể đồng ý."

"Cái gì? Một ngày nữa? Ngày hôm qua em nói thế nào với anh?" Anh tức giận chất vấn.

"Thật xin lỗi." Cô thành tâm nói xin lỗi.

"Ngày hôm qua, ngày hôm trước, hôm kia chúng ta cũng không có làm tình, anh nhẫn nại đã đến cực độ." Hồi xưa khi nào anh đi lưu diễn, anh không nhìn thấy thì anh không sờ được, nhưng bây giờ anh nhìn thấy, lại không làm gì được, anh không thể nào chấp nhận?

"Ngày mai, nhất định Mạt Lị sẽ bồi điện hạ."

"Em đã cam đoan với anh rồi, không được sửa đổi nữa!" Cuối cùng, anh cũng nhượng bộ, bởi vì anh yêu cô, anh không thể nào nhẫn tâm cự tuyệt thỉnh cầu của cô?

Hôm sau nữa, anh cũng được như ý nguyện ôm cô đi ngủ. Vì thế, trước ngày hôm đó anh cố tình trang trí phòng ốc cực kì tỉ mỉ, nhưng là, hai người cũng không có làm tình, bởi vì. Cô may mắn tới kì kinh nguyệt.

tiethutrieugia.net

Hồi cuối

Một tuần lễ sau, Kiệt Tư La và Cố Mạt Lị ngồi ở trong đình viện, uống trà chiều.

Trời xanh mây trắng.

Hai người mặt đối mặt ngồi nhìn nhau.

Cố Mạt Lị không mặc bộ trang phục người làm nữa, mà cô mặc lên người bộ áo đầm màu xanh dương. Trên mặt cô được trang điểm nhẹ, môi đỏ mọng.

Đẹp thì đẹp thật, nhưng Kiệt Tư La vẫn thích cô mặc quần áo người làm hơn, vì lúc đó anh có thể đột kích bất ngờ.

Trời trong nắng ấm, vạn dặm không có một bóng mây, nếu không có ai quấy rầy, thì đây sẽ là thời gian tốt đẹp nhất của hai người.

Nhưng là, cố tình lại có người tới quấy rối, và người đó lại là Nhị công chúa Tắc Bố Lệ Na.

"Anh tư, chị tư."

Tắc Bố Lệ Na xuất hiện, khiến hai lông mày Kiệt Tư La nhíu lại, đi sau Tắc Bố Lệ Na là Cù Diên Khiếu.

"Em tới làm gì?" Kiệt Tư La chán ghét nhìn họ đang đi tới.

"Hai người uống trà chiều đi." Cố Mạt Lị cầm tách trà đưa cho hai người.

"Chỉ có chị dâu là tốt nhất, so với anh của em còn tốt hơn." Cố Mạt Lị xấu hổ cúi đầu.

"Chị dâu, em thấy chị thật ấm ức nha, sao chị lại phải gả cho một người đàn ông như thế này." Tắc Bố Lệ Na nhìn lên nhìn xuống đánh giá Kiệt Tư La, khinh bỉ nói: "Mặc dù anh tư là thiên tài piano, lại là một người cực kì đẹp trai, nhưng lại là một đại sắc lang (dê). Người phụ nữ nào bị anh ấy để mắt tới, đều sẽ bị anh ăn sạch sẽ, không chừa một mẫu xương."

Cố Mạt Lị chính là ví dụ điển hình.

"Em gái, em ăn no quá rảnh rồi, không có việc gì làm sao?" Kiệt Tư La không vui nhăn mày.

"Chị tư, chị cứ như vậy gả cho anh tư sao, chị không cảm thấy uất ức à? Anh tư thậm chí còn chưa có cầu hôn, mà chị đã gả rồi, chị không cảm thấy đáng thương sao?" Tắc Bố Lệ Na uống một ngụm trà, ưu nhã hỏi.

"Tôi. Tôi không có nghĩ qua." Cố Mạt Lị ấp a ấp úng đáp.

"Em gái, em là cố ý ly gián, phải không?" Anh đã nhìn ra được đầu mối.

"Chị dâu, chị xem anh sáu cầu hôn rất lãng mạn nha, anh ấy cầu hôn ở phi trường, có vô số người nhìn thấy, làm cho cô dâu lúc đó cảm động đến lệ nóng tuôn tràn, đều này là hạnh phúc của mọi cô gái đều mơ ước, chẳng lẽ chị không thích sao."

"Nhị công chúa, nhưng Mạt Lệ."

"Chị dâu, em thấy chị rất uất ức, ngay cả em đều nhìn không nổi nữa, anh tư chưa cầu hôn còn không tính, thậm chí ngay cả nhẫn cưới lẫn hoa tươi đều không có, đây không phải là khinh người quá đáng rồi sao?"

"Tắc Bố Lệ Na, cuối cùng em muốn cái gì?" Kiệt Tư La tức giận từ trên ghế đứng lên, hận không được tự tay bóp cổ em gái của anh.

"Em muốn vì chị dâu lấy lại công đạo, anh đang chiếm tiện nghi của chị dâu?" Tắc Bố Lệ Na cười quỵn rũ.

"Rốt cuộc em muốn như thế nào, em mới không làm phiền chúng tôi?" Anh hi vọng mẫu hậu của mình đừng xin ra người em gái này.

"Rất đơn giản, anh không giống như anh sáu cầu hôn chị dâu, nhưng ít ra anh cũng phải tặng nhẫn, tặng hoa tươi." Cô lại tiếp tục nói với Mạt Lệ: "Em nói phải hay không? Chị dâu."

"Không, không cần điều này." Cố Mạt Lệ vội vàng khoát tay.

"Chị dâu rất thiện lương, nhưng chị đừng dễ dàng bỏ qua cho anh tư, nếu không anh tư nhất định sẽ anh sạch sành sanh chị dâu."

Anh tư rất kì cục, cô là em gái nhất định phải thay chị dâu lên tiếng.

Kiệt Tư La thu hồi tức giận, giận quá cười nói: "Chỉ cần có chiếc nhẫn và hoa tươi là được rồi sao? Chỉ cần có hai thứ này, em sẽ không phiền chúng tôi nữa?"

"Đây còn phải nói, anh cho rằng em rất rãnh rỗi hay sao?" Tắc Bố Lệ Na nhìn anh khiêu khích.

Đột nhiên Kiệt Tư La đưa tay kéo cổ áo đầm của cô xuống.

Tất cả mọi người bởi vì hành động của anh mà không thể giải thích được.

Thế nhưng anh lại lấy ra một chuỗi vòng cổ bạch kim trên cổ của Cố Mạt Lệ, mặt trái tim treo lủng lẳng dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng lóng lánh.

Chợt, anh mở sợi dây chuyền ra, trên mặt hình trái tim có một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh.

Anh cầm chiếc nhẫn kim cương lên, đưa tới trước mặt Tắc Bố Lệ Na, "Em gái, em xem rõ rồi chứ!"

Chiếc nhẫn kim cương tinh xảo, đẹp rạng ngời.

"Chiếc nhẫn, hoa tươi hai thứ này anh đã chuẩn bị từ sớm, từ mười ngày trước đã đưa cho Cố Mạt Lệ, chỉ là chưa kịp tự tay đeo lên cho cô ấy, em gái, hiện tại em còn gì để nói không?"

"Anh tư, anh, anh, anh."

"Anh như thế nào?"

"Gian trá cực kỳ."

"Không dám nhận, là em suy nghĩ quá nhiều." Tắc Bố Lệ Na tức giận quay đầu đi.

Cô đi 3, 4 bước, xoay người lại, đi tới trước mặt Cố Mạt Lệ, lần nữa nở nụ cười: "Chị dâu, chị còn nhớ hay không lần trước anh tư diễn ở Moscow đã từng nói qua anh ấy có yêu một cô gái đã nhiều năm rồi, chẳng lẽ chị một chút cũng không muốn biết cô gái đó là ai sao?"

Cố Mạt Lệ ngạc nhiên.

"Tắc Bố Lệ Na, rốt cuộc em nói xong chưa?" Kiệt Tư La giận dữ trừng đôi mắt, rống lên.

Tắc Bố Lệ Na hào phóng thưởng cho anh một cái xem thường, sau đó ở bên tai Cố Mạt Lệ từng chữ từng chữ chậm rãi nói: "Thật ra thì cô gái kia. Là."

"Em không nói, không ai nói em câm!" Kiệt Tư La cố gắng che miệng của cô lại, lại bị Cù Diên Khiếu ngăn cản.

Tắc Bố Lệ Na không nhanh không chậm nhẹ nhàng nói ra một chữ, "Chị." Ngay sau đó, cô liền quay đầu đi!

Trong nháy mắt đầu óc Cố Mạt Lệ quay cuồng.

Chính là cô! Chính là cô? Tứ điện hạ yêu một cô gái nhiều năm rồi đó chính là cô!

Là thật sao? Đó là thật sao?

Anh đến trước mặt Cố Mạt Lệ, "Mạt Lệ, cái đó."

Đột nhiên Cố Mạt Lệ cười lên, nhìn anh, "Điện hạ, Mạt Lệ biết Nhị công chúa nói đùa, Mạt Lệ sẽ không tin vào lời cô ấy nói..., ngài không cần lo lắng, Mạt Lệ chắc chắn sẽ không tin đó là thật."

Kiệt Tư La nâng cằm của cô lên, "Nếu như mà anh nói em gái anh không phải đang nói đùa, người anh yêu đó thật sự là em thì sao?"

Cố Mạt Lị kinh dị nhìn anh, "Không thể nào, này, này. Tuyệt đối không thể nào."

"Tại sao không thể nào?"

"Mạt Lị chỉ là người làm, Điện hạ làm sao có thể thích một người làm? Hơn nữa. Hơn nữa Mạt Lị biết mình không có cái gì hơn người, Điện hạ nếu yêu thích em, đây thật sự làm cho người ta rất khó tưởng tượng?"

"Làm sao lại khó tưởng tượng." Kiệt Tư La không cầm tay cô nữa, anh chuyển qua sờ đầu cô, "Nhưng đó là sự thật!"

Cố Mạt Lị giờ phút này cả kinh không nói được gì.

Kiệt Tư La nói: "Tiểu Mạt nhi ngốc, nhiều năm như vậy anh đối với em như thế nào chẳng lẽ em không biết sao? Em muốn anh nói thẳng, em mới hiểu được tâm ý của anh hay sao?"

Em gái của anh thật đáng đánh đòn, nhưng đều này cũng rất chính đáng, tiểu Mạt nhi của anh đúng là đại ngốc nghếch, nếu như anh không nói rõ ràng, cô vĩnh viễn sẽ không hiểu được tâm ý của anh, có lẽ không phải cô không hiểu, mà là căn bản cô không muốn hiểu.

Cô là người rất tự ti, cô là người làm cô cảm thấy không xứng với anh. Nhưng là, nếu như anh đã yêu cô rồi, anh sẽ không suy nghĩ tới vấn đề này? Đây không phải là chỗ kì diệu của tình yêu hay sao?

Anh không thể nào đem những lời này nói ra được, mà em gái của anh đã giúp anh bước đầu tiên để bộc bạch lòng mình.

Anh đột nhiên quỳ một chân xuống, cầm tay phải của cô lên, anh đeo chiếc nhẫn vào ngón tay của cô.

Cho tới nay, Kiệt Tư La là một người thẳng thắn, dám nói dám làm. Anh ở điện Kremlin, ở trước mặt sáu ngàn người anh đã biểu lộ tấm lòng của mình, nhưng anh không thể nào nói với người mình yêu là anh yêu cô ấy, bởi vì anh xấu hổ, cho nên anh chưa bao giờ nói với cô là anh...thích cô.

Cô không hiểu lòng anh, anh lại không dám thổ lộ với cô.

Anh không nói ra miệng, anh cũng không cầu hôn với cô.

Kết quả là, bọn họ quan hệ "Lén lén lút lút" kéo dài tới tận 4 năm.

Nếu không phải Cố Mạt Lệ sắp hết khế ước với Hoàng thất, cô sắp khôi phục thân phận tự do, rời đi Hoàng cung, anh sẽ không được gặp lại cô nữa, thì anh sẽ không bao giờ chịu hành động.

Mắt thấy cô sắp rời đi, tình thế vô cùng cấp bách, anh không thể không sử dụng biện pháp, anh lợi dụng người nhà của anh, thuận lợi làm cho hai người kết hôn.

Nhảy vọt qua giai đoạn cầu hôn, lại không thể nào làm cho cô cự tuyệt được.

Anh muốn Cố Mạt Lệ cả đời ở bên cạnh anh, anh không từ thủ đoạn để giành cô trở lại trong vòng tay anh.

Cố Mạt Lệ bởi vì quá mức ngạc nhiên, mà miệng của cô trở thành hình chữ O.

Anh giúp cô đeo nhẫn xong, Kiệt Tư La nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô, "Tiểu Mạt nhi, em kết hôn với anh đi!"

Những lời này mặc dù anh nói hơi trễ, nhưng có còn hơn không. Dù sao Quốc vương cũng đã hạ lệnh, nếu cô không muốn lấy anh thì cô vẫn phải gả cho anh.

Cố Mạt Lị gật đầu, thấy Kiệt Tư La đứng lên, hiếu kỳ hỏi: "Điện hạ, em. Em có thể hỏi anh một vài vấn đề được không?"

"Em hỏi đi." Anh dịu dàng cười nói.

Cố Mạt Lị ấp úng nhỏ giọng ngập ngừng: "Tại sao. Tại sao anh lại thích em?"

"Thích chính là thích, không có tại sao?" Kiệt Tư La nhún vai.

"Nhưng là, em không phải công chúa, cũng không phải thiên kim tiểu thư, không phải là một danh nhân, càng không phải là một cô gái xinh đẹp, thậm chí cái gì em cũng không có, em chỉ là một người làm, tại sao. Tại sao anh lại thích một người làm như em?" Cô thật sự không hiểu vì sao.

"Anh tại sao lại không thể thích một người làm? Tiểu Mạt nhi, em ở trong lòng anh là một bảo vật, một bảo vật khó tìm." Cô là đang tự ti, anh phải làm cho cô thay đổi cách suy nghĩ của cô. "Cái gì công chúa, thiên kim tiểu thư, danh nhân, phụ nữ đẹp, em là đang khi dễ chính mình, nhưng cũng đừng hoài nghi ánh mắt nhìn người của anh, em hoài nghi anh anh sẽ không tha thứ cho em, anh về sau còn nghe em nói những lời như vậy nữa."
Anh nhẹ nói ở bên tai cô: "Em chờ ba ngày ba đêm không xuống giường được đi!"

Cố Mạt Lị nhất thời nghe không hiểu, anh vừa cười vừa giải thích: "Anh sẽ làm cho em ba ngày ba đêm không xuống giường được, hơn nữa tuyệt đối anh sẽ không nghe lời cầu xin tha thứ của em."

Đầu cô cuối thấp xuống, ngay cả cái cổ của cô cũng đỏ lên.

Nói đến ân ái, Kiệt Tư La không khỏi bộc phát, anh đã ấn nhẫn hơn mười ngày rồi, hiện tại mỗi giây thần kinh của anh đều muốn giải phóng, muốn "yêu" cô.

Anh ôm lấy Cổ Mạt Lệ, xấu bụng mỉm cười, "Tiểu Mạt nhi, kinh nguyệt của em có phải đã hết rồi hay không?."

Cổ Mạt Lệ cắn môi dưới, xấu hổ cuối đầu, "Ừ, hai giờ trước mới vừa xong." Gạt người là xấu, sớm muộn gì anh cũng biết được, cô vẫn nên thành thật là hơn.

Chỉ tiết lời nói thật của cô làm cho Kiệt Tư La cười thầm.

Anh trực tiếp ôm cô lên, ôm cô ra khỏi đình viện, đi vào phòng của mình.

Trên đường, anh nói: "Tiểu Mạt nhi, thật ra anh có vấn đề muốn hỏi em."

"Anh hỏi đi." Cổ Mạt Lệ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt anh.

"Ngày đó ở phòng khách mẫu hậu hỏi em có thích anh hay không, lúc ấy tại sao em lại gật đầu?"

Cổ Mạt Lệ không ngờ anh lại hỏi cái này, ngây người đi.

"Gật đầu, có phải hay không em cũng yêu anh, đúng hay không?" Đôi mắt màu xanh của anh tràn đầy ánh sáng.

Gương mặt Cổ Mạt Lệ vẫn còn hồng, mặt cô tựa như quả táo.

"Phải hay không?" Anh hỏi lần nữa.

"Điện hạ."

"Trả lời anh." Anh chột buông lỏng cánh tay ra, đặt cô xuống, anh muốn nghe được câu trả lời của cô.

"Nếu như anh thật sự là yêu em, như vậy em cũng là yêu anh." Cố Mạt Lị đứng trước mặt của anh, ngẩng mặt, bốn mắt cùng anh giao nhau.

Bốn phía trừ bọn họ ra bên ngoài cũng không có ai, cũng không có những âm thanh khác. Chung quanh một mảnh an tĩnh, chỉ có giọng nói của Cố Mạt Lị.

"Anh đương nhiên thích em!" Vẻ mặt Kiệt Tư La hết sức nghiêm túc, "Tiểu Mạt nhi, chẳng lẽ anh phải moi trái tim của anh ra, em mới tin anh hay sao."

Cố Mạt Lị vội vàng lắc đầu, "Không, Mạt Lị không cần anh giao trái tim ra, Mạt Lị chỉ là. Chỉ là muốn anh thật sự thích em." Cô mở miệng than nhẹ: "Điện hạ, anh. Thật ra một chút cũng không biết, Mạt Lị cũng chưa từng cùng bất luận kẻ nào nói qua, thật ra ngay từ lần đầu tiên nghe anh đánh đàn, Mạt Lị cũng đã. Cũng đã."

"Cũng đã như thế nào?" Anh khẩn trương hỏi tới, lòng anh không ngừng nháy loạn. Làm như anh đã dự đoán được cô sẽ nói những gì.

Cố Mạt Lị đỏ mặt, câu nói kế tiếp cô căn bản không thể nào nói ra được, chỉ có thể thẹn thùng đem đầu cúi xuống, không dám nhìn anh.

"Sẽ không phải là. Sẽ không phải là em lần đầu tiên nghe anh đánh đàn em liền thích anh, có phải hay không?" Kiệt Tư La tâm tình sục sôi làm ra giả thiết, đáy mắt anh bắt đầu gợn sóng.

Mặt Cố Mạt Lị nhìn xuống đất, cô cực kỳ xấu hổ gật đầu.

"Ha ha, tiểu Mạt nhi, thì ra là lần đầu tiên em nghe anh đánh đàn thì em đã bị anh mê hoặc rồi." Tâm tình Kiệt Tư La cực kì hưng phấn, hươ tay

múa chân nói: "Em lần đầu tiên nghe anh đánh đàn vậy cũng chính là lần đầu tiên em nhìn thấy anh, nói như vậy, chẳng lẽ em đối với anh cũng vừa thấy đã yêu hay sao?"

"Cũng?" Cố Mạt Lị sừng sốt, bật thốt lên hỏi.

"Ách." Anh tự biết mình nói nhiều lời, trong lúc vô tình lại tiết lộ bí mật của mình, không thể làm gì khác là nói với cô: "Đúng vậy, anh lần đầu tiên gặp em, cũng là đối với em vừa thấy đã yêu, tiểu Mạt nhi, chúng ta không phải rất ăn ý sao?" Ban đầu ở trong vườn hoa, lần đầu tiên anh nhìn thấy cô trong đám người, anh nhìn cô không ngừng, anh nhìn chăm chăm cô, chỉ là cô không biết mà thôi.

"Nhưng khi đó em mới mười hai tuổi!" Cố Mạt Lị đỏ mặt, lông mày cô khẽ nhíu lại.

"Mười hai tuổi thì thế nào? Nó có thể ngăn cản anh thích em sao?"

Lông mày Cố Mạt Lị hơi giãn ra, ngay sau đó cô lộ ra nụ cười yếu ớt, kéo tay trái của anh, chuyên chú nhìn anh, "Điện hạ, anh biết không? Đôi tay của anh là đôi tay tuyệt vời nhất trên thế gian này, Mạt Lị lần đầu tiên nghe được đã bị anh thu phục mất tâm hồn, tiếng đàn của anh đi sâu lòng người, làm cho em cực kì xúc động."

Đem tay trái của anh đặt vào vị trí trái tim của mình, "Mạt Lị thích anh, nhưng là nhiều năm qua, Mạt Lị cũng chỉ dám vụng trộm thích anh, em không hi vọng điều gì, bởi vì em biết rõ khoảng cách của em và anh, em không dám thổ lộ."

"Anh thường nghe người ta đều nói đôi tay của anh cũng như vậy, tuy nhiên nó không làm cho anh vui vẻ nhưng hôm nay nay, anh cảm thấy rất vui, anh hiện tại rất may mắn, nhờ có đôi tay này, nó mới có thể thu phục được trái tim của em, anh thật là hạnh phúc." Kiệt Tư La mỉm cười, "Chỉ là,

bây giờ em không cần vụng trộm thích anh nữa, em có thể công khai trắng trợn thích anh."

"Trắng trợn. Thích?"

Kiệt Tư La dờ tay trái của mình xuống thêm chút nữa, cầm một bên ngực cô lên, "Tỷ như bây giờ em và anh lên giường, em sẽ xem biểu hiện của anh, muốn biết anh có yêu thích em hay không, chỉ cần em xem biểu hiện của anh là biết được!"

Cố Mạt Lệ đỏ mặt.

Anh bế cô lên. Anh cười, anh ôm cô về phòng, đẩy cửa phòng ra, đóng cửa lại.

Cửa phòng vừa đóng lại, Tắc Bố Lệ Na từ hành lang bên kia đi ra, nhìn Cù Diên Khiếu, "Anh đoán xem, bọn họ lúc nào mới có thể ra?" Cù Diên Khiếu lắc đầu.

"Em đoán là trưa mai." Tắc Bố Lệ Na tiếp tục nói: "Anh đoán xem, anh tư có thổ lộ với cô ấy chưa?"

Cù Diên Khiếu vẫn là lắc đầu.

"Đàn ông các anh, tại sao lại so đo với phụ nữ của chúng tôi chứ? Yêu chính là yêu, không yêu chính là không yêu, đơn giản cỡ nào, nhưng vì cái gì lại cứ cố ý muốn gạt người ta? Chẳng lẽ, làm như vậy, mới thú vị hay sao?" Tắc Bố Lệ Na nói xong lời cuối cùng tựa như có chút kích động, thanh âm cũng cất cao, ngoài mặt là nói Kiệt Tư La, nhưng lại đang ám chỉ một người khác.

Cù Diên Khiếu chỉ là lắng nghe, mặt không có chút biểu tình.

"Đi thôi." Cô nhìn căn phòng đang đóng cửa, cô chán nản quay người đi.

Bên trong gian phòng, hai người đang nằm trên giường ngủ cực lớn của Kiệt Tư La.

Hai thân thể chặt chẽ quấn vào nhau, thân hình nhỏ nhắn của cô bị đè ở phía dưới, cô cầu xin tha thứ, đối phương cũng không có dừng lại, mà lại càng ra sức tấn công mãnh liệt.

Người ở trên đang chủ động công kích, người phía dưới đang bị động chịu đựng, thỉnh thoảng truyền ra âm thanh nam nữ đang ân ái.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời ấm áp chiếu khắp cả vùng đất, chim con vui sướng hát vang.

Trong hoàng cung những hoàng tử, công chúa khác, bây giờ bọn họ đang đọc sách, nghĩ trưa.

Về phần, Tắc Bố Lệ Na muốn biết khi nào Kiệt Tư La và Cố Mạt Lị ra khỏi phòng, trước mắt vẫn còn chưa có đáp án, chỉ là giữa trưa ngày mai mới công bố được.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)